

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ἀνάτον θερισμένον ἀγρόν

ΑΘΗΝΑ 1982

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΑΣΟΣ ΠΙΤΣΙΛΟΣ

ΑΧΑΛΑΓΟΣ

Ἐκ τῶν νιάτων μου ἡ ψυχὴ ἄλλο δὲν προσευχήθη
παρὰ νὰ μείνω ἀχάλαγος στὸ πέρασμα τῶν χρόνων:
Νὰ μείνω ἓνα καλὸ παιδί με ἀγνή καρδιά στὰ στήθη
κι ἀντάμα ἓνας ἀνίκητος λοχίας τῶν εὐζώνων.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ψάξτε, καλοὶ μου ἐρευνητές, σοφοὶ μου, στοχαστεῖτε.
"Ὅσα θὰ βρεῖτε θὰ τὰ βρῶ, θὰ εἰπῶ ὅσα θὰ εἰπεῖτε.
Μὰ ὦ, πῶς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ποικίλλουν στοὺς ἀνθρώπους!
Καὶ θὰ τὰ βρῶ καὶ θὰ τὰ εἰπῶ με τοὺς δικούς μου τρόπους.

ΕΥΤΥΧΗΜΑ

Τὸ πιὸ μεγάλο εὐτύχημα τῆς πρόσκαιρῆς μου ζήτησης
εἶναι πῶς ὅλα μ' ἀγαποῦν ὅσα ἔχω ἀγαπημένα.
Κι οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἄψυχα τῆς φύσης.
Ἐνῆκα ἐγὼ στὸν κόσμον μου κι ὁ κόσμος μου σ' ἐμένα!

ΞΑΣΤΕΡΕ

Ξάστερε πρωϊνέ μου νοῦ, κοντά, μακριά κοιτάζεις:
Βλέπεις τὸν ἄνθρωπον ὀρθόν, τὴ Μοίρα πλαγιασμένη.
Ἄν ἔχεις χάρη τοῦ Θεοῦ μπορεῖς νὰ μὴν ἀλλάζεις
κι ὅταν ὁ ἀγῶνας μαίνεται, κι ὅταν ἡ ὀργὴ πληθαίνει...

ΔΟΥΛΕΨΕΙ

Ὡς τὴ ζωὴ μου πέρασα μὲ υἱεία καὶ χαρά,
γι ἄλλο δὲν εἶχα ἔτσι χαρεῖ κ' ἔτσι περηφανέψει
ὅσο πού ἀπὸ τὰ νιάτα μου ἀκόμα τὰ μικρὰ
κι ὡς τώρα μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά – ἔχω πολὺ δουλέψει!

ΚΑΡΠΟΥΣ

Ἄν ἀγωνίστηκα κ' ἐγὼ σκληρὰ σὰν τόσους ἄλλους,
οἱ ἀγῶνες μου ἔδωσαν καρπούς καὶ ὠραίους καὶ μεγάλους.
Ἄν ἡ χαρά μου εἶναι πολλή, μὰ ἡ θλίψη πιὸ μεγάλη
πού ἀγωνιστήκανε χωρὶς καλοὺς καρπούς τόσοι ἄλλοι...

Η ΔΡΑΣΗ

Ποτέ μου δὲ σταμάτησα μυαλό, μιλιὰ καὶ χέρι·
 σὰν τὸ ἀνακυκλωμένο φῶς, σὰν τὸ νερὸ ποῦ τρέχει. . .
 Ἐπιὸ μεγάλη τῆς ζωῆς χαρὰ μου ἐστάθη ἡ δράση.
 Ἄς μὴ μοῦ τύχει ὅσο θὰ ζῶ ἡ θλίψη τῆς ἀδράνειας!

ΠΟΛΛΑ

Πολλὰ μοῦ χάρισε ἡ ζωὴ καὶ πῶς νὰ τ' ἀποφύγω;
 Μὰ ἡ εὐτυχία μου ἦτανε ποῦ ἐχτίμησα τὸ λίγο.
 Μοῦ ἀρκοῦσε, δίχως νὰ ἐντρυφῶ στὸν ἐπιὸ βαθύ σκοπὸ τῆς,
 τὸ ποῦ κατοίκησα τὴ Γῆ κι ἔφαγα τὸν καρπὸ τῆς!

ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Γλυκιὰ σκλαβιά τῶν ἐθισμῶν, ποτέ δὲν ἤμουν σκλάβος
 στὰ κάστρα τ' ἀραχνόπλεχτα ποῦ γύρω μας ὑψώνεις.
 Ζωὴ μου, ἔχεις ἀπόλυτα χαρεῖ τὴ λευτεριά σου
 μὲ μοναχὴ συνήθειά σου συνήθειες νὰ μὴν ἔχεις!

ΦΙΛΙΑ

Κάποτε μοῦ 'πες: «Σὲ θαρρῶ τὸν πιὸ καλὸ μου φίλο!»
Πρόφερεις λέξις ἱερή, πού ἀνάκληση δὲν ἔχει!
"Όλα τ' ἀνθρώπινα κακὰ κι ἂν γίνουνε πελέκια
δεσμὸ φιλίας ἀληθινῆς νὰ σπάσουν δὲ μποροῦνε!

ΑΝΤΙΔΩΡΟ

Πῶς τώρα τοὺς εἰλικρινεῖς νὰ εὐχαριστήσω φίλους;
Δὲν ἔχουν ἴσιο ἀντίδωρο τὰ ψυχικά τους δῶρα!
Ἡ ἀγάπη ἀνταποδίνεται μὲ τὴν ἀγάπη μόνο.
Πόσο γλυκὸ εἶναι νὰ πειστεῖς πῶς ἀγαπᾶς στ' ἀλήθεια!

ΣΑΣ ΕΚΛΕΒΑ

Σᾶς ἐκλεβα, γειτόνοι μου καὶ φίλοι μου κ' ἐχθροί μου,
ὅλους ἐσᾶς πού ξέρατε καὶ βλέπατε νὰ δίνω!
Σᾶς ἔδινά λιγότερα παρ' ὅσα θὰ μποροῦσα.
Καὶ τώρα νιώθω, τόσο ἀργά!, πῶς ἤμουν τέτοιος κλέφτης!

ΓΕΙΤΟΝΕΣ

Νά 'μαι, πῶς θέλω!, ἐγὼ καλὸς μὲ τοὺς κακοὺς γειτόνους!
 Νὰ κάνω τὶς κακίες τοὺς πῶς δὲν καταλαβαίνω,
 νὰ ζῶ πιὸ κάτω ἀπ' τὶς χαρές, πιὸ ἀπάνω ἀπὸ τοὺς πόνους,
 μὲ δακρυστὸ χαμόγελο σιμὰ τοὺς νὰ διαβαίνω. . .

ΕΛΑ

"Ἐλα, χρυσέ μου ἄνθρωπε, ἔλα, καλέ μου φίλε,
 νὰ κάμεις λίγο συντροφιά τῆς ἄθυμης ψυχῆς μου,
 πού τάχα καλογέρεψε, σὲ μοναστήρι ἐκλείστη
 χαρὰ κι ἀγάπη πίστεψε πῶς λείψαν ἀπ' τὸν κόσμο.

ΑΝΩΦΕΛΟ

Θαυμάζω φίλε, πού μπορῶ νὰ σὲ κοιτῶ στὰ μάτια!
 Τὸ μυστικὸ μου ἂν ἤξερες θὰ μὲ μισοῦσες τόσο!
 Καὶ θὰ 'σπαζε ἡ φιλία μας σὲ χίλια οἰχτρά κομμάτια. . .
 'Εξήγηση, τί ἀνώφελο πού θὰ ἦταν, νὰ σοῦ δώσω! . .

ΠΑΡΑΚΑΛΩ

Ἐγώ, κανένα, πού, ποτέ, θαρρῶ, δὲ λησιμονῶ
 καὶ πάντα δένεται καρπὸς τῆς μνήμης τὸ ἀνθοβόλι,
 παρακαλῶ τοὺς φίλους μου, σὰν δῶρο πιδ τρανό,
 ἔτσι ἀπὸ ἀγάπη τους σοφή, νὰ μὲ ξεχνοῦσαν ὄλοι! . . .

ΜΗΠΩΣ;

Κακὸ ποτὲ δὲ θέλησα, ποτὲ δὲν ἔχω κάμει.
 Κ' ἔρχονται ὥρες πού θαρρῶ πὼς κάτι λείπει ἐντός μου. . .
 Καλῶ τοὺς φίλους, τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς ρωτῶ μ' ἐλπίδα
 μήπως κακὸ τοὺς ἔκαμα κάποτε ἀθέλητά μου;

Ο Λ Ο Υ Σ

Ξεκλείδωσε τὰ χεῖλη μου, ἀνθρώπινε καημέ,
 καὶ σιγαλὰ τραγούδησε σ' ὄλο τὸν κόσμο τάχα:
 — Κανείς δὲν σᾶς ἀγάπησε περσότερο ἀπὸ ἐμέ,
 ὄλους! Κι ὅσους ἀντίκρυσα γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα!

ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ

Κανέναν δὲν ἀπάντησα τυχαῖα στὴ ζωὴ μου.
“Ὀλους στὸ δρόμο μου μπροστὰ τοὺς ἔβγαλεν ἡ Μοίρα.
Βρεθήκαμε. Συζήσαμε. Καλοὶ ἢ κακοὶ τί γνοιάζει;
“Ὀλους μαζί τοὺς ἀγαπῶ — συντρόφους τῆς ἀνάγκης.

ΩΣ ΠΑΝΤΑ. . .

Μὴ σοῦ φανεῖ παράδοξος ὁ λόγος ποὺ θὰ πῶ:
— Ἀδίκησέ με! Βλάψε με! Δεῖξε μου ἀγνωμοσύνη!
Ἢ μόνη μου ἀνταπόδοση θὰ ’ναι νὰ σ’ ἀγαπῶ
νὰ σ’ ἀγαπῶ μὲ ἀμείωτη, ὡς πάντα, καλοσύνη.

ΜΗΠΩΣ Κ’ ΕΓΩ;

Μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ σταματοῦν στὸ δρόμο οἱ χωριανοὶ μου
στὴ Χώρα καὶ στὶς ἐρημιές, ποὺ μοναχός μου τρέχω. . .
Ἵως πρόσχαρα μὲ χαιρετοῦν ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ μου!
Μήπως κ’ ἐγὼ δὲν δίνω τους ὅ,τι ἀγαθὸ κι ἂν ἔχω;

ΠΙΚΡΗ ΓΡΑΦΗ

”Ω! θὰ σοῦ τύχει κάποτε πικρὴ γραφὴ νὰ λάβεις
ὄχι ἀπὸ ξένο κι ἀπὸ ἐχθρὸ μὰ κι ἀπὸ ἐγκάρδιο φίλο.
Μὴν ὀργιστεῖς, μὴ συγχυστεῖς κι ἀπάντηση μὴ δώσεις.
Σκίσε τὸ γράμμα, πίστεψε ποτὲ πῶς δὲν ἐγράφη!

ΠΑΝΟΓΡΑΜΜΑ

Καλό μου ἐσύ πανόγραμμα καὶ φάκελλε κρυφὲ μου,
πάω νὰ σὲ ἀνοίξω λαχταρῶ, νὰ μὴ σὲ ἀνοίξω τρέμω. . .
Γιὰ δός μου μήνυμα βουβὸ νὰ ξέρω πρὶν διαβάσω
πῶς ἡ γραφὴ σου εἶναι καλὴ καὶ δὲ θὰ μὲ πικράνη!

ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΩ

Κανεὶς δὲ μὲ συντρόφεψε στὴ μοναξιά μου, ὅμως
ὄλους σᾶς συντροφεύω ἐγὼ μόλις σᾶς ἀπαντήσω. . .
Ἄναρροφῶ τὰ δάκρυα μου κι ὡς τῆς ψυχῆς μου ὁ νόμος
εἰλικρινὰ χαμογελῶ πρὸς ὄλους! Θὰ σᾶς πείσω;

ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΝ

Με κάποιον είδαμε τὸ φῶς μαζί τὴν ἴδιαν ὥρα.
Ποιὸς νὰ 'ναι; Δὲν τὸν γνώρισα κι ὅμως τὸν ἀγαπῶ. . .
Με κάποιον θὰ πεθάνουμε μαζί τὴν ἴδιαν ὥρα.
Στὸ μακρινὸ ταξίδι μας τί θὰ 'χω νὰ τοῦ πῶ;

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ

"Άγνωστε φίλε κι ἀδερφέ, πὸν γεννηθήκαμε μαζί
τὴν ἴδιαν ὥρα καὶ στιγμὴ, ποῦ νὰ 'ζήσες, ποιὸς νὰ 'σαι;
Κ' ἐσύ, ἀγνωστέ μου σύντροφε, πὸν θὰ πεθάνουμε μαζί,
εὐχάριστος στὸ αἰώνιο μας ταξίδι ἐλπίζω νὰ 'σαι!

ΓΙΑΤΙ ΦΕΥΓΩ;

Καλοὶ κι ἀγαπημένοι μου, πικρὸς ὁ χωρισμὸς μας.
Νὰ σᾶς ξεχάσω δὲν μπορῶ, μαζί νὰ ζήσουμε οὔτε!
"Ερχομαι ἀνάβω ἓνα κερὶ, τριαντάφυλλο σᾶς φέρνω,
κάνω σὲ λίγο ἓνα σταυρὸ καὶ φεύγω. . . Γιατί φεύγω;

ΟΙ ΨΥΧΕΣ

Τὴν ὥρα τούτη, πού οἱ ψυχές τῶν φίλων μου κοιμοῦνται,
καθὼς ξεμοναχιάστηκαν, ὅλες καλές τὶς βρίσκω.
Μὰ σὰν ξυπνήσουν τὴν αὐγή καὶ σμίξουνε στὴν τύρβη
λίγες θὰ μείνουν οἱ καλές. Πόσο μὲ θλίβουν οἱ ἄλλες!

ΑΓΑΠΗΣΑ

Ἐσύ, φτωχέ, πού ἀγάπησες, τὸ ξέρω, τόσο λίγο,
ἔσὺ γυρεύω νὰ μοῦ πεῖς, ἀπ' τὴ ζωὴ πρὶν φύγω,
τί τάχα σκέφτεσαι γιὰ μέ, πού, ἀντίθετά σου, τόσο
ἀγάπησα ὅσο μιὰ καρδιά μπορεῖ τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο!

ΜΟΝΟΝ ΣΥ

Κανείς δὲ θὰ μὲ πιστεῦεν ὅσο κι ἂν ὀρκιζόμουν
πὼς εἶναι ἡ καλοσύνη μου ἀπάρθηνη καλόγρια!
Θεέ μου, Θεέ μου, μόνον Σὺ μπορεῖς νὰ μαρτυρήσεις
ἂν ἔβαλα ποτὲ κακὸ στὸ νοῦ μου γιὰ κανέναν!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΥ

Τὸ πὼς δὲν τὸν ἐχτρεύομαι δὲν τὸ πιστεύει ὁ ἐχτρός μου.
Κι ἄχ! εἶναι τόσο εὐγενικός ὁ κόσμος ὁ δικός μου
πού μὲ τὴν σκέψη ὅτι μπορεῖ μὲ τοῦτο νὰ τὸν θίξω,
εὐχομαι σὲ περίσταση νὰ μὴν τοῦ τὸ ἀποδείξω!

ΚΑΘΕ ΚΑΛΟ

Αὐτὸς πού ὅλο μ' ἐχθρεύεται κι ὅλο κακὸ λογιάζεται,
πόσο πολὺ εἶναι δυστυχῆς καὶ πόσο τὸν λυπᾶμαι!
Θά 'θελα τὴν ἀρρώστια του νὰ γιάτρευα! Τοῦ κάνω
κάθε καλὸ πού δύναμαι. Φοβᾶμαι πὼς δὲ φτάνει!

ΑΜΑΡΤΩΛΟ

Ψάχνω νὰ βρῶ ποιὸν ἄνθρωπο ἔχω ἄθελά μου βλάψει
μπροστά του νὰ συχωρεθῶ κ' ἐκεῖνος ἂν μπορέσει
γιὰ τὸ κακὸ πού τοῦ 'καμα νὰ μὴ μὲ συχωρέσει!
Κι' ἔτσι νὰ μ' εὐρεῖ ἀμαρτωλὸ ἢ αἰώνια πάψη!

ΔΕ ΖΗΤΗΣΑ ΑΛΛΗ ΧΑΡΗ

Δέντρα μου έσεῖς καρπόφορα, τοῦ κήπου μου καμάρι,
χορτάστε τ' ἄσιτα πουλιὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς γειτόνους
κι ἀφῆστε ἐμένα νὰ πεινῶ. Δὲ ζήτησα ἄλλη χάρη
ἀπ' τὸ νὰ δίνω τίς χαρὲς καὶ νὰ κρατῶ τοὺς πόνους!

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΛΟΣ

"Όταν βρεθῶ μὲ τοὺς πολλοὺς, ὅσο κι ἂν ἀγαπῶ τους,
αἰσθάνομαι περισσότερο πὼς εἶμαι ἓνας καὶ μόνος.
"Αχ! κι ὅταν περιπλανηθῶ στῆς μοναξιᾶς τὸ βάθος
ὁ ἓνας γίνονται πολλοί, γίνονται ὁ κόσμος ὅλος. . .

ΑΝ ΞΕΡΑΤΕ. . .

"Αν ξέρατε, σεῖς πού ἀγαπῶ, πόσην ἀγάπην ἔχω
μπορεῖ νὰ δυσφορούσατε γιὰ τὸ πολὺ της βάρους!
Λεῖπετε, μὲ τῆ σκέψη μου ἀπὸ κοντὰ σας τρέχω
καὶ παραστέκω καὶ φρουρῶ κι ὅλο σᾶς δίνω θάρρος!

ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ

Χρόνια περάσαμε ὁμορφα κ' εἶναι ὑποχρέωσή μας
τὸν καλοκάγαθο Θεὸ θερμὰ νὰ εὐχαριστοῦμε.
'Αμφιβολίες κι ἂν ἔμειναν ἀπ' τὴ συνύπαρξή μας
τώρα εἶναι ἀργὰ καλύτερα ν' ἀλληλογνωριστοῦμε. . .

ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΩ

Ἦν εὐγενικό μου αἶσθημα κι ὦ φωτεινὴ μου γνώμη,
ὅταν σᾶς νιώθω ἐλεύθερα κι ἀμόλυντα μ' εὐφραίνει
ἐξαίσια ἀνθρώπινη χαρά! καὶ λησμονῶ πὸς ὑπάρχουν
τὰ πάθη, τὰ συμφέροντα κι ὁ πονηρὸς ὁ λόγος. . .

Ο ΙΔΙΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ψυχὴ μου ἐσὺ καὶ σκέψη μου, γιατί δὲν τὸ νογᾶτε
πὼς ἴδιος εἶναι ὁ νόμος σας μ' ὅλης τῆς ἄλλης Φύσης;
'Ο χῶρος σας, κι ἂν μυστικός, ν' ἀνθίζει πρέπει πρῶτα
κ' ἔπειτα νὰ ῥχεται ὁ καρπός, ἂν εἶναι, ἂν εἶναι νὰ ρθει!

ΤΟ ΧΕΙΡΟΝ

Ὡ ἐσὺ ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν, κοντεύεις νὰ μὲ πνίξεις
σ' ἓνα λιμάνι ἀσάλευτο πού ἀντὶ νερὸ ἔχει μέλι!
Ὡς δὲν ὑπάρχει ἄλλο καλό, προσπάθα νὰ μοῦ δείξεις,
προφητική μου ἐσὺ ψυχή, τὸ «χεῖρον» πού μᾶς μέλλει. . .

ΚΑΛΟΓΡΙΕΣ

Χτίζω στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μεγάλο Μοναστήρι.
Χειροτονῶ καλόγριες ἐκεῖ μετανιωμένες
ὅλες τὶς λίγες μου ἀρετὲς καὶ τὶς πολλὲς κακίες. . .
Ντυμένες ὁμοιόμορφα, δὲν ξεχωρίζουν διόλου!

ΧΡΥΣΟΣ Ο ΚΑΛΥΚΑΣ

Χρυσὸς ἐμπρός μου κάλυκας ὠραῖο κορμὶ τῆς νιότης,
μὰ ἐγὼ νὰ τὸν σφετεριστῶ τὸ χέρι δὲν ἀπλώνω. . .
Τὸν ἄδειασα ὅταν ἦτανε ἡ ἀξιά μου στὸν καιρὸ τῆς
κι ἄχ! κελαηδοῦσε τὸ πουλὶ στὸν πιὸ ἀνθισμένο κλῶνο!

ΠΑΛΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ὦ Θεέ μου, πού τὰ βήματα τοῦ βίου μου κατευθύνεις,
δός μου τὸ δῶρο τῆς βαριάς καὶ θαρραλέας εὐθύνης.
Στοῦ ὄνειρου τ' ἀστροχώραφα καλλιεργοῦσα ὡς τώρα
τὸ ἀνεύθυνο ἄνθος τῆς ζωῆς πού δὲ θὰ δέσει ὀπώρα!

ΛΑΧΤΑΡΩ

Χίλιες φροντίδες ὁμορφες κι ἄσχημες πότε - πότε
τῆ μέρα σὰν καθήκοντα, σὰν ὄνειρα τῆ νύχτα.
Μὰ λαχταρῶ κ' ἡ σκέψη μου, περαστικὴ φροντίδα,
τις ὁμορφές μας νὰ βοηθᾷ, τις ἄσχημες νὰ διώχνει!

ΖΩΑΚΙ ΑΣΥΝΕΙΔΟ

ὦ πόσο τις μηχανικές, αὐτόματες κινήσεις
τις χαίρομαι, σὰ νὰ 'ναι αὐτὲς ὁ πιὸ βαθὺς ἑαυτός μου.
Μ' ἐκεῖνες ξαναγίνομαι, καὶ μὴν τὸ ἀμφισβητήσεις,
ζωάκι ἀσύνειδο κ' ἐγὼ τοῦ πρωτοπλάστου κόσμου.

ΧΑΝΤΡΕΣ

Χάντρα τῆ χάντρα τό 'σμιξα τὸ κομπολόι ἐτοῦτο
 ἀπὸ πολλῆς μικρῆς στιγμῆς, λίγες μεγάλες ὥρες.
 Τῶχω μεγάλη φτώχεια μου, τῶχω μικρό μου πλοῦτο.
 Μ' αὐτὸ ἀπολαύω τὶς χαρῆς, μ' αὐτὸ βαστῶ τὶς μπόρες.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΥΜΕΝΟ

Φωνῆς τοῦ ὑποσυνείδητου ἀναρθρῆς καὶ πνιχτῆς,
 ἄχ! ὄχι, μὴ μοῦ ἐλέγχετε τὸ περασμένο χτῆς.
 Τὸ αὐριανὸ μελλούμενο — μὰ τὸ μπορεῖτε τάχα; —
 ἐκεῖνο προφητέψτε μου σ' ὄνειρα νυχτομάχα!

ΟΤΑΝ ΤΗ ΝΥΧΤΑ. . .

“Ὄταν τῆ νύχτα μὲ ξυπνᾷ κάποιου διαβόλου χέρι
 ἢ αἰσθησῆ μου ἂν πέθανα ἢ ἀκόμα ζῶ δὲν ξέρει. . .
 Γιὰ τῆ ζωῆ μου ἀδιαφορῶ, ὑπάρχει δὲν ὑπάρχει.
 Ρωτῶ τὸ σκότος ἐντρομος ἂν ζεῖ ὁ Θεὸς — κι ἂν ἄρχει!

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Μοῦ ἀρέσει νύχτα νὰ ξυπνῶ, νὰ ψάχνω στὸ σκοτάδι
 ποιὸς εἶμαι καὶ ποῦ βρίσκομαι, ποῦθε ἦρθα, ποῦ πηγαίνω.
 Ἄν εἶμαι ὁ ἴδιος καὶ στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι ὁ ἴδιος.
 Ἄν πέθανα καὶ τώρα ζῶ ἢ ἂν ζῶ γιὰ νὰ πεθάνω. . .

ΝΑ ΝΙΩΣΩ

Τὸ βελουδένιο χάιδεμα μὲ θέλγει τῆς ἐσπέρας
 καὶ τὸ μεταξωτὸ φιλὶ μὲ τέρπει τῆς ἡμέρας.
 Μὰ καὶ στὸ σκότος καὶ στὸ φῶς δὲν ἔχω χάρη ὡστόσο
 τὸ τ' εἶμαι, ποῦ πορεύομαι καλὰ-καλὰ νὰ νιώσω !

Π Ο Τ Ε . . .

Στρώνω τὸν ἀπολογισμό τοῦ μυστικοῦ μου πλούτου
 καὶ νὰ χωρίσω δὲν μπορῶ τὸ στᾶρι ἀπὸ τὴν αἴρα. . .
 Δὲν ξέρω στὴν ἀπόλαψη τοῦ μάταιου κόσμου τούτου
 πλιότερο πότε εὐτύχησα: τὴ Νύχτα ἢ τὴν Ἡμέρα;

ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ

“Ύπνε μου, νυχτοβασιλιά, φροντιδοκαταλύτη,
δὲ μπορῶ νά ’χω τώρα πιά σὲ σένα ἐμπιστοσύνη.
Μ’ ἀφήνεις καὶ στριφογυρνῶ στὴ σκοτεινὴ μου κοίτη
καὶ δὲ μοῦ κλειῖς τὰ βλέφαρα, μοῦ ἀρνιέσαι τὴ γαλήνη!

ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ!

Μὴ φεύγεις, ὕπνε μου καλέ, μεῖνε καὶ λίγο ἀκόμα
μὲς στὰ κλειστά μου βλέφαρα, μὲς στὴν κλειστὴ μου σκέψη!
Μοῦ φεύγεις καὶ σὲ κυνηγῶ τοῦ κάκου ὅλη τὴ νύχτα
καὶ φτάνω κυνηγώντας σε στὴν πόρτα τοῦ θανάτου!

Π Ο Σ Ο . . .

“Ύπνε, ἂν δὲν ἤσουνα κ’ ἐσὺ νὰ προπαρασκευάζεις
τὴν πρόσκαιρὴ μας ὑπαρξὴ γιὰ τὸ αἰώνιο σκότος,
πόσο πιὸ τρομερότερο θάηταν γιὰ τὴν ψυχὴ μας
νά ’χει γνωρίσει μόνο φῶς κ’ αἰφνίδια νὰ τῆς λείψει!

ΥΠΝΑΚΟΣ

Ἐφυγε ὁ ὕπνος τὴν αὐγή καὶ πάει κοντὰ στὴ Νύχτα
καὶ μ' ἄφησε στὰ βλέφαρα τὸ γιό του τὸν Ἵπνάκο.
Εἶν' ἀλαφρός, εἶναι γλυκός, εἶναι καὶ παιχνιδιάρης.
Κλέβει ἀπ' τὴ νύχτα ὄνειρο, κλέβει ἀπ' τὴ μέρα ἀλήθεια. . .

ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Νυχτερινέ μου ἀπόλογε, σὲ ποιὸν νὰ σὲ δηλώσω;
Μονάχος ὀλημέριασα, μονάχος καὶ νυχτώνω. . .
Ἄναρωτιῶμαι κι ἀπαντῶ βουβός, κουφός ὁ ἴδιος
στὸν κόσμο τὸν ἀπέραντο τῆς μοναξιᾶς χαμένος!

ΟΝΕΙΡΟ

Ἐαρινό μου ὄνειρο συντροφεμένης νύχτας,
ἤσουνα τόσο εὐχάριστο ποὺ ἡ γλύκα σου μοῦ μένει
κι ἄς ἔπια τὸ πικρότατο τῆς διάψευσης φαρμάκι. . .
Ἄχ! νὰ ἦταν ὄνειρο ἡ ζωὴ, κι ἄχ! νὰ ἴλειπε ἡ ἀλήθεια!

ΠΟΤΕ ΒΑΡΓΙΕΣΤΙΣΜΕΝΟΣ

Τίποτε νέο δὲ σοῦ ζητῶ, καλὲ Θεὲ τῆς θλίψης!
Ἄφες με στὶς παλιὲς μορφές νά 'μαι προσηλωμένος.
Ὅμως κ' ἐκεῖ ἀνήμερον νά μὴ μ' ἐγκαταλείψεις:
Δός μου ποτὲ νά μὴ βρεθῶ, ποτὲ βαργεστισμένος!

ΧΡΥΣΟ ΜΕΤΡΟ

Τὶς διαθέσεις ἀγαπῶ, καλές, κακές τὸ ἴδιο.
Αὐτὲς μοῦ φτιάχνουν τὴ ζωὴ ἐλεύθερες, μοιραῖες.
Πάθος ποτὲ δὲν ἔγιναν — πάντα ἡ καρδιά κ' ἡ γνώση,
ὁμονοιασμένες, σύμφωνες, χρυσὸ κρατοῦσαν μέτρο.

ΜΟΙΡΑΖΕ ΠΑΝΤΑ

Τῆς μοναξιάς ἡ καταχνιά πολλὰς φορὲς μὲ πνίγει. . .
Μεγαλοδύναμε Ἄνθρωπε, δὲν βασιλεύεις μόνος!
Μοίραζε πάντα τὴ χαρὰ, ἔστω κι ἂν εἶναι λίγη,
ἔτσι γιὰ νά μοιράζεται κι ὁ πιὸ μέγας πόνος!

ΔΕΝ ΖΟΥΜΕ

Τῆ θεία Πρόνοια εὐχαριστῶ πὸν μὲ σοφία τόση
τὴν καλοσύνη μοίρασε, τὴ δύναμη, τὴ γνώση. . .
“Ὅσο κι ἂν διαφέρουμε, δὲν ζοῦμε, λέει ὁ σύννους,
δὲν ζοῦμε: αὐτοὶ χωρὶς ἐμᾶς, κ’ ἐμεῖς χωρὶς ἐκείνους!

ΚΗΡΥΓΜΑ

Σωστά τὸ λέει ὁ Δέσποτας! Οἱ γείτονές μου πρέπει,
τὸ κήρυγμά του ἀκούγοντας, ν’ ἀλλάζουν πεπραγμένα. . .
Ζημιὰ τους νὰ μὴ ὠφεληθοῦν ἀπ’ τὰ χρυσά του ἔπη
καὶ νὰ σωθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ! Ἐκεῖνοι! “Ὅσο γιὰ μένα. . .

ΓΙΑΤΡΕΙΑ

Συνταραγμένη μου ψυχὴ, καρδιά μου πονεμένη,
μὴν ψάχνετε γιὰ μπάλαμο στὶς χῶρες καὶ μαντζούνια!
Ἄν παίρνετε ἀπὸ γιαιτρεία, στὸ λόγγο θὰ τὴ βρεῖτε,
στῆς ἐρημιᾶς τὴ μουσικὴ καὶ στῆς σιγῆς τὸ ἄσμα!

ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Σύνολα, μὴ μὲ λειώνετε στὴν ἀπεραντοσύνη.
 Μικρές μου λεπτομέρειες, μὴ μ' ἀγκιστρώνετε ἄλλο.
 Κι' ἐσεῖς μὲ τὴν ἀμόλα σας, κι' ἐσεῖς μὲ τὰ δεσμά σας
 τὸ ἴδιο ἐπιβουλεύετε τῇ Λευτεριά τοῦ Ἀνθρώπου.

ΕΙΔΟΣ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ

Συνείδησή μου ἀμείλιχτη, μὴν ξεπερνᾶς τὸ φράχτη!
 Τὸ μυστικὸ πού ξέρουμε ποτὲ μὴν τὸ προδώσης!
 Ἄρκει πού οἱ δυὸ τὸ κρίνουμε καὶ τὸ κατηγορᾶμε,
 ἀρκει πού βασανίζει ἐμέ! Ἄς μὴν τὸ μάθουν κι ἄλλοι!

ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ

Στὸν ἀργαλειό μου τῆς ζωῆς, νυχτόημερα πού ὑφαίνει,
 δὲν εἶστε μνήμες χτεσινές, οὔτε αὐριανές ἐλπίδες.
 Εἶστε τῆς καθεμιᾶς στιγμῆς, πού φεύγει καὶ διαβαίνει,
 ὑφάδι καὶ στημόνι μου, καθημερινές φροντίδες. . .

ΤΟ ΘΑΜΠΕΡΟ ΦΩΣ

Στὸ νοῦ τὸ φῶς λαμποκοπᾷ τῆς σκέψης καὶ τῆς γνώσης.
Ἄν μοῦ φωτάει καὶ ἀόρατα δὲν μὲ παραξενεύει
ὅσο τὸ θαμπερὸ ἄλλο φῶς, τῆς διάθεσής μου ἐκεῖνο,
ποὺ καὶ ὄρατῶν χρωματισμούς μου ἀλλάζει κι ἀοράτων.

ΨΥΧΗ

Στὴν τρικυμία τῆς ζωῆς, ψυχὴ, γαλήνια ἐστάθης.
Μαρτυρημένη μου ἡ χαρὰ κι ὁ πόνος μυστικός μου.
Παιδέψου νὰ αἰσθανθεῖς πολλὰ κι ὄχι πολλὰ νὰ μάθεις,
ἐσὺ ὡς νὰ αἶρεις, ἀνθίζε, τὴν Ἄμαρτία τοῦ Κόσμου!

ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ. . .

Πόσες φορές σὲ ἀπόκρουσα μονάχα ἐγὼ τὸ ξέρω
κακὴ τοῦ ἀνθρώπου μάστιγα, ἐλκυστικὴ ἀσωτεία.
Τί κι ἂν λυπᾶμαι κάποτε; στὸ τέλος πάντα χαίρω
ποὺ μπόρεσα κ' ἐνίκησα τὴν πιὸ βαθιὰ σου αἰτία.

ΣΤΕΡΗΣΗ

Στήν Ἄνεση πελάγωσα καὶ χάνω τὰ σημάδια,
τὰ ζώδια χάνω τ' οὐρανοῦ, τῆς γῆς τοὺς στρατοδεῖχτες. . .
Ἔλα, καλή μου Στέρηση μὲ τὸ χρυσό σου μέτρο,
ἔλα καὶ ξαναμάθε με τοὺς νόμους τῆς Ἀνάγκης!

Η ΑΝΘΡΩΠΙΑ

Καὶ ὑγεία μοῦ χάριτες, Θεέ, κι εὐμάρεια κι ὁμορφιά. . .
Ναί, κι ἀξιώματα πολλά — πλὴν ὅμως δὲν ἀξίζει
κανένα τους ὅσο ἡ ἀπλή καὶ τίμια μου ἀνθρωπιά
πού αὐτὴ καὶ σκέψη κι αἴσθημα καὶ δράση μοῦ ρυθμίζει.

ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ

Πόσο λυπᾶμαι τοὺς φτωχοὺς ἕνας Θεὸς γνωρίζει!
Ἡ πιὸ μεγάλη μου χαρὰ εἶναι νὰ τοὺς συντρέχω.
Μὰ ὡς ὅλους εἶναι ἀδύνατο, τέτοια βολή δὲν ἔχω,
τοὺς λίγους πού μπορῶ ἀν μετρῶ θαρρῶ πῶς δὲν ἀξίζει. . .

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

“Όταν κερδίσει τελικά ή φτώχεια τὰ δικά της
καὶ με πιὸ ἀγάπη, πιὸ άνεση ζοῦνε μικροὶ - μεγάλοι,
τῆς Ἱστορίας ὁ πιὸ σκληρὸς θὰ γίνω ἐπαναστάτης
νὰ καταργήσω ἀμείλιχτα κάθ’ ἐπανάσταση ἄλλη!

ΠΙΟ ΙΚΑΝΟΥΣ

Δὲν ξέρω τ’ εἶναι ἐγωϊσμός καὶ τ’ εἶναι περηφάνια
Ποτέ μου δὲν ἐπόθησα δόξες, τιμές, στεφάνια.
Κι ἂν μοῦ τὰ πρόσφερε ἡ Ζωή, Θεέ μου, ὡς δικά σου δῶρα
δῶσε τα σ’ ἄλλους πιὸ ἱκανοὺς νὰ ὑπηρετοῦν τὴ Χώρα.

ΛΙΓΑ . . .

Τὸ νὰ μὴν ἔχω εἶναι κακό, τό νὰ ἔχω ἄλλο τόσο.
Ἔχουν καὶ δὲ μοῦ δίνουνε θὰ τοὺς καταδικάζω.
Δὲν ἔχουν καὶ τοὺς ἔδωσα, ὅσα καὶ νὰ τοὺς δώσω
θὰ λέν πῶς ἔχω πιὸ πολλὰ καὶ λίγα τοὺς μοιράζω. . .

Η ΣΚΕΨΗ ΜΟΥ

Πολλές φορές ἡ σκέψη μου μοιάζει πουλί χαμένο
ψηλά στὰ μαῦρα σύνεφα. Στὴ γῆς ὅταν γυρίζει
ἐκείνη φέρνει τὴ βροχή, ἐκείνη καὶ τὸ χιόνι,
ἐκείνηπραματεύεται τοῦ ἡλίου τὶς ἀχτίδες.

ΤΑ ΚΑΛΑΘΙΑ

Πολλὰ τὰ ρόδα ἕναν καιρὸ καὶ λιγοστὰ τ' ἀγκάθια.
Λιτὸς ὁ βίος, πιὸ δύσκολος, μὰ φτούραγε τὸ λίγο.
Ἀπ' τὰ χωριά μας ἔρχονταν γεμάτα τὰ καλάθια.
Τώρα ποῦ ἀδειάσαν τὰ χωριά γιὰ ποῦ κ' ἐγὼ νὰ φύγω;

ΚΑΤΑΣΤΑΛΑΓΜΑ

Πεῖρα, ποῦ γνώρισες πολλὰ κι ἄλλα δὲ θὰ γνωρίσεις,
πές μου ποῦ καταστάλαξες στὸ νόμο τῆς ἀγάπης;
— Εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ψυχῶν ἀγγελικὴ ὀπτασία
μὰ ὁ πιὸ θερμὸς κι ὁ πιὸ στενὸς εἶναι ὁ δεσμὸς τῆς σάρκας!

ΠΕΙΡΑ ΜΟΥ

Πείρα μου, σ' ἐμπιστεύομαι περισσότερο ἅπ' τὴ γνώση.
Πιὸ φωτεινὴ, πιὸ σταθερὴ, πιὸ σίγουρη σὲ νιώθω.
Ταχαίνεις τὴν ἀπόφαση, τὴν πράξη συντομεύεις.
"Ὅταν σὲ κράζω κ' ἔρχεσαι δὲ θέλω ἄλλη βοήθεια. . .

ΚΑΤΑΚΟΙΤΟ

Στὶς τάπιες του σκαλί-σκαλί, μεντένι τὸ μεντένι
ἀνηφορίζω καὶ ρωτῶ, μετρώντας τοὺς αἰῶνες:
Τὸ Κάστρο σὰ νὰ γέρασε, κατάκοιτο σὰ νὰ 'ναι. . .
Τὰ ἱστορικά του νὰ μοῦ πεῖ, βαρυνέται, περασμένα !

ΤΑ ΤΩΡΙΝΑ

Στόμωσε, ὡς φαίνεται, ἡ χρυσὴ βελόνα, ποὺ χαράζει
συμβάντα, γνῶσες, κείμενα στῆς Μνήμης μου τὸ δίσκο.
Θυμαῖμαι τὰ παλιὰ καλὰ, τὰ σύγχρονα ὅμως ὄχι.
Θαρρεῖς πὼς δὲν ἀνήκουνε τὰ τωρινὰ σ' ἐμένα. . .

ΠΙΣΤΟΣ ΣΟΥ

Τὸ παρελθὸν μᾶς ἔδωσες δικό μας, τὸ κρατῶ.
Τὸ μέλλον, ὅμως, ὕψιστε, κρατᾶς δικό σου μόνο. . .
Πιστός σου, τὸ ἀποδέχομαι, ἔτσι ἄγνωστο, κι αὐτό,
ὅποιαν κι ἂν μοῦ ἀρνηθεῖ χαρά, ὅποιον κι ἂν φέρει πόνος. . .

ΟΤΑΝ ΚΙ ΟΤΑΝ

“Όταν εἶμαι στὰ κέφια μου φαντάζουνε τ’ ἀστέρια
χρυσὰ πουλιὰ πού πέταξαν τὴ χάρη νὰ μοῦ φέρουν.
Ἄλλ’ ὅταν εἶμαι στὶς κακὲς τὰ ἴδια τοῦτ’ ἀστέρια
χρυσὰ κουνούπια μὲ τσιμποῦν ὥσπου μὲ ξεματώνουν!

ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Παραμύθια τοῦ λαοῦ μοῦ ἐβασάνιζαν τὴ σκέψη:
Νὰ ’χα φτιάσει ἓνα κ’ ἐγὼ — καὶ νὰ τὰ ’χα ὅλα πιστέψει!
Παροιμίες τοῦ λαοῦ, σταλαχτὴ σοφία αἰώνων,
τί πνευματικὴ χαρά, νὰ ’χα φτιάσει μιὰ καὶ μόνον!

ΠΟΙΑ ΔΥΝΑΜΗ;

‘Ορμές μου άκαταδάμαστες, άτίθασές μου τρέλες,
μαγευτικός ό οϊστρος σας και γοητεία ή πράξη.
‘Ο Νόμος άγραφο χαρτί και τὰ δεσμά δαντέλες.
Καμμιά ποτέ άλλη Δύναμη μη σάς παραχαράξει!

ΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗ

“Ομορφο τ’ όνειρο, όμορφη κ’ έσύ πραγμάτωσή του.
Πώς σάς συγγέω άχώριστα στα βάθη μου του νοῦ!
Μά έχω ένα φόβο αν κάποτε τ’ όνειρο αναπολήσω
δὲ θά ’χει πιά τήν όμορφιά του πρωτινοῦ!

ΟΑΑ ΜΟΥ ΦΤΑΙΝΕ

“Ολα μου φταΐνε σήμερα. Στ’ άληθινά αν μου φταΐνε
λιγότερο εΐναι τὸ κακό, ταχύς ό γιατρεμός του.
“Αν όμως φταίω μονάχα έγώ κι άλλο τί δὲν συντρέχει
φοβᾶμαι πώς τὸ πάθος μου θαραπαή δὲν έχει!

ΟΙ ΔΥΟ ΕΧΘΡΟΙ ΜΟΥ

Οί δυὸ ἐχθροί μου τῆς ζωῆς δὲν ἔνωσα γιὰ νὰ ᾿ναι
οὔτε ἡ ἀπαίσια στέρηση, οὔτε ὁ τρεχάτος χρόνος.
Ἐχθροί, ποὺ καὶ τοὺς δυνατοὺς κάποια στιγμή νικᾶνε,
ἔνωθα νὰ ᾿ναι καὶ γιὰ μέ: ἡ ἀηδία καὶ ὁ πόνος!

ΖΗΛΕΥΩ

Οί ἀρετές μου εἶναι μικρὲς — μὰ δὲν ζηλεύω ἐκείνους,
μονάχα, πώχουν ἀρετὲς πραγματικὰ μεγάλες,
Ζηλεύω — κ' εἶναι ἀπίστευτο γιὰ μέ τὸ μετρημένο! —
καὶ κάποιους ποὺ ἐλαττώματα πολὺ μεγάλα ἔχουν!

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ

Θὰ περικόψω τὰ φτερά τῆς φαντασίας μου λίγο·
φοβᾶμαι μήπως σ' ἄγνωστους μὲ παρασύρει κόσμους.
Μὰ ἐγὼ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ ἀγαπῶ δὲ θέλω πιά νὰ φύγω,
ἀπ' τοῦ σπιτιοῦ τῆ θαλπωρῆ κι ἀπ' τῆς αὐλῆς τοὺς δυόσμους

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ήσουν για μέ καλόστρωτος, πολύ σ' εϋγνωμονῶ.
 Πόσες φορές σέ πέρασα, δρόμε μου, ἀπάνου-κάτου!
 Καί πάντα ἤμουν χαρούμενος — χωρίς νά λησμονῶ
 τήν τραγική μου ἐξαίρεση τοῦ ἀδερφικοῦ θανάτου. . .

ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ

Ταξιδεύω σέ ἀνθοδάσος ἢ ψηλά στὸν οὐρανό,
 ταξιδεύω ἓνα νησάκι νά ἴβρω στὸν ὠκεανό.
 Ταξιδεύω στὰ ὄνειρά μου, ταξιδεύω στὰ συμβάντα
 ἔτσι ἀσάλευτος πού στέκω στοῦ σπιτιοῦ μου τὴ βεράντα!

ΑΚΟΥΩ

Πῶς χαιρομαι πού τὸ κλειστὸ ἀνοιξε πάλι σπίτι
 καὶ μπῆκε ἀέρας, μπῆκε φῶς, μπῆκε χαρὰ καὶ γέλιο!
 Ἄκούω τὸ καλωσόρισμα τοῦ γείτονα σπουργίτη
 καὶ τῆς σκεπῆς τὸ μήνυμα στὸ πατρικὸ θεμέλιο. . .

ΦΕΓΓΙΤΕΣ

Ἐημέρωσε, καλόφεξε, βαρέθηκα σκοτάδι.

Ἄνοιγω τὸ παράθυρο καὶ λάμπει ὄλο τὸ Σπίτι!

Ἄχ! νὰ μποροῦσα, σκέψη μου, μποροῦσα, λογικό μου,
ν' ἀνοιγῶ τοὺς φεγγίτες σας καὶ τόσο φῶς νὰ μπαίνει!

ΚΟΣΜΟΠΛΑΝΩ

Ταξιδευτής, τὴν ἄγκυρα θαρρεῖς πῶς δὲ σηκώνω,
μόν' σμίγω τὸν αὐγερινὸ μὲ τὸν ἀποσπερίτη.

Τοῦ ἀγνώστου σμίγω τὴ χαρὰ μὲ τοῦ γνωστοῦ τὸν πόνο.
Κοσμοπλανῶ σὰν ὄστρακο τὸ πατρικό μου σπίτι.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὰ ξένα σπίτια ὅταν περνῶ κι ἀπόμακρα τὰ βλέπω
σὰν εἶναι μέρα μὲ κοιτᾶν βουβὰ καὶ μὲ ἀποδιώχνουν.

Ὅμως μὲ τὰ παράθυρα τῆ νύχτα φωτισμένα
σιμὰ θαρρῶ πῶς ἔρχονται καὶ μοῦ μιλοῦν μὲ ἀγάπη. . .

ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ

Περαστικές μου γνωριμιές μιᾶς πεπρωμένης ώρας,
 στὴν αἴθρη τῆς καλοκαιριᾶς ἢ στὴν ὄργη τῆς μπόρας,
 ποτὲ δὲ θὰ σᾶς ξαναἰδῶ, θὰ σᾶς θυμᾶμαι μόνα.
 Μά, ὦ, πόσο ἐσεῖς μοῦ δίνετε τὴν αἴσθηση τοῦ Αἰώνα!

ΚΑΛΕ ΜΟΥ ΓΕΡΟ!

Σὲ ἀπόμερο ἓνα ρεστωρὰν μεγάλης πολιτείας
 εὐγενικὰ μὲ φρόντισε τὸ γηραλέο γκαρσόνι.
 Καὶ φεύγοντας ψιθύρισα: «Θά ἤμουν εὐτυχισμένος
 ἂν μοιάζαν ὅλοι οἱ φίλοι μου μ' ἐσέ, καλέ μου Γέρο!»

ΦΤΩΧΟΥΛΗΔΕΣ

Φτωχούληδες, μὲ συγκινεῖ τὸ σιωπηλό σας ταίρι
 καὶ τὸ λυμφατικό παιδί, πού σέρνετε ἀπ' τὸ χέρι. . .
 Ἄναπολῶ σὰ νὰ ἤμουνα μπροστὰ κ' ἐγώ, κρυμμένος,
 μιὰ νύχτα, πούηστε νηστικοί, τὸ ἐρωτικό σας μένος!

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΝΥΧΤΩΝΩ

Δέν ξέρω ἂν ἄλλες ἀρετὲς ἀπόκτησε ἡ ζωὴ μου
μὰ ἡ ταπεινοφροσύνη μου γεννήθηκε μαζί μου.
Καὶ τώρα πού νυχτώνω ἐγὼ μὲ βασανίζει ἡ σκέψη
στὴν ἄλλη πού θὰ πάω ζωὴ ἂν θὰ μὲ συντροφέψει !

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ἐχει ἡ ψυχὴ μου βαρεθεῖ στὶς δημοσιῆς νὰ τρέχει,
νὰ ξέρει ποῦθε ἀρχίζουνε, νὰ ξέρει ποῦ τελειώνουν.
Τὸ μονοπάτι ἀποθυμῶ στοῦ λόγγου τοὺς κρυφῶνες
τυχαία κάπου ἀνοίγεται, τυχαία κάπου κλείνει. . .

ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΕΣ

Ἄλλες τὶς ματαιότητες πού μ' εἶχαν παροτρύνει
σὲ κοσμικότερες χαρὲς, σταγόνα θὰ τὶς στίψω
τὸ φίλτρο ἀπὸ τὰ φίλτρα τοὺς ἀντίδοτο νὰ γίνει
στὸ ἄδυτό σου νὰ κλειστῶ, ψυχὴ, καὶ ν' ἀνανήψω !

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Πῶς σᾶς λυπᾶμαι, τραγικές, διάσπαρτες οἰκογένειες !
Τὴν ἐπαφή σας χάσατε κι ἀναζητιέστε χρόνια. . .
«Μέσον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» ἄχ ! νά 'δυνα μιὰ μέρα
τὴν εἶδηση ποῦ θέλετε καὶ νά σᾶς ξανασμίξω !

ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Πόσο εἶναι οἱ ὤρες ὁμορφες σ' ἄγνωστα ξένα μέρη
ὅταν ξεμοναχιάζομαι σ' ὠραία γωνιά τοῦ τόπου !
«Κανεὶς γνωστός μου, σκέφτομαι, ποῦ βρίσκομαι δὲν ξέρει !»
Καὶ μοιάζω νά 'μαι φάντασμα τοῦ ἀληθινοῦ μου ἀνθρώπου !

ΠΛΗΓΕΣ

Ξέρω τοῦ κόσμου τὶς πληγές, ξέρω καὶ τὶς δικές μου.
Γιὰ τὶς δικές μου γιατρικὸ τὴν καρτερία βρῆκα.
Μὰ γιὰ τῶν ἄλλων τὶς πληγές τὸ φάρμακο δὲ βρίσκω
ἀπῆς λιγότεψε στὴ Γῆ, Χριστέ, τὸ μπάλασαμό σου !

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ

- Τὸ Πάθος μου ἀντιμίλησε κάποτε πὺ καλοῦσα
ἐφεδρικές δυνάμεις μου νὰ τὸ κατανικήσω !
— Δὲν εἶμαι ἐγώ, καθὼς θαρρεῖς, ὁ ἀμείλιχτος ἐχθρός σου.
Ἐχθρὸ κοινὸ μας ἔχουμε τὸ Πάθος τοῦ ὅποιου Πάθους !

Ο ΦΘΟΝΟΣ

- Τ' ἀθάρι σου ἄγνωστο σ' ἐμέ κι ὁ μορφασμός σου γρίφος.
Ποιὸς εἶσαι σὺ πὺ καὶ γελαῶς μὰ καὶ πονᾶς συγχρόνως;
Οἰκτίροντάς με, ἀπαντᾶ μὲ σπλαχνικὸ ἓνα ὕφος:
— Τό 'ξερα πὼς δὲ μ' ἤξερες, ἀνάπτρε ! Εἶμαι ὁ Φθόνος !

ΑΙΣΘΗΣΗ

- Μπορῶ σηκώνω κάποτε στὸν οὐρανὸ τὰ χέρια
κι ἔχω τὴν ὁμορφὴ αἴσθησιν πὼς τρύγησα τ' ἀστέρια.
"Ὅμως δὲν ἔχω, Χάινε, τὸ μυστικὸ σου φόβο
μὴ δὲ μπορέσω πιά τῆς γῆς τοὺς μοσχανθοὺς νὰ κόβω. . .

ΔΕΝ ΤΑ ΔΕΣΑΝ

Συχνά καλῶ τοὺς φίλους μου τοὺς πιὸ εὐτυχημένους
 νὰ κάνουμε μνημόσυνο μὲ ἰδανικὰ ψυχούδια
 γιὰ τόσους φίλους διαλεχτοὺς καὶ τόσο ἀδικημένους
 ποὺ δὲν τὰ δέσαν σὲ καρποὺς τὰ ὠραῖα τους λουλούδια !

ΔΕ ΜΠΟΡΩ

Ὡσὰν μὲ δίχως ἄρμενα, χωρὶς τιμόνι βάρκα.
 στὸ κύμα κλυδωνίζεται ἡ ἀσθενής μου σάρκα.
 Καὶ λέει ἡ ψυχὴ ἀπὸ μέσα της: «Ξέρω θὰ σὲ λυπήσω
 μὰ δὲ μπορῶ περσότερο κ' ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω !»

ΑΝΩΦΕΛΗ ΒΛΑΚΕΙΑ

Νὰ εἶχα τὴ σκέψη δυνατὴ, τὸ στοχασμὸ μεγάλο
 νὰ εἶχα καρδιὰ κατάκαλη χωρὶς καμμιά κακία,
 θὰ πάσχιζα περσότερο πῶς ν' ἀγαπῶ τὸν ἄλλο,
 γνωρίζοντας πῶς θὰ 'κανα μι' ἀνώφελη βλακεία !

ΜΟΥ ΛΕΝΕ

Μοῦ λένε ἡ γνώση τοῦ παθοῦ καὶ τῆς ζωῆς ἡ πείρα:
— «Πλήρη δὲν ἔχεις ὕπαρξη κάθε στιγμή σου κι ὥρα.
"Ἄσε νὰ φύγει ἡ ἄμπωτη, νὰ ξαναρθεῖ ἡ πλημμύρα,
γεμάτος νὰ ξαναχαρεῖς τῆς ἀνθρωπιᾶς τὰ δῶρα».

ΕΤΟΙΜΟΣ

Μικρές μου καθημερινές ἀσήμαντές μου πίκρες,
ποτὲ νὰ μὴ μοῦ λείψετε ἀπ' τῆ ζωῆ πού τρέχει.
Νά 'μαι ὅλην ὥρα ἑτοιμος, προπαρασκευασμένος,
γιὰ τὶς μεγάλες, πού θὰ ρθοῦν, θέλω δὲ θέλω, λύπες.

ΑΣΤΡΟΝ

Μὴ μὲ περιγελάσετε καὶ μὴ μὲ εἰρωνευθεῖτε,
τῆς Ἐπιστήμης Μέντορες, τῆς Πράξης ἰδρωκόποι:
"Ὁ νοῦς, τὸ νεῦρο κ' ἡ καρδιά στὸν Ἄνθρωπο δὲ φτάνουν.
"Ἄν φτάσει πιὸ ψηλότερα σημαίνει ὅτι εἶχε καὶ Ἄστρον!

ΝΑ ΜΗ ΜΟΥ ΛΕΙΨΕΙΣ

Μελαγχολία μου ἄξαφνη, τὸ πιὸ βαρὺ σου κρούσμα
 εἶναι ὅτι δὲν ὀρέγομαι καμμιά χαρὰ πού λείπει.
 Δὲ μοῦ ξυπνᾶν οἱ ἐπιθυμιές καὶ λέω παρακαλῶ σε
 νὰ μὴ μοῦ λείψεις κὰν ἐσύ, νὰ ᾿χω μὲ τί νὰ κάνω !

ΜΕΓΑΛΟΙ

Μεγάλοι ἂν βγῆκαν σύγχρονοι, δὲν ξέρω τ' ὄνομά τους.
 Ἡ γνώση μου τοὺς ἀγνοεῖ, κ' ἡ κρίση μου ἀμφιβάλλει.
 Ποιούς εἶχα μάθει ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κ' ἐθαύμαζά τους
 ἐκεῖνοι μόνο εἶναι γιὰ μὲ καὶ σήμερα Μεγάλοι !

ΤΟ ΚΟΥΒΑΡΙ

Μὲ τῆς ζωῆς τὸ μυστικὸ σὰν γάτα μὲ κουβάρι
 παίζω ἀπὸ ἐδῶ, παίζω ἀπὸ ἐκεῖ χωρὶς νὰ καταλήξω. . .
 Εἶσαι, κουβάρι μου, σφιχτὸ καὶ μόνο ἔχω τὴ χάρη
 νὰ ξέρω πὼς παράκαιρα δὲ θὰ σὲ ξετυλίξω !

ΧΑΡΕΣ

Λέω πώς τὶς ξέρω τὶς χαρὲς ποιὲς εἶναι, πόσο ἀξίζουν
στὴν πρόσκαιρη, εὐμετάβολη ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου.
Πιὸ βαθυπήγαστη χαρὰ θαρρῶ πὼς εἶναι ἀπ' ὅλες
ἐκείνη τῶν καλῶν γονιῶν στὸ γάμο τῶν παιδιῶν τους.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΖΟΜΑΙ

Λέει ὁ ἀπροβλημάτιστος στοὺς προβληματισμένους:
— Τὴ Μοίρα ἐσεῖς θ' ἀλλάξετε τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!
"Ὅσο γιὰ μένα, σᾶς ἀκούω κι ὅταν ἀποκοιμίζομαι
νομίζω ὅτι τότε, ναί, κ' ἐγὼ προβληματίζομαι!

ΖΕΥΓΑΡΙ

Κανόνες ἔθεσες, Ζωή, γιὰ νὰ τοὺς παραβαίνεις!
Δὲν ξέρω μὴ σ' αὐτὸ χρωστᾶς τὴ μυστικὴ σου χάρη.
'Εγὼ ἔμεινα ἀνοργάνωτος, πιστὸς τῆς Εἰμαρμένης,
κανόνες καὶ παράβασες τὶς χαίρομαι ζευγάρι!

ΝΑ ΜΗ ΒΑΕΠΩ

Καλὸ κι αὐτὸ τ' ἀνάποδο, τ' ἀπίστευτο πού πάσχω:
 Νὰ βλέπω καταξάστερα ὅλα τὰ μακρινά μου
 καὶ νὰ μὴ βλέπω καθαρὰ τὰ κοντινά μου ὅλα
 καὶ νὰ μὴ βλέπω ὀλότελα πολλές πτυχές ἐντός μου!

ΚΑΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Κακὲς στιγμές, ἀγκαθερά τοῦ στήθους μου βοτάνια,
 πού τὴ χαρά μου πνίγετε, ἀκόμα καὶ τὴ λύπη,
 πῶς νὰ ἦταν τάχα βολετό, προτοῦ πετάξτε φύτρο,
 πάνω ἀπ' τὸ φράχτη νὰ πηδῶ καὶ νὰ σᾶς ξεριζώνω!

ΝΑ ΕΜΠΟΡΕΥΤΩ

Καὶ μὲ τὸν ἥλιο βάδισα καὶ μὲ κρυφὸ λυχνάρι,
 μ' ἄφηνα πάντα καθαρὸ πάνω στὴ γῆς ἀχνάρι.
 Ποτὲ σὲ πράξη μου καμμιά δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς μου
 νὰ ἐμπορευτῶ γιὰ χάρη μου τὴ χάρη τοῦ ἄλλου κόσμου.

ΝΕΑ ΕΛΠΙΔΑ

Κάθε έρχομός σου άλλος σταθμός κι άλλος καινούργιος κό-
[σμος. . .

Ξαναμετρῶ τοὺς θησαυροὺς τῶν περασμένων ὅλων
καὶ βρίσκω δὲν ἀξίζουνε ὅσο μιὰ νέα ἐλπίδα
ἢ νέα πού φέρνει ἐποχή. . . Σωπαίνω: «Καλῶς ἦρθες!»

ΙΣΧΥΣ

Ίσχύς, ποτέ δὲν ἔσυρα τὸ κοφτερό σου ξίφος!
Δὲ μ' ἐξασθένησε ποτέ τῆς ἐξουσίας ὁ τύφος.
Ἡ δύναμή μου στάθηκε παντοῦ καὶ πάντα ἐκείνη,
πού ἡ καλοσύνη τῆς καρδιάς κ' ἡ τίμια σκέψη δίνει. . .

ΜΕ ΠΑΝΙ

Θαυμάζω τοὺς πρωτόγονους γενναίους θαλασσομάχους,
πού ἀνοίξανε στὶς θάλασσες νεροῦσες νέου δρόμου.
Ὅμως θαυμάζω πιὸ πολὺ τοὺς λίγους, τοὺς μονάρχους,
πού ταξιδεύουν μὲ πανὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀτόμου!

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

“Ηθελα νά ’μουν άρνητής μὰ δὲν μπορῶ — τοῦ κάκου!
Πιστεύω τόσο στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἀγάπη τόσο!
“Αν ἦταν πιὸ καλύτερα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου
δὲν ξέρω ἂν θὰ ἦταν πι ὁμορφα, πιὸ νόστιμα κι ἂν θὰ ἦταν. . .

Ο ΝΟΜΟΣ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΟΥ

“Εξω εἶναι ὁ ἥλιος κ’ ἡ χαρὰ κ’ ἡ χλαλοὴ τοῦ κόσμου·
μέσα τὸ φῶς τοῦ στοχασμοῦ, τῆς μοναξιᾶς ὁ θρόνος. . .
Χαρεῖτε, ἀδέρφια, τὴ ζωὴ! ‘Ο νόμος ὁ δικός μου
εἶναι χαρὰ νὰ γίνεται ὁ ἀδερφικός μου πόνος.

ΛΑΣΠΗ

“Ελαμψε ὁ ἥλιος, μὲ καλεῖ στοὺς κάμπους καὶ στοὺς λόφους
ὅπου τὰ χιόνια λειώσανε κ’ ἡ χλόη κορφοχνουδίζει. . .
Μὰ πῶς νὰ ξεκολλήσω ἐγὼ ἀπ’ τὴν παχιά τὴ λάσπη
τῆς πολιτείας, πού γίνανε λάσπη θαρρεῖς κ’ οἱ ἀνθρώποι;!

ΑΝΑΓΚΗ

“Έλα, σκληρή μου Ἀνάγκη ἐσύ, καὶ πιάσε με ἀπ’ τὸ νῶμο
κι ἀνάγκυρέ με ἀπ’ τὴ σκυφτὴν ἐτούτη ἐδῶ θυσία!
“Ὅσο κι ἂν ἀντιστέκομαι στὸν αὐστηρό σου νόμο,
πολλὲς φορές ἢ βία σου σωστὴ μου εὐεργεσία!

ΣΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ Τ’ ΑΛΩΝΙ

“Έλα νὰ πολεμήσουμε στοῦ Φεγγαριοῦ τ’ ἁλώνι,
ἄθυμη καὶ κακόθυμη, καταραμένη μου ὥρα.
Πολλὲς φορές μὲ νίκησες μ’ ἓνα πικρὸ βελόνι,
μ’ ἓνα γλυκὸ χαμόγελο θὰ σὲ νικήσω τώρα!

ΑΝ ΙΣΩΣ

“Έλα, γλυκιά μου ἐπιθυμιά, σὰν φρόνιμη κορούλα,
στὸ πουπουλένιο λίκνο σου, ἔλα νὰ σὲ κοιμίσω.
Μικρὴ-μικρὴ σ’ ἀπόχτησα, μικρὴ-μικρὴ σὲ χάνω.
“Ἄν ἴσως καὶ μεγάλωνες, θὰ ἴπαυες νὰ ἴσαι ὠραία!

ΘΑΜΑΤΑ

Εἶναι μεγάλα θάματα μὰ καὶ μικρὰ τὸ ἴδιο:
Ντρέπομαι τώρα νὰ τὸ πῶ κι ὁ κόσμος νὰ τ' ἀκούσει
θάμα τὸ πιὸ μικρότερο ποῖὸ ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶναι. . .
Ἐσύ, συρίμι τοῦ γκρεμοῦ πού σὰν μπρισίμι μοιάζεις!

Η ΠΗΓΗ ΜΟΥ

Εἶναι ἡ πηγὴ μου καθαρὴ κι ἀγνὸ νεράκι τρέχει.
Ρέει ὀμαλὰ στὰ ἰσώματα, παραδρομὲς δὲν ἔχει.
Μηδὲ σταγὸνα πλαγινὴ πηγὴ δὲν τὴ δανεῖζει.
Ὅ,τι ὁ Θεὸς τῆς χάρισε ἀτόφιο τὸ χαρίζει.

ΤΟ ΦΡΟΝΙΜΟ ΠΟΥΛΙ

Εἶμαι τὸ φρόνιμο πουλί, πού δὲν πετάει ψηλὰ
νὰ χάσει τὴ μορφὴ τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς τὸ σχῆμα. . .
Στὰ κορφοκλάδια πέτομαι καὶ βλέπω χαμηλὰ
τοῦ αἱμάτου καὶ τοῦ ἴδρωτα τὸ ἀναιώνιο χύμα. . .

ΚΡΑΜΑ

Είμαι ό πιστός κι ό άπιστος κι ό άδιάφορος μαζί
πονετικός κι άνάλγητος, καλός, κακός άντάμα. . .
“Όποιος στόν κόσμο βρέθηκε και άληθινά τόν ζει
δέν είναι άκράτος άγιασμός μά κολασμένο κράμα !

ΡΟΥΛΑ

’Εγώ πού ύπηρετώ πολλούς και χαιρέται ή ψυχή μου,
πώς συγκινιέμαι έτσι βαθιά κι όσο μπορώ άποφεύγω
τις πρόθυμες βοήθειες σου, χωριατοπούλα πού ’ρθες
άπ’ τά βουνά σου τά ψηλά νά ύπηρετᾶς έμένα !

ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ Ο ΝΟΜΟΣ

’Εγώ πού τόσο τ’ άγαπῶ τά πιό συνηθισμένα
και δέχομαι άβασάνιστα τήν επανάληψή τους,
ξέρω πώς μάς ευεργετεί τής άλλαγής ό νόμος
και τής ζωής τ’ άπρόοπτα σάν φίλους τά προσμένα.

ΤΟ ΣΥΝΟΡΟ

Δέν αγαπῶ τὴν ἔκταση κι ὅσο εἶναι πιὸ μεγάλη
 ἀπομονώνει τὶς ψυχές, χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους.
 Ἐγὼ αγαπῶ τὸ σύνορο, πῶχει ἀγαθὲς προθέσεις:
 Φέρνει τὸν ἕναν ἄνθρωπο παράπλευρα στὸν ἄλλο.

ΠΑΙΔΙ

Δὲ χάρηκα ἄλλο τίποτε ὅσο τὴν καλοσύνη.
 Ἄν τὴ χρωστῶ στὸ σπίτι μου καὶ στὴν ἀνατροφή μου
 θὰ εἰπῶ ἄλλο τόσο τὴ χρωστῶ στὸ πού παιδὶ ἔχω μείνει
 στὰ βάθη σου, ἀγαθὴ καρδιά, κρυφὴ κυβέρνησή μου.

ΠΩΣ Μ' ΕΝΟΧΛΕΙ

Δὲ μ' ἐνοχλεῖ σὰν μ' ἀδικοῦν ὅσοι μὲ κατακραίνουν.
 Μπορεῖ καὶ δίκιο νά 'χουνε, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ κατέχω. . .
 Πῶς μ' ἐνοχλεῖ σὰν μὲ ἀδικοῦν αὐτοὶ πού μὲ παινεύουν
 κ' οἱ παίνιες τους εἶναι ἄδικες, καθὼς καλὰ τὸ ξέρω!

ΜΕ ΦΡΟΝΙΜΟ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙ

“Όσα κακὰ μοῦ κάμανε κι ὅσα καλὰ ἔχω κάμει
δὲν τὰ θυμᾶμαι, ὡς νὰ τὰ σβῶ μὲ φρόνιμο σφουγγάρι.
Δὲν ἔχω δοῦναι καὶ λαβεῖν, οὔτε κρατῶ δεφτέρια.
Εἶμαι ψυχὴ ἀνενόχλητη, χαρίζω δὲ δανερίζω!

ΤΑΧΥΤΗΣ

Δὲ μὲ ζαλίζεις ἄλλο πιά, συνείθισα, Ταχύτης!
Τρέξε ὅσο θέλεις, φέρε με στὸ ἀπόγειο ἀστέρι ἐκεῖνο!
Ἄλλ’ ἂν σταθεῖς ἀπότομα, ποιὸς θὰ μοῦ πῆ Προφήτης,
ἐσὺ θὰ σβήσεις στὸ ἄπειρο, μὰ ἐγὼ τί θ’ ἀπογίνω;

ΠΑΙΔΕΥΕΣΑΙ

Δὲ θέλω νὰ παιδεύεσαι, ὅσο κι ἂν εἶναι ὠραῖος
ὁ ἀκαταμάχητος σκοπός, πού κυνηγᾷς μὲ πάθος.
Τὸ ξέρω πού ὁ μέγας σου Θεὸς εἶναι τὸ χρέος
μὰ θέλω νὰ τὸ παραβεῖς κι ἄς ἔχω ἐγὼ τὸ λάθος.

ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΜΟΥ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ἐπόκρυφοί μου στοχασμοὶ καὶ καταδικασμένοι
 στοῦ ὑποθαλάμου τὸ κελὶ παντοτινὰ κλεισμένοι,
 σᾶς ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅπου
 βροντοφωνοῦν μὰ δὲν πλουτοῦν τὰ ἐσώτερα τοῦ Ἀνθρώπου!

ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἐπ' ὅλα τὰ πιὸ μακρινὰ ἡ Μουσικὴ μοῦ ἀρέσει
 ὅταν στὰ θάμψη τοῦ βραδιοῦ φτάνει ἀπαλὰ ἀπὸ πέρα
 καὶ φέρνει μῆνυμα κρυφὸ, οὔτε ἄρνηση οὔτε θέση,
 ἀπὸ Ψυχῆ νοσταλγικῆ πού πλήγωσεν ἡ Ἐσπέρα!

A N

Ἐν πέσει ὁ βράχος στὸ γκρεμὸ, βρεθῶ, μὲ παρασύρει
 δὲ θὰ μοῦ βγεῖ παράπονο — Γραφὴ μὲ κεφαλαία!
 Ἐλλ' ἂν σκοντάψω καὶ χαθῶ ἀπὸ ἴνα χαλικάκι
 καὶ θὰ τὸ παραπονεθῶ καὶ δὲν θὰ τὸ σχωρέσω!

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατάκαρδή μου ἡ λύπηση, μὰ τὴν ἀλήθεια ψάλλω:
 Δὲν ξέρω ἀπὸ τὸν πόλεμο τίποτε πιὸ μεγάλο!
 Καὶ ξέρω πὼς τὰ ὄπλα του, ὅσο κι ἂν προσπαθήσω,
 μὲ τὸ κοντούλι δὲ μπορῶ ποτὲ νὰ τὰ νικήσω!

ΑΓΑΠΗ

Ἄμάρτησα καὶ κἀνοντας, ἄμάρτησα καὶ μὴ. . .
 Πράξεις καὶ παραλείψεις μου τῆς τύψης τὸν ἀράπη
 καλοῦν γιὰ νὰ μὲ τιμωρεῖ. . . Μά, ὦ θεῖοι ἐξιλασμοί,
 δὲν μ' ἐξιλέωσε ἡ ἀγνή χριστιανικὴ μου ἀγάπη;

NOMIZΩ

Ἄκούγοντας, διαβάζοντας δὲ μπόρεσα νὰ μάθω
 τ' εἶναι ἡ ζωὴ πού χάρισες σ' ὅλον τὸν κόσμον, Πλάστη!
 Στὶς ἐρημιὲς πλανήθηκα κ' ἐκεῖ μονάχα βρῆκα
 τὸ πιὸ χαζούλι πρόβατο πού τό 'ξερε — νομίζω!

ΣΤΑ ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΒΡΥΑ

Ὡ νὰ μποροῦσα, τῆς καρδιάς ἀλλάζοντας τοὺς χτύπους,
 νὰ ἐγκαταλείψω ἀγύριστα τοὺς ἀνθισμένους κήπους.
 Καὶ τῆ μικρῆ μου, ἀνάμεσα, νὰ γράψω ἱστορία
 στοῦ βαλτεροῦ ἀκροθάλασσου τὰ μαραμένα βρύα! . .

ΑΝΑΘΥΜΙΕΜΑΙ

Ἄναθυμιέμαι ζωηρὰ ὅλους ἐκείνους ὅπου
 στοῦ βίου μου συνάντησα τῆ μακρινῆ πορεία.
 Θαρρεῖς σὲ ὑπόγειο θάλαμο τῆς στοργικῆς μου μνήμης
 ἀνάπλασα καὶ φύλαξα τὶς κέρινές τους κοῦκλες. . .

ΤΑ ΜΗΔΑΜΙΝΑ

Βαργέστησα θαυμάζοντας τοῦ κόσμου τὰ μεγάλα
 καὶ λέω πὼς πιδὸ περσότερο μπορεῖ νὰ μὴν ταιριάζει.
 Πολλὰ κι ἀπ' τὰ μηδαμινὰ τὸ θαυμασμό σου ἀξίζουν,
 μὰ δύσκολο εἶναι νὰ τὰ βρεῖς καὶ νὰ τὰ ξεχωρίσεις!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Δέν ξέρω τί άλλο, ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς μας, σέ μολύνει
 μ' ἀπ' ὅλα πιὸ περισσότερο καὶ πιὸ φαρμακωμένα,
 πιστεύω ἐγώ, ἡ διασταύρωση σέ χίλιες τόσες γλώσσες
 εἰδήσεων, πού ψυχρὰ μιλοῦν γιὰ φόνους καὶ πολέμους!

ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

Δέν πόθησα ξεκούραστος καὶ ξέγνοιαστος νὰ μείνω.
 Μοῦ ἀρέσει νὰ κουράζομαι, νὰ γνοιάζομαι ὅλην ὥρα.
 Δικό μου νὰ ἔχω μοναχὰ στοὺς ἄλλους ὅ,τι δίνω.
 Κι ἀπ' ὅλους νὰ ἔναι εὐπρόσδεχτα τὰ πενιχρά μου δῶρα.

ΔΑΧΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Διαβάζω πιὸ προσεχτικὰ τὰ μῆλα τῶν δαχτύλων:
 Τίς μυστικές τους προσπαθῶ γραμμές νὰ ξεχωρίσω. . .
 Τὸ ἄτομό μου μόνο ἐκεῖ, λοιπόν, ἀποτυποῦται;
 Μονάχα ἐκεῖ εἶμαι μόνο ἐγώ; — Ἐγὼ καὶ κανεὶς ἄλλος;!

ΤΟΥΣ ΜΩΡΟΥΣ

Διστάζω νὰ σοῦ ἐμπιστευτῶ, Θεέ μου, καὶ σένα ἀκόμη
 τὸ ἀπόκρυφό μου αἴσθημα, τὴ μυστικὴ μου γνώμη:
 Ἐπλάσες, ἴσως, τοὺς κακοὺς γιὰ κάποια τιμωρία,
 ὅμως νὰ πλάσεις τοὺς μωροὺς δὲν ἦτανε μωρία;

ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἐγὼ πολλὰ δὲ ρώτησα, ἔτσι ὅπως κάνουν ἄλλοι
 στὸ θέλημά Σου ἀπειθαρχοὶ καὶ ἀγέρωχοι στὴ Μοίρα.
 Λίγα εἶναι αὐτὰ ποὺ ρώτησα μ' εὐλάβεια μεγάλη.
 Γιατί μὲ περιφρόνησες καὶ ἀπάντηση δὲν πῆρα;

ΛΙΓΕΣ ΒΡΕΙ

Δὲν πάω νὰ ξεμολογηθῶ καὶ ὄχι γιὰ λόγον ἄλλο:
 μόνο γιὰ τὴν τιμὴν μου νὰ στερηθῶ δὲν θέλω!
 Πιὸ ἀβάσταχτο τὸ βάρος μου θὰ ἔναι ἂν ὁ ἐξομολόγος
 τὴν ἀμαρτίαν μου λίγες βρεῖ καὶ μοῦ τὴν συγχωρήσει!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Λησμονητὸς ὁ λόγος μου, φθαρτὸς ὁ θησαυρὸς μου.
Κι ἂν γκρεμιστοῦν τὰ σπίτια μου, βουλιάξουν τὰ καράβια,
δὲ θὰ κλαφτῶ, δὲ θὰ δαρθῶ, δὲ θὰ βαρυγομήσω:
Ἔχω καρδιῆς πού μ' ἀγαποῦν, χαρὰ πού δὲν τὴ χάνω!

ΑΝΑΣΤΕΝΑΖΩ

Ν' ἀναστενάξει τ' ἄκουσα τὸ ἐξοχικὸ μας σπίτι
πού φεύγουμε, τὸ ἀφήνουμε μονάχο τὸ χειμῶνα. . .
Σφαλίζω τὰ παράθυρα, τὴν πόρτα του κλειδώνω.
Ἄναστενάζω τώρα ἐγὼ μὲ δακρυσμένα μάτια.

ΜΝΗΜΗ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

«Ὅσο κι ἂν ὁμορφότερο ἀπ' τὸ παλιὸ ἔχεις γίνει,
Σπίτι μου ἐσὺ προγονικὸ κ' ἐσὺ καλέ μου κῆπε,
γίνατε γιατί ἀπὸ ψηλὰ σᾶς εὐλογοῦν Ἐκεῖνοι
ὁπού σᾶς πρωτοχτίσανε!», ὁ σεβασμὸς μου εἶπε.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΛΟΣ

Δέν εἶμαι μεγαλήγορος νά πιάσω νά ἐξυμνήσω
τὸν Πλαστουργὸ τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Χριστοῦ τῆ γέννα.
Εἶμαι ἓνας ἄνθρωπος ἀπλὸς πού ἀρkiέμαι νά τιμήσω
τὸν τόπο πού γεννήθηκα, τὸ σπίτι πού μ' ἐγέννα.

ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΙΠΕΙ;

Ἄστρο καλὸ σημάδεψε τὸν ἐρχομὸ στὸν κόσμον
νά 'σαι καλός, νά 'σαι γερός, νά 'σαι καὶ δουλευτάρης.
Γιὰ πές μου τί ἄλλο θά 'θελες, γιὰ πές μου τί σοῦ λείπει;
— Μοῦ λείπει πού δέν ἔχουνε ἄστρο καλὸ τόσοι ἄλλοι!

ΔΩΡΑ ΠΟΛΛΑ

Δῶρα πολλὰ μοῦ χάριτες, ζωὴ μου καλομοίρα,
«μαργαριτάρι στὸ χαρτὶ καὶ ζάχαρη στὴν κόλα».
Περσότερα μοῦ πρόσφερες μὰ ἐγὼ τὰ λίγα πῆρα
κι οὔτε μετάνιωσα γι' αὐτό: Τὰ λίγα, ὅμως ἀπ' ὅλα!

ΩΣ ΤΗΝ ΚΟΡΦΗ

Καλή ζωή μου, εκύλησες με άχειροποίητη ρόδα
στῆς ὀμορφιάς ανάμεσα τὰ κρίνα καὶ τὰ ρόδα.
Ὁ δρόμος σου ἀνηφορικὸς μὰ ὡς τὴν κορφή του ἀνέβης
ἀδιάφορη γιὰ τίς κραυγές τῆς φήμης ἢ τῆς χλεύης. . .

ΜΟΙΡΑ

Φαίνεται μπῆκα στὴ ζωὴ ἀπ' τὴν πλατιὰ της θύρα. . .
Κι ὅλα τ' ἀναμπιστεύτηκα στὴν ἀνοιχτὴ μου Μοίρα.
Γερὸ κορμί, καλὴ καρδιά, ψυχὴ φτερὰ μεγάλα.
Ἡ Καλομοίρα ἢ πάνσοφη τὰ φρόντισε ὅλα τ' ἄλλα. . .

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Γιὰ μένα ὁ κύκλος τῆς ζωῆς ποτέ του δὲν παλιώνει,
ἔχει ἀβασίλευτη χαρὰ κι ἀστείρευτη ἔχει χάρη!
Κάθε φορὰ πρώτη φορὰ νυχτώνει - ξημερώνει,
κάθε φορὰ πρώτη φορὰ βγαίνει τὸ νέο φεγγάρι!

ΣΥΝΤΑΙΡΙΑΣΑ

“Όπως καλογεννήθηκα και καλοζώησα όπως
την ελάχιστη μου, όμορφα την έγγραψα, ιστορία.
Ποτέ δέ με σταμάτησαν ό κίνδυνος κι ό κόπος,
τό ρεμβασμό συνταίριασα με δράση και με άνδρεία.

ΤΟ ΡΙΖΙΚΟ ΜΟΥ

Δέν έζησα όπως ήθελα, άλλ' όπως θέλαν οί άλλοι.
Γιά τό δικό τους τό καλό θυσιάζα τό δικό μου.
Πλήν όμως δέ μετάνιωσα κι αν ξαναζούσα πάλι
ν' αλλάξει δέ θα γύρευα ποτέ τό ριζικό μου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Δυσάρεστα κι ευχάριστα περνοούν στη θύμησή μου.
’Αργά τής φίλης μου ζωής συμπλήρωσα την πείρα.
Μά για τό πόσο βράδυνες νά ρθεις, ώρίμασή μου,
ευχαριστώ την κράση μου και την καλή μου Μοίρα!

ΝΙΚΗ

Μοίρα, νὰ ξέρεις, σὲ νικῶ σὲ κάθε μας ἀγώνα.
 Κι ἂν δὲ γιορτάζω θρίαμβο κι ἂν δὲ φορῶ κορόνα
 κι ἂν σοῦ προσφέρω πρόθυμα τὸ σέβας πὺ σοῦ ἀνήκει
 κι ἂν τάχα σοῦ ὑποτάζομαι — κι αὐτὸ δική μου νίκη!

ΕΚΕΙΝΟΙ

Ποτὲ δὲ μ' ἐξουσίασε φιλοδοξίας πάθος,
 γιὰ τοῦτο δὲν μὲ ζίπασαν τιμές, ὅσο μεγάλες.
 Λυπόμουν μόνο πὺ ἔλειπαν ἀπ' τῆ ζωῆ οἱ δικοί μου
 πὺ ἐκεῖνοι κάποιον νὰ μὲ ἰδοῦν κρυφὰ φιλοδοξοῦσαν. . .

ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Πατέρα μου, νιογέννητο παιδὶ μ' εἶχες ἀφήσει
 καὶ στῆ ζωῆ μου ἀνάμνηση δὲ χάρηκα δική σου.
 Μ' ἂν τ' ὄνομά σου τίμησα κι ἂν κάτι ἔχω καρπίσει
 τάχα τὸ ξέρεις; Κρίνε με. Κι ἄς μὴ μοῦ λείψη ἡ εὐχὴ σου.

Η ΚΟΚΚΙΝΙΑ ΚΙ Ο ΦΙΔΑΡΗΣ

Ἡ Κοκκινιά κι ὁ Φίδαρης, βραχόβουνο, ποτάμι,
 ἐρωτευθῆκαν σὰ Στοιχειά γιγαντωμένα.
 Ἐσένα, τάχα, γέννησαν οἱ μυστικοί τους γάμοι,
 κ' ἐσύ, νεραῖδογέννητη Μανούλα, ἐμένα!

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Θυμαῖσαι, Μάνα, μοῦ ἔλεγες πῶς στὸ «Ἀλογάκι» τάχα
 παλεύουν δυὸ τρανά Στοιχειά ποιὸ θ' ἀνιχνήσει τ' ἄλλο.
 Μὰ ἐγὼ περνῶ, ξαναπερνῶ ποτὲ Στοιχειά δὲν εἶδα!
 Ἄραγε φύγαν τὰ Στοιχειά, ἢ ἀλλοιότεψαν τὰ μάτια;

ΤΗΣ ΝΟΒΑΙΝΑΣ

Μητέρα, μπῆκα στὸ χορὸ καρσί στὸ ἀρχοντικό σου.
 Τὸ γλέντι θρασομάνισε. . . Καὶ δυὸ καὶ τρεῖς οἱ γύροι.
 Ἄν χόρεψα τὴ «Νόβαινα» τὸ δῶρο ἦταν δικό σου:
 Θαροῦσα πῶς μὲ κοίταζες ἀπῶνα παραθύρι!

ΒΩΜΟΣ

Τώρα, Μανούλα μου. ἄγιασες, μορφή Θεοῦ ἔχεις πάρει.
 Καὶ τῆς λατρείας σου ὁ βωμὸς ἐμένα ἔχει θεμέλιο. . .
 Ὁ πόνος μοσχολίβανο κι ὁ στεναγμὸς τροπάρι
 κι ὁ στοχασμὸς μου Λειτουργὸς πού ψέλνει τὸ Βαγγέλιο!

ΣΚΕΨΗ ΦΡΙΧΤΗ

Φόβος φριχτὸς ἐφώλιασε στὴ σκέψη μου, Μητέρα:
 Ὅταν λευτερωθεῖ ἡ ψυχὴ ἀπ' τὰ δεσμὰ τῆς σάρκας
 καὶ ἀνυψωθεῖ στοὺς οὐρανοὺς, ἀνάιμακτο, ἄυλο πλάσμα,
 μήπως δὲ σ' ἔχει τότε πιά Μητέρα τῆς κ' ἐκείνη!

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Στὴν ἐκκλησιά μὲ πήγαινες μικρὸν νὰ κοινωνήσω
 καὶ γιὰ νὰ φτάσω τὸν Παπὰ μὲ σήκωνες στὰ χέρια. . .
 Τώρα, Μητέρα, γέρασες! Μὰ ἐγὼ θὰ σὲ ὀδηγήσω
 στὴν Ἐκκλησιά κρατώντας σε, νὰ 'σαι, ὅπως τότε, στέρια!

ΔΕΝ ΕΧΩ ΓΙΟ

Τις ἀγαθές σου συμβουλές θυμᾶμαι, ἀπλή Μητέρα,
καὶ νιώθω φῶς γλυκύτατο — πικρὸ καρπὸ θὰ δρέψω:
Τώρα ποὺ θὰ 'δυνα κ' ἐγὼ τις συμβουλές πιὸ πέρα
δὲν ἔχω γιὸ στὸ σπίτι μας καὶ ποιὸν νὰ συμβουλέψω;

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΙΑΣ

Στ' αὐτιά μου ἔναυλα μένουνε λόγια βαθιᾶς σοφίας
τῆς Νόνας μου Βασιλικῆς, τῆς Μάνας μου Εὐδοκίας!
Κ' ἐσὺ ἀπὸ τὸν Οὐρανό, κ' ἐσὺ ἀπ' τὸ Ὑπερτέρα
σοφὰ μὲ παιδοκόμιζες, ἀγνώριστε Πατέρα!

ΕΚΕΙΝΟΣ

Θά 'χω νὰ πῶ στὴ Μάνα μου πολλὰ ἀπ' τὸ φέρετρό μου
μὰ πιὸ περσότερα θὰ 'πῶ στὸν ἀκριβὸ Ἀδερφό μου.
Μὰ ὁ ἀγνώριστος πατέρας μου — ἄς σταματήσῃ ὁ θρῆνος—
— ἐγὼ τί θὰ 'χω νὰ τοῦ πῶ; — Θὰ μοῦ μιλάει Ἐκεῖνος!

ΜΟΥ ΠΑΡΑΔΩΣΕΣ

Τὸ σπίτι μοῦ παράδωσες, τὸν κῆπο, τὰ κλειδιά μου
 τὴν ἔνδοξη Πατρίδα μας, τὴ Γῆ, τὸν Κόσμον ὅλο!
 Καταδικά μου ἦτανε καὶ μοναχὰ δικά μου
 ὅλον, Θεέ μου, τὸν καιρὸ ποῦ μ' ἄφησες νὰ ζήσω.

ΤΑΞΙΔΙ

Γνωστά μου, θὰ σᾶς ξαναϊδῶ συγκινημένος τόσο!
 Τῆς νιότης χνάρια, τῶν τιμῶν σημάδια φευγάλεα.
 Τὰ βιώματά μου τὰ ἱερὰ ποτὲ δὲ θὰ προδώσω,
 μὰ λαχταρῶ καὶ τ' ἄγνωστα, ζηλεύω καὶ τὰ νέα!

ΟΤΑΝ Ο ΒΙΟΣ ΕΚΙΝΑ. . .

Τὸ ἴον, τὸ ἡράνθεμον, τὸ ρόδον καὶ ὁ κρίνος,
 ἢ χελιδών, ἢ ἀκανθυλλίς, ἢ ἀηδών, ὁ σπίνος,
 μικρὸν παιδίον μ' ἔτερπον ὅταν ὁ βίος ἐκίνα
 πρὸς φωτισμόν. . . Παρῆλθον, φεῦ!, τὰ ὠραῖα ἔτη ἐκεῖνα!

ΤΙΠΟΤΕ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ

Ἔλα! Καιρὸ ἔχεις νὰ μοῦ ρθεῖς καὶ μάταια σὲ προσμένω,
 μάταια τὴ σκέψη κοίμισα κι ἀφιόνισα τὸν πόνο!
 Μὰ ἐσένα, ἐσένα προσκαλῶ, Τίποτε ἀγαπημένο,
 πὺ σταματᾶς τὴ δράση μου κι ἀδειάζεις μου τὸ χρόνο!

ΖΥΓΕ ΜΟΥ

Ζυγέ μου, σιδερένιε μου, ἔλα νὰ σὲ χρυσώσω.
 Νὰ σὲ ἀγκαλιάσω πρόσχαρα καὶ πρόθυμα νὰ σύρω
 τὸ φόρτωμα τῆς Μοίρας μου, τὸ ἀπόβαρο τοῦ Χρέους
 καὶ τὸ δικό μου ἀντίβαρο, πὺ ὅλα τὰ ξαλαφρώνει!

ΜΕΤΡΑ

Ὁ κόσμος μου ἦτανε μικρὸς σὲ μέγεθος καὶ κάλλος
 ὅμως χωροῦσε μέσα του κι ὁ κόσμος ὁ μεγάλος.
 Ὁ κόσμος μου μεγάλωσε. . . Μετρῶ, ξαναμετρῶ
 δὲ μοῦ χωράει — παρᾶζενο! — τὸν κόσμο τὸ μικρό!

ΛΥΠΑΜΑΙ

Ἐγώ, πού μήτε μιὰ στιγμή δὲν ἔπαψα νὰ δρω
 κι οὔτε ποτὲ στοχάστηκα τὰ κόπια μου νὰ εἰσπράξω,
 τώρα, πού βλέπω τῆς ζωῆς τὸ νόημα πιὸ ἀδρό,
 λυπᾶμαι πού δὲν μπόρεσα περσότερα νὰ πράξω!

Ο Λ Ο Ϊ Σ Α

Εὐθεῖα χάραμα γραμμὴ στῆς γῆς τὸ χάρτη ἐπάνω
 κ' εἶπα σ' αὐτὴν θὰ μάχομαι μέχρι πού νὰ πεθάνω.
 Πέθανα. Βλέπει τὴ γραμμὴ ἡ ἀθανασία ἡ γόησσα
 καὶ λέει καταχαρούμενη: «Ὀλόϊσα!. Ὀλόϊσα!»

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΡΗΝΩ

Ἐγώ ἤμουνα τὸ ἀμέριμνο, τὸ πλάνο χελιδόνι
 ὀπώφερνα τὴν ἀνοιξὴ σ' ὅποιο χωριὸ πετοῦσα.
 Τώρα κι ἂν πρέπει νὰ θρηνῶ — πῶς ἄλλαξαν οἱ χρόνοι! —
 στὸ θρῆνο εἶμαι ἀμάθητο καὶ δὲ θὰ τὸ μποροῦσα!

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΜΟΥ

Ἔλα νὰ συγυρίσουμε τὸ σπιτικό μας, γνώση:
 Νὰ ξεδιαλέξουμε ἡσυχὰ μαζί μου τί θὰ πάρω. . .
 Τὰ λίγα ἐτοῦτα μοναχά; ! Οἱ θησαυροὶ μου οἱ τόσοι
 τῆς σκέψης καὶ τῆς αἴσθησης θὰ μείνουνε στὸ Χάρο;

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Τώρα πὺ τὸν ἀγύριστο μεγάλο δρόμο πῆρα
 θὰ ἔθελα νὰ μετάγγιζα τὴ ζάπλουτή μου πείρα
 σ' ἓναν καλὸ νέο ἄνθρωπο. . . Τί κρίμα καὶ τί κρίμα
 ν' ἀχρηστευτεῖ ἀνωφέλευτα κ' ἐκείνη μὲς στὸ μνημα. . .

ΑΞΙΖΕΙ;

Ἔτσι ὅπως τὰ ἔφερε ὁ καιρός, μεγάλο ἐρώτημα πικρὸ
 μοῦ κατατρύχει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιὰ σπαράζει:
 Ἄξιζει ν' ἀνασταίνω ἐγὼ τὸν κόσμον μου ὅλο τὸ νεκρὸ
 ἢ μήπως πρέπει τὴ ζωὴ νὰ τὴ βοηθῶ ν' ἀλλάξει;

ΤΗΝ ΥΣΤΑΤΗ ΑΝΕΜΩΝΑ

Ἄνθος μου ἦταν ἡ ἀνοιξη, καρπὸς τὸ καλοκαίρι,
 ἦρθε καὶ τὸ φθινόπωρο τὶς κυκλαμιές νὰ φέρει.
 Ἦρεμα τώρα καρτερῶ τὸν παγερὸ χειμῶνα
 νὰ δρέψω ἓνα του δειλινὸ τὴν ὑστατὴ ἀνεμῶνα. . .

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ Κ' ΕΝΘΑΡΡΥΝΣΗ

Βασανισμένος κι ἄκεφος πολλές φορές σὰν τύχω
 ἀναζητῶ παρηγοριὰ κι ἐνθάρρυνση στὸ Στίχο!
 Κι ὁ στίχος μου, κάστρο ψηλὸ πού τὸ στολίζουν μῦθοι,
 παρηγοριὰ κ' ἐνθάρρυνση ποτέ του δὲν μοῦ ἀρνήθη!

ΤΟ ΛΑΛΟΝ ΥΔΩΡ

Τὸ «λάλον ὕδωρ», Ποιητή, μὴ ἀποζητᾶς ἀλλοῦ σου.
 Τρέχει, μονάχα, γάργαρο στὴ βρύση τοῦ χωριοῦ σου.
 Κι ἂν θέλεις νὰ 'ναι ἴδιο νερὸ ἀπὸ τὴν Ἴπποκρήνη
 λίγο ἀπὸ λίγο παῖρνε το σὲ πῆλινο λαγήνη!

ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ... .

Ζωγράφε, πιδὲ ἐπιδέξια εἶναι ἀπὸ σένα ἡ Φύση
 σὲ χρώματα, σὲ σχήματα καὶ σὲ φωτοσκιάσεις. . .
 Φλοῖσβοι κι ἀηδόνια, Μουσουργέ, σ' ἔχουν ὑπερτερήσει. . .
 Τοῦ Λόγου Λειτουργέ, τὸ πᾶν μπορεῖς νὰ προσπεράσεις!

Ο ΣΤΙΧΟΣ

Δικόνε μου ἔχω Καύκασο. Καὶ μ' ἔχει ἐκεῖ δεμένο
 ὄχι σκοινὶ ἀπὸ σίδηρο στὴ φλόγα δουλεμένο,
 μὰ ἐνὸς ζεφύρου ἢ πνοῆ κι ὁ μουσικός της ἤχος:
 Μ' ἔχει δεμένο ἀλύτρωτα ὁ προσφιλῆς μου Στίχος!

ΑΥΤΟ

Γράφω τραγοῦδι ἄγραφο, λαλῶ ἀνηχη φλογέρα.
 Κι ἀκούω τὴν ἀνάσα μου, διαβάζω τὴ φωνή μου,
 πού δὲ διαβάζουν, δὲν ἀκοῦν κ' οἱ ἄλλοι παραπέρα.
 Αὐτὸ εἶναι ἡ χάρη μου ἢ κρυφή, αὐτὸ εἶναι κ' ἡ ποιηή μου!

ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ

“Αν ἔχεις ἐπιφοίτηση ἀληθινή, ποιητή μου,
ἔρχονται μαγικὲς στιγμὲς πὺ ἐσύ, καὶ κανεὶς ἄλλος,
τὰ ξέρεις ὅλα! τὰ νογᾶς, τὰ αἰσθάνεσαι, τὰ ἐκφράζεις!
Βλογάει τὸν οἴστρο σου ὁ Θεὸς καὶ τοὺς σοφοὺς ντροπιάζεις

Ρ Ο Η

Ροὴ τοῦ Λόγου, τοῦ ρυθμοῦ, τῆς λέξης καὶ τοῦ στίχου,
δώρημα θεῖον ἄνωθεν, πνευματικὴ εὐλογία,
ἐσὺ φυγὴ καὶ λύτρωση τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀνησύχου,
δὲν παραβάλλεται καμμιά μ’ ἐσὲ Δημιουργία!

ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Συνείδηση, νὰ εὐχαριστᾶς κ’ ἐσὺ ἕναν κάποιον ἄλλο,
πὺ μ’ ἐπισκέπτεται συχνὰ κ’ ἐκεῖνος. “Αν δὲ σφάλλω,
ἄθελα κι ἀσυνείδητα, στὸ βρόντο καὶ στὴν τύχη
τὰ καταφέρνει νὰ πηδοῦν ἀπ’ τὸ μυαλό μου οἱ στίχοι!

ΤΟ ΔΩΡΟ ΜΟΥ

‘Απλὸς τοῦ νοῦ μου ὁ στοχασμὸς καὶ τῆς καρδιᾶς μου ὁ μῦθος:
 Σεβάστηκα τοὺς Ἄρχοντες, ἀγάπησα τὸ πλῆθος.
 Μὰ πιὸ πολὺ σεβάστηκα κι ἀγάπησα ἄλλο τόσο
 ποὺ μπόρεσα τὸ δῶρο μου στοὺς ἄλλους νὰ τὸ δώσω !

ΣΑΝ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

Αἰσθήματά μου, ιδέες μου, βουλές μου κι ὄνειρά μου
 σὰν καναρίνια στὸ κλουβὶ γλυκὰ λαλεῖτε ἐντὸς μου.
 Νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερα ξεχωριστὴ χαρὰ μου,
 μὰ τάχα θὰ λαλήσετε γλυκὰ καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου;

Η ΠΟΙΗΣΗ

᾿Ω ἐσύ, ποὺ τ’ εἶναι ποίηση πασχίζεις νὰ μαντέψεις,
 μὴν πᾶς μακριά, μὴν πᾶς ψηλά, στὰ τρίσβαθὰ σου μεῖνε.
 «Πνοὴ ψυχῆς, δάκρυ χαρᾶς, φωτοβολίδα σκέψης»
 ἂν εἶσαι ἀλήθεια ποιητῆς, αὐτὸ θὰ βρεῖς πῶς εἶναι !

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΙΧΟΣ

Τὸ βούκινό του ἂν ἀκουστεῖ σωπαίνουν ὅλα τ' ἄλλα,
 παραμερᾶνε τ' ἄρματα, γκρεμίζεται τὸ τεῖχος.
 Γι' αὐτὸν ὁ θρόνος τῆς στιγμῆς στὴν ἀδειασμένη σάλα. . .
 Ρωτᾶς ποιὸς εἶναι ὁ Ἄρχοντας; —«Ὁ Ἀριστοκράτης Στί-
 [χος!]

ΞΑΓΡΥΠΝΙΕΣ

Στὰ βάθη ἀπὸ τὸν ὕπνο μου προβάλλουν οἱ Ξαγρύπνιες.
 Δὲν εἶναι Στρίγγλες τῆς Νυχτός, ὄχτροι κι ἀνεμικά μου.
 Νεράιδες εἶναι φιλικές, πού με βοηθοῦν νὰ γίνουν
 τὰ ὄνειρά μου στίχοι μου κ' οἱ στίχοι μου ὄνειρά μου.

ΔΕ Μ' ΑΠΟΚΡΙΝΕΤΑΙ

Λύσε με, Στίχε! Ποῦ με πᾶς ἔτσι γλυκοδεμένο
 στ' ἀστέρια καὶ στὰ σύνεφα δίχως φτερά καὶ δίχως
 φωλιά; Τὸ χῶμα νοσταλγῶ τῆς γῆς τὸ λασπωμένο!
 Ποτὲ δὲ μ' ἀποκρίνεται ὁ τύραννός μου ὁ Στίχος!

ΓΥΡΙΣΕ

Λαμπρή μου σκέψη, πού πετᾶς ἀετὸς στὰ αἰθέρια νέφη
καὶ χαμηλώνεις στοὺς ἀνθούς, ὠραία χρυσαλλίδα,
ἡ Μοίρα τοῦ πετούμενου εἶναι νὰ ἐπιστρέφει. . .
Γύρισε τώρα σκοτεινὴ νὰ γίνεις νυχτερίδα!

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ

Δὲν εἶναι ἡ δράση, μόνο αὐτή, πού μὲ τὴ δύναμή της
κατευοδώνει ἐκάστοτε τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων.
Συμπράττει κ' ἡ ἀντίδραση γιὰ τὸν σκοπὸν τὸν ἴδιον
κ' ἴσως πολλές φορές αὐτὴ περισσότερο συμβάλλει. . .

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ

Δὲν εἶναι ἡ δράση, σκέφτομαι, δὲν εἶναι ὁ ἀναβρασμὸς της
μὲ τὴν αἰωνιότητα πού μᾶς συνδέει, ὄχι!
Ἐσύ, ἀδρανὴ μου στοχασμέ, μονάχα ἐσύ αἰωρεῖσαι
σὲ χῶρο τόσο ἐλεύθερο — δὲν εἶναι ἡ Αἰωνιότης;

ΤΑΞΗ

Δέν εἶναι λίγο νά ξυπνᾶς καί νά τά βρίσκεις ὅλα
 ὡς χτές τὸ βράδυ τ' ἄφησες, στήν ἴδια πάντα τάξη.
 Φαντάσου νά μὴν ξύπναγες! Φαντάσου νά ξυπνοῦσες
 κι ἀπ' τὰ συνειθισμένα σου τίποτε νά μὴν εὔρεις!

Η ΠΛΗΞΗ ΜΟΥ

Ἄχ! μὴν ἀφήνεις ἄδικα νά σέ σπαράξει ἡ πλήξη!
 Νά: στρίψε τοῦτο τὸ κουμπὶ νά ἰδεῖς, ν' ἀκούσεις ἄλλα!
 Ὅχι, νά στρίβω ἐγὼ κουμπιὰ δὲ μπόρεσα νά μάθω.
 Φιλοξενῶ τὴν πλήξη μου κι ὅποτε θέλει ἄς φύγει. . .

ΟΙ ΔΥΟ ΣΙΩΠΕΣ

Ἀκούω νά λές πὼς προτιμᾶς τὴ σιωπὴ, μὰ πές μου
 ξέρεις πὺ ὑπάρχουν δυὸ σιωπές; Ποιὰν προτιμᾶς, διχάζεις;
 Τῆς μοναξιᾶς, πὺ εἶναι εὐκόλη, ἂν τὸ Θεὸ ἔχεις φίλο,
 ἢ τῆς λαλούσας συντροφιᾶς πὺ δυσκολώτερη εἶναι;

ΠΟΘΟΣ ΓΑΛΗΝΗΣ

Ἄπ' τοὺς μεγάλους τοὺς σκοποὺς κι ἀπ' τοὺς ψηλοὺς τοὺς
 [στόχους
 κατακουράστηκες, ψυχὴ, καὶ λαχταρᾶς πῶς νὰ ἦταν
 παρόμοια νὰ συγκινηθεῖς στὴν ἤρεμη γαλήνη,
 πὺ κρυφοζεῖ χωρὶς σκοποὺς καὶ δίχως στόχους ρέει. . .

ΤΟ ΔΑΚΡΥ

Ἄπ' ὅλες τὶς πηγές ἀφρό, νεράκι, πῆρα δείγμα,
 ἀπ' τὶς βροχές ἀπόσταξα παρθενικὲς σταγόνες
 νὰ βρῶ τὸ πιό 'ναι πι' ὁμορφο ρευστὸ τῆς γῆς διαμάντι.
 «Κοπιάζεις ἄδικα! Εἶμ' ἐγώ!» μουρμούρισε τὸ Δάκρυ.

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΑΣ

Τῶν ὄμβρων τὶς δεξαμενὲς οἱ ἀτμοὶ ξαναγεμίζουν
 τῶν ἀπεράντων ὠκεανῶν κι ἀστεῖρευτες κρατιῶνται. . .
 Μὰ τῶν δακρῦων οἱ κρουνοὶ δεξαμενὴ ποιάν ἔχουν;
 Εἶναι πολὺ τὸ δάκρυ μας, λιγότεψέ το, Θεέ μου!

Η ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ

’Αχόρταγε, άξειδίψαστε, άχάριστε ’Ανθρωπέ μου,
κι όλα τοῦ κόσμου τ’ άγαθα δικά σου αν τά ’χεις, όλα!
κι άλλα πολλά, όλο πιό πολλά, θα ζήταγες ακόμα!
’Ομως αυτό είναι ή χάρη σου, αυτό κ’ ή δύναμή σου!

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Είμ’ ένας άθρονος Θεός, ύπάρχω δέν ύπάρχω. . .
Είμαι παντοῦ δέ φαίνομαι, φαίνομαι καί δέν είμαι.
Είναι ή ’Αντρεία κόρη μου κ’ ή Δόξα είν’ έγγονή μου.
Δίνω τοῦ ’Ανθρώπου δύναμη κι αξία που δέν έχει!

ΓΟΡΓΟΦΤΕΡΗ ΩΡΑ

Γοργόφτερη ώρα, πῶς πετᾶς, πῶς φεύγεις, πῶς αλλάζεις!
Τόν ίδιο πάντα έχεις ρυθμό, τὸ ίδιο βήμα πάντα.
Γιατί νά μην άργοπορεῖς όταν καλοπερνᾶμε
καί νά μη φεύγεις πιό γοργά όταν κακὸ μᾶς κάνεις!

ΩΡΑ

Παλληκαρίσια πάλεψε με την τρεχούμενη ώρα.
 Θαρρεῖ πώς τὴ σταμάτησε, τῆς ἔκλεψε χρυσάφι.
 Μὰ τὸ χρυσάφι εἶναι ἄπιαστο σὰν τοῦ φωτὸς τὴ σκόνη
 κ' οἱ ἄλλες ὥρες γέλασαν μετὸ κατόρθωμά του. . .

ΗΤΤΑ

Βγάλε το! Πές το! Μὰ γιατί τόσο δειλὰ διστάζεις;
 Ἔφταιξες. Ὁμολόγα το. Ναί, καὶ συγγνώμη ζήτα.
 Τὴν τύψη σου ἀποκάλυψε, μὴν τὴν ἀποσκεπάζεις!
 Αὐτὸ δὲ θά 'ναι νίκη σου, εἶναι μεγάλη σου ἦττα!

ΠΑΡΩΠΙΔΕΣ

Γιὰ πές μου, ἐσὺ πολὺπειρε, πιδὸ εὐτυχισμένους εἶδες
 ἄλλους ἀνθρώπους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν παρωπίδες
 καὶ προχωρᾶν ἀμέριμνοι στοὺς πατημένους δρόμους
 χωρὶς τῆς ἀναζήτησης τοὺς πόθους καὶ τοὺς τρόμους;

ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Γιατί, ψυχές αδύνατες, γιατί σφραδάζετε έτσι
μαυρές σελίδες ή ζωή σά νά 'χει μόνον τώρα;
Υπάρχουν από γένεση τοῦ Ἀνθρώπου καὶ θὰ ὑπάρχουν,
ὅσο κι ἂν τὸ ἀντιμάχεται, ὡς τὰ στερνὰ τοῦ κόσμου!

ΜΟΡΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Γνώριζε, σύ, πού κυνηγᾷς στὴν ἔκταση τοῦ Ἀπείρου
τὸ Ἀπόλυτο, ποιὰ εἶναι ἡ μορφή τῆς γήϊνης εὐτυχίας:
Νά 'χεις περάσει ἀπ' τὴ ζωὴ σὰν ὄνειρο τοῦ ὄνειρου,
σὰν ὀπτασίας χαμόγελο, σὰν αἴσθησι θωπείας. . .

ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ

Δὲν ἔχεις κάμει θέλοντας ποτὲ κακὸ στὸν ἄλλον.
Αὐτὸ εἶναι κάτι, ἀγαθὲ, ὅμως τὸ πᾶν δὲν εἶναι.
Κι ἂν ἔχεις κάμει τὸ καλὸ μὰ πλιότερο μποροῦσες,
ὄχι! δὲν ὀλοκλήρωσες τῆς ἀρετῆς τὸν κύκλο!

ΔΟΛΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

Δόλια Μητέρα, μυστικός σὲ φαρμακώνει πόνος:
 Δυό, οἱ πιὸ καλές σου, δυστυχοῦν πρὸς ὥρας θυγατέρες.
 Δὲν εἶσαι ἡ Ἀρχόντισσα Ἀρετή; Σὲ μάντεψα! Καὶ ξέρω
 πὼς θλίβεσαι γιὰ τὴν Τιμή, λυπᾶσαι γιὰ τὴν Πίστη!

ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Δυὸ ἄνθρωποι ὅταν σμίξουνε πολλὰ θὰ βροῦν νὰ ποῦνε. . .
 Πολλὰ κι ὁ ἓνας στοὺς πολλούς, πολλὰ οἱ πολλοὶ στὸν ἓνα. . .
 Μὰ ἐκεῖνα τὰ κρυφόλογα ποτὲ δὲ θ' ἀκουστοῦνε,
 πὺ λέει μιὰ μυστικὴ φωνὴ ἐλέγχου στὸν καθένα. . .

Η ΟΡΟΦΗ

Εἶπε ἡ ὀροφὴ στὸ δάπεδο: «Ἐσύ 'σαι τάχα ἡ πράξι
 κ' ἐγὼ ψηλά ἡ κοινόχρηστη, ἄς ποῦμε, θεωρία. . .
 Ἐσύ τὰ πόδια πρόσεχε νὰ μὴν πολυσκοντάφτουν,
 τὰ μάτια κι ἂν σκοντάφτουνε σ' ἐμέ ἢ ζημιὰ τους λίγη!

Ο ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΣ

Είπε ο δραστήριος άνθρωπος: «Τόση ζωντάνια νιώθω
στο πνεῦμα μου, στη σάρκα μου, στα νεῦρα, στα μεδούλια,
πού ακόμα και στον τάφο μου λέω πώς δουλειές θά κλώθω:
Στὸ Χάρο θ' ἀργατεύομαι νὰ βγάζω μεροδούλια!»

Β Α Ρ Ο Σ

“Έλα μικρὲ κ’ ἔλα τρανὲ μαζί νὰ ζυγιστῆτε,
“Αν εἶναι ἡ πλάστιγγα σωστὴ κι ἀποκριθῆ μὲ θάρρος
ἀδόκητα κι ἀπίστευτα μπορεῖ ν’ ἀφουγκραστῆτε
πὼς ὁ μικρὸς ἀπ’ τὸν τρανὸ περσότερο ἔχει βάρους!

ΚΑΠΟΙΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ

“Ένας εἶναι ὁ Πανάγαθος κ’ οἱ ἀγαθοὶ εἶναι λίγοι.
“Εμφυτὴ κι ὁμογέννητὴ μὲ τὴν ἀγαθοσύνη
εἶναι ἡ φθορὰ της. “Αν πολλοὺς σπαράζουν μαῦροι γύπες,
κ’ ἐσὲ τὸν ἴδιον, ἀγαθὲ, βοσκάει κάποιον σκουλήκι. . .

ΑΣΤΕΡΙ

Ἐσύ, κι ἂν κλεῖς στὴ σάρκα σου τὴν ἁμαρτία ἀκέρια,
ὅμως δὲν ἔχεις κοσμικὴ μήτε κι οὐράνια εὐθύνη!
Θύμα τοῦ νόμου τῆς ζωῆς, ποὺ κυβερνάει τ' ἀστέρια,
ἀστέρι καὶ τὴ μοίρα σου κρυφὸ ἔχει κατευθύνει!

ΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΝΤΑ

Εὐτυχησμένοι γίνονται κ' εὐτυχησμένοι μένουν
ὅσοι ἀσχολοῦνται μοναχὰ μ' ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν.
Αὐτὰ ποὺ δὲ συμβαίνουνε κι ὅμως μᾶς τριγυρίζουν
ποτέ δὲν τὰ στοχάζονται γιὰ νὰ τοὺς βασανίζουν. . .

Η ΔΙΑΘΕΣΗ

Ἔχει ἡ ψυχὴ μας μυστικὸν κι ἀόρατον χρωστήρα
ποὺ αἰσθήματα καὶ πράγματα καὶ καταστάσεις βάφει
ἄσπρα καὶ μαῦρα καὶ μαβιὰ καὶ κόκκινα καὶ γκριζὰ
σύμφωνα μὲ τὴ διάθεση καλῆς, κακῆς μας ὥρας.

ΑΝΗΞΕΡΟΣ

- Μεγάλε μου ἐπιστήμονα, πού θές νά μάθεις ὅλα,
 ὅσα πολλὰ κι ἂν ἔμαθες περσότερα σοῦ λείπουν!
 Ξέρω ἀπὸ σένα πιὸ πολλὰ! — Σὰν τ' εἶναι αὐτὰ πού ξέρεις;
 — Ξέρω πὼς εἶμαι ἀνήξερως κι αὐτὸ μοῦ ἀρκεῖ πού ξέρω!

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Ἔχουν ἀξία στὴ ζωὴ, παιδί μου, οἱ καλοὶ τρόποι.
 Ἄνοιγουν πόρτες, σὲ ψηλὲς σὲ ἀνεβάζουν σκάλες. . .
 Μὰ τὸ κακὸ εἶναι πού οἱ κακοὶ καὶ πού οἱ ἀπατεῶνες
 πολλές φορές καλύτερους ἔχουν ἀπ' ὅλους τρόπους!

Η ΜΟΡΦΩΣΗ

- Ἡ Μόρφωση σ' εὐάνθιστα μὰ κ' εὐκαρπα πεδιά,
 τὴ δύναμή της σπαταλᾷ μ' ἐπίγνωση κ' εὐθύνη.
 Χαμογελᾷ ἡ Μητέρα της γεμάτη ἐμπιστοσύνη.
 — Ἔχει μητέρα ἡ Μόρφωση; — Καὶ βέβαια! Τὴν Παιδεῖα!

ΟΓΚΟΛΙΘΟΥΣ

Ἡράκλεια δύναμη πολλές χρειάζεσαι φορές
 ν' ἀναμερᾶς στὸ δρόμο σου τοὺς σάπιους ὀγκολίθους,
 πὺ ἐμπρός σου συσσωρεύουνε οἱ λίγες νοσηρὲς
 μαυρόψυχες, τοῦ ἀμόλυντου στὸ σύνολό του πλήθους. . .

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἴδου ἕνας προβληματισμός, πὺ πρέπει νὰ τὸν κάμεις:
 «Γιατί προβληματίζομαι ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ;
 Μὲ ζῶσαν τὰ προβλήματα ἢ μὴν ἐγὼ τὰ ζῶνω;
 Καὶ ἢ μὴν προβληματίζεται, κάλλιο, ἢ Ζωὴ ἀπὸ μένα;»

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

Νὰ μὴν προβληματίζεσαι μὰ στὰ τυφλὰ νὰ παίρνεις
 τὰ πράγματα ὅπως ἔρχονται — κακὸ νὰ πέσεις ἔξω.
 Μὰ νὰ προβληματίζεσαι, νὰ ξεδιαλές, νὰ ἐλέγχεις
 καὶ νὰ μὴ φτάνεις στὸ σκοπὸ — χειρότερο δὲν εἶναι !

ΚΟΜΜΑΤΙ ΓΗΣ

Καθένας δρόμο διάλεξε καλόν-κακόν, ό χρόνος θέλει τó δείξη γρήγορα. "Ως τότε κι από τότε όσα κι αν έχει κέρδητα δέν είναι ασφαλισμένos αν κάπου δέν απόχτησε κομμάτι γής δικό του.

ΚΑΛΟΙ, ΚΑΚΟΙ. . .

Καλέ μου, πού άδικήθηκες, κακέ μου, πού έδικιώθης, δώστε τά χέρια, τίς καρδιές και σφιχταγκαλιαστεΐτε.

Πέστε ν' ακούσουν οί καλοί, πέστε οί κακοί ν' ακούσουν: —"Όπως είναι ένας ό Θεός, έτσι ή Ζωή μας μία!

ΣΑ ΜΗΧΑΝΗ

Και τώρα από τής έξαρσης τή μεθυσμένη ζάλη, σοφέ μου, ξαναγύρισε κ' έσύ στη βιοπάλη.

Άνάσκαψε, όχι, ώϊμέ τή γή!, μά τά παλιά βιβλία και δούλεψε, σά μηχανή ψυχρή, τή φαντασία!

ΠΡΟΟΔΟΣ

Κανέννας, Πρόοδε, δὲν μπορεῖ τὸ δρόμο νὰ σοῦ φράξει!
 Μὰ ὥστόσο ἀνάστρεφε συχνά, τὰ περασμένα βλέπε:
 Ἔχουν ἀκόμα θησαυροὺς — θυμοῦ πὼς ἀπὸ ἐκείνους
 τὰ πιὸ σπουδαῖα ἐφόδια γιὰ τὴν πορεία σου πῆρες.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Πολλὰ εἶναι τ' ἀνεξήγητα στοὺς νόμους τῆς προόδου. . .
 Ἄγραφοι, ὡς φαίνεται, ἔμειναν οἱ βασικοὶ θεσμοὶ τῆς
 κ' ἑκάστος Ἄγνωστος Θεὸς ἄλλη ἐρμηνεία δίνει. . .
 Ἐκτὸς ἂν στὸν Γνωστὸ Θεὸ ἀπειθαρχεῖ κ' ἡ Φύση!

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ. . .

Ἀφ' ὅτου τὴν ταχύτητα διασπάσαμε τοῦ ἤχου
 τίποτε πιά δὲ μᾶς κρατεῖ. Καὶ δίχως χαλινάρι
 καλπάζουμε στὴν ἄχρονη διάσταση τοῦ Ἀπείρου. . .
 Γι' ἄλλο καινούργιο ψάχνοντας, παλιὸ πιά δὲν ὑπάρχει!

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Καλέ μου κ' εὐσυνείδητε, δοκιμασία γιὰ σένα,
 ὅσες δυνάμεις μυστικές ἀκόμα κι ἂν καλέσεις,
 νὰ αἰσθάνεσαι κατάβαθα καὶ τόσο πικραμένα:
 Δὲν μπόρεσες ὅ,τι ἤθελες στὴ Γῆ νὰ ἐπιτελέσεις!

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Πόνε μου, πόνε ἀγιάτρευτε συζήσαμε πολὺν καιρὸ
 καὶ σ' ἔχω ὡς ἦταν φυσικό, φιλίως συνηθίσει.
 Σὲ κάθε σου παροξυσμὸ σοῦ λέω μὲ τόνο τρυφερό:
 — Τὶ κρίμα πὺ ἕνας θάνατος θὰ ρθεῖ νὰ μᾶς χωρίσει!

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Κόρες μου καλογέννητες κ' ἡ Προσοχή κ' ἡ Σκέψη,
 ὅσο πολὺ τίς φρόντισα τόσο καὶ μὲ φροντίζουν.
 Μὰ κόρη μου ἀκριβότερη, ὁπώχω μ' αἷμα θρέψει,
 εἶναι ἡ Ἀπόφαση! Νογᾶν ὅλοι ὅσοι ἀποφασίζουν. . .

ΝΑ ΘΗΣΑΥΡΙΣΕΙΣ

Κορφολογώντας άνθη, μὴ ψάχνοντας τις ρίζες,
μὴ βλέποντας τὰ κάδρα μὰ μόνο τις κορνίζες,
μὲ τὴ μονόχορδὴ σου, διαβάτη μου, τὴ λύρα
πῶς θές νὰ θησαυρίσεις βιώματα καὶ πείρα;

ΕΝΑΣ ΛΟΤΟΜΟΣ

Λοτόμε, πού ὅλη τὴ ζωὴ δαπάνησες στὸ λόγγο
μὲ μιὰ μονάχα ἐξαίρεση: τὸν πόλεμο πού ἐπῆγες
κ' ἔχυσες αἷμα! — θὰ σὲ εἰπῶ μεγάλον πατριώτη
μὰ καὶ μεγάλον ἄνθρωπο! Μικρότερός σου εἶμαι!

ΥΠΟΑΟΓΙΣΜΟΙ

Μὲ τὸ ὑποδεκάμετρο καὶ μὲ τὸ διαβήτη
μετρᾷς τὴν κάθε πράξη σου, τὰ πάντα ὑπολογίζεις.
Κ' ἔρχεται ἡ πιὸ ἀπαλότερη πνοὴ τοῦ ἀκάκου ἀνέμου
σοῦ σπάει τὸ ὑποδεκάμετρο, σοῦ ἀρπάζει τὸ διαβήτη. . .

ΣΤΟ ΖΥΓΙ

Μεγάλε κόσμε άπέραντε, ζωή τρανή κι αιώνια,
τῆς ιστορίας θησαυροί, τῆς ποίησης ἀηδόνια,
μιὰ εὐτυχισμένη ἔρχεται στιγμή, πού, πρὶν νὰ φύγει,
ἀντιζυγιάζεστε μαζί καὶ σᾶς περνάει στὸ ζύγι!

ΑΝ ΓΝΩΡΙΣΕΣ

Μέτρα κορμιὰ κι ἀρίθμησε ποιούς γνώρισες ἀνθρώπους.
Θυμήσου καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τ' ἄλλα τους σουσούμια.
Ἄλλοῦ κοντὰ λογάριασε καὶ πές μου τὴν ἀλήθεια
ἂν γνώρισες ἔστω καὶ μιὰν ἀνώνυμη ψυχὴ τους!

ΘΗΛΙΑ - ΘΗΑΙΑ

Μὴ βιάζεσαι! Μὴ σπαταλᾷς ἄσκεφτα τὸ παρόν σου!
Κάθε στιγμή του νὰ περνᾷ κι ἀπ' τὴ συνείδησή σου. . .
Βελόνα τοῦ πλεξίματος καὶ γνέμα πάντα νὰ 'χεις
τὸ μέλλον μὲ τὸ παρελθὸν θηλιά-θηλιά νὰ πλέκεις.

ΟΙ ΓΝΩΣΤΟΙ

Μὴ σὲ κουράζουν οἱ γνωστοὶ ὅσο κι ἂν σ' ἐνοχλοῦνε.
Στὸν κόσμον ἤρθες τῆς ζωῆς κ' ἐσὺ γνωστὸς νὰ γίνεις.
Μὰ σκέψου πὼς ἂν λείπανε ὅλ' οἱ γνωστοί σου, τότε
κ' ἐσὺ θὰ ζοῦσες ἄγνωστος, πολὺ πιὸ ἐνοχλημένος!

ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΣΗΜΑΝΤΩΝ

Μὴν πεῖς γιὰ κάτι ἀσήμαντο κι ἀχρειαστο πὼς θὰ 'ναι.
Συχνὰ μᾶς κρύβει τοὺς σκοποὺς ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων.
Πολλὰ πολὺ σημαντικά, κι ὅπου μᾶς κυβερνᾶνε,
συμβαίνει νὰ θεμελιωθοῦν ἐπὶ τῶν ἀσημάτων!

ΑΜΕΤΡΗΤΑ

'Αμέτρητα τ' ἀστέρια σου εἶναι, Οὐρανέ, τὸ ξέρω.
Κι' ἀμέτρητα θὰ μείνουνε στὸν ἄπειρον Αἰῶνα. . .
'Ο Κόπος, τότε, κ' ἡ Χαρὰ γιὰ πές μου τί ἀξίζουν
σὰν τύχη ἀνακαλύψουμε κ' ἐν' ἄλλο ἀκόμη ἀστέρι;!

ΗΡΩΑ

“Ηρωα, πές μας τί ἔβλεπες τὴν ὥρα τῆς θυσίας;
Τὴ Μάνα, τὴ γυναίκα σου καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ σου;
Τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ τόπου σου, τοὺς τάφους τῶν προγόνων;
—”Ἐβλεπα τὴν Πατρίδα μας μεγάλη! Τίποτε ἄλλο!

ΗΡΩΕΣ

Μὴν πολυψάχνεις, δύσπιστε, τὸ ἀτομικὸ Μητρῶον
ὄλων, κι ὅσων ἀγάπησες ἀκόμα, τῶν Ἡρώων!
Δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ βρεῖς κάποια κακὴ σελίδα
ποὺ θὰ τὴν ἐξαφάνιζεν, ἂν μπόρεγε, ἡ Πατρίδα!

ΠΑΡΑΓΕΜΙΔΙΑ

Μικροφροντίδες, τεμπελιές, ξεχαστικὰ παιχνίδια,
τυχαῖα συναπαντήματα μὲ φίλους καὶ μὲ ξένους,
μας εἶστε τ’ ἀπαραίτητα τοῦ βίου παραγεμίδια
ἔτσι ὅπως ἄδειους ὁ Θεὸς μας πλάθει τοὺς καημένους!

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ

Νὰ περιμένεις τὸ ἄγνωστο, δοκιμασία μεγάλη!
 Θὰ ἔναι καλὸ; θὰ ἔναι κακὸ; θὰ τέρψει; θὰ πονέσει;
 Θὰ φύγει σὰν περαστικὸ; σὰ ριζιμιὸ θὰ μείνει;
 Τὸ μῆνυμά σου, ἐξάγγελε, χαρούμενο ἄς εἶναι!

ΔΥΣΤΥΧΕΣΤΕΡΟΙ

Λησμόνα τὰ κακὰ τῆς γῆς καὶ τὰ δικά σου πάθη.
 Θυμήσου μόνο ἀδιάκοπα πὼς εἶναι δίχως ἄλλο
 πῶς δυστυχέστεροι ἀπὸ σὲ πολλοὶ στὸν κόσμον τοῦτο,
 πὺ δὲν πιστεύουν οὔτε κἀν στὴ χάρη τοῦ ἄλλου κόσμου. . .

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα, μὲ τέχνη προσπαθᾶς νὰ λησμονήσουμε ὅλα
 τῆς μέρας μας, πὺ πέρασε, τὰ φευγαλέα συμβάντα.
 Μὰ ὡ πόσο τὸ παραμελεῖς νὰ σβήσεις ἀπ' τὴ μνήμη
 πὺς κι αὔριο, μέρα πῶρχεται, θὰ μᾶς συμβοῦν τὰ ἴδια!

ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ

‘Ο Άνθρωπος, όταν και γερός και συνετός και άνδρεϊος,
τέσσερες έχει βασικέσ ανάγκεσ έδω κάτου.

‘Ακοϋστε τεσ και μην ιδρώσ σασ περιλούσει κρύοσ:

‘Έχει: Θρησκείασ, έρωτα, πολέμου και θανάτου!

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΚΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Πολλέσ δυνάμεισ τή Ζωή βοηθοϋν έμπρόσ νά τρέχει. . .

‘Ο Έρωτασ κι ό Πόλεμοσ οί πιό Μεγάλεσ είναι.

‘Ασ κάνουν πώσ έχθρεύονται, μοϋ φαίνεται πώσ έχουν
μιά συμφωνία μυστική και διπλοβασιλεύου!

ΑΛΙ ΣΟΥ

‘Ο πόνοσ άνοιχτή πληγή σέ κάθε στρατολάτη.

‘Άλλοσ τήσ βρίσκει μπάλσαμο, άλλοσ τήσ ρίχνει άλάτι. . .

Ζήτα μικρέσ παρηγοριέσ άπ’ τή μεγάλη Φύση.

‘Αλί σου άν δέν μπορεϊ κι αύτή νά σέ παρηγορήσει!

ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΣ

Οί γείτονές μου ρώτησαν, καί φίλοι μου κ' ἐχθροί μου,
ἂν ἔμπιστα τοὺς ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ἀγάπη.
Ἀνάβλεψα στὸν οὐρανὸ κ' εἶπα μεγάλο λόγο:
— Τὰ ἔχω καλὰ μὲ τὸ Θεό, μὲ σᾶς πῶς νὰ μὴν τὰ ἔχω;

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Οἱ μηχανές φιλήθηκαν. Κ' ἦταν τὸ φίλημά τους
γιὰ μηχανές παράξενο, καὶ τρυφερὸ καὶ λίγο.
Ἄν ἴσως ἦταν πιὸ ζεστό, ἂν εἶχε ὄρμη καὶ πάθος
δὲ θὰ μπορούσα νὰ ἔγραφα τὸ χρονικὸ πού γράφω. . .

ΑΓΑΠΗ ΑΛΗΘΙΝΗ

Ὅπου ἡ ἀγάπη ἀληθινὴ δὲν ἔχει τόπο ἢ κλάψη.
Ποιὸς δίκιο καὶ ποιὸς ἄδικο καμμιὰ δὲν ἔχει ἀξία. . .
Τὰ λόγια παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ τρέχει νὰ τὰ θάψει
στῆς λησμονιάς τ' ἀγέρινα βουβὰ νεκροταφεῖα.

ΒΟΥΝΙΣΙΟΣ

’Ορέ ποῦ καταντήσαμε, ποῦ φτάσαμε οἱ βουνίσιοι !
’Αριώσαμε, σωθήκαμε, μείναμε κάτι λίγοι . .
Χωρίς Παπὰ γιὰ τὶς εὐχές, Δάσκαλο γιὰ τὰ φῶτα.
Χωρίς ψευτοπαλληκαρὰ ν’ ἀνάβει τὰ αἵματά μας !

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ

Ποτάμι τῆς κατεβασιάς, ποτάμι τῆς πλημμύρας,
τὸν Κόσμο χώρισεσ στὰ δυὸ κι ὅλο φαρδοπλαταίνεις.
’Αλλὶ σ’ ἐμᾶς, τὰ πόδια μας στὶς δυὸ σου ὀπώχουμε ὄχτες
καὶ κακοκιντυνεύουμε νὰ μᾶς σκιστοῦν τὰ σκέλια !

ΣΤΕΡΝΟΣ ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Ταξίδεψε καὶ γνώριζε πολλῶν ἀνθρώπων «νόον»,
μ’ ἄς μὴ σαλέψει ἡ ρίζα σου στὰ πάτρια χώματά της.
Τ’ αὐτιά σου κλείσε στὸν πλαστὸ τῶν ἀγχοφίλων γόνου
καὶ μείνε τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ στερνὸς χωριάτης !

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ

Παράξενο είναι τὰ μικρὰ τοῦ κόσμου νὰ γεννᾶνε
μεγάλα — τί; αἰσθήματα, ὄνειρα, πόθους, ἔργα. . .
Ἄκόμα πιὸ παράξενο νὰ βλέπεις τὰ μεγάλα
νὰ κατεβαίνουν στὰ μικρὰ καὶ πιὸ μικρὰ νὰ δείχνουν.

ΠΕΙΘΩ

Πειθῶ, πού θυγατέρα σου νόμιμη ἔχεις τὴν Πίστη,
πῶς κατορθώνεις, μάγισσα, κ' ἐμένα καὶ τὸν ἄλλο
νὰ πείθεις γιὰ τ' ἀντίθετα; Σὰν ποιὸς πού ἐφανατίστη
θ' ἀκούσει τὴν Ἀντιπειθῶ καὶ θὰ δηλώσει: «σφάλλω»;

Η ΠΙΣΤΗ

Πιστεύοντας — ἔστω τυφλά! — σὲ μυστικὴ ἐπαφή 'σαι
μὲ ἀνώτερή σου Δύναμη, κυρίαρχη τῆς ψυχῆς σου. . .
Δὲν εἶναι ἡ Πίστη ἐγκόσμιο φῶς, ἐνέργεια τῆς ὕλης·
εἶν' τὸ ἀγνωστο πού κυνηγᾶς ἄλλοῦ καὶ δὲν τὸ βρίσκεις!

ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ

Ἡ Γνώση ἐκόπιασε πολύ, μὰ γιὰ νὰ θησαυρίσει
 ἀθέλητα φυγάδεψεν ἀπ' τὴν ψυχὴ τὴν Πίστη.
 Θαρρῶ τὸ νιώθει, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐπαναφέρει. . .
 Μὰ τὴν ἀναζητεῖ στὸ φῶς — γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴν βρίσκει!

Η ΜΙΣΑΛΗΘΕΙΑ

Πὲς τὴν ἀλήθεια ὀλόκληρη καὶ μὴν τὴν κουτσορευεῖς.
 Ἀπ' τὴν ἀλήθεια τὴ μισὴ καλύτερο ἓνα ψέμα.
 Τὸ ψέμα θὰ συχωρεθεῖ σὰν τὸ ξεμολογήσεις,
 ἢ μισαλήθεια ἀπρόδοτη κι ἀσχώρητη θὰ μείνει. . .

ΤΗΣ ΝΟΣΤΙΜΙΑΣ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Πίκρα μου ἐσύ, πόνε μου ἐσύ, μοῦ τρέφεις τὶς ἐλπίδες,
 μοῦ ρίχνεις σ' ὅποιον γλυκασμὸ τῆς νοστιμιᾶς τὸ ἀλάτι. . .
 Χωρὶς ἐσέ, χωρὶς ἐσᾶς, χωρὶς μικρὴ σας δόση,
 ἄνοστο θὰ ἦταν τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασί γλυκάδι. . .

ΑΝΤΙΘΕΣΗ

Πιστεύω νά 'ναι αδυναμιά τῆς προσοχῆς, τῆς μνήμης
καὶ νά μὴν εἶναι ἀντίθεση Λόγου - Ἀριθμοῦ στὸ βάθος!
'Αρίθμησε ὡς τὰ ἑκατὸ καὶ πές μου ἂν θὰ μπορέσεις
τὴν ἴδια ἐκείνη τὴ στιγμή νά σκέπτεσαι κάτι ἄλλο. . .

Ο ΝΟΥΣ ΜΑΣ Κ' Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ

Πλούσια εἶναι τὰ μάτια μας, πλούσια εἶναι τ' αὐτιά μας,
ἀκούγοντας καὶ βλέποντας τὶς ὁμορφιές τοῦ κόσμου
τῶν λουλουδιῶν τὰ χρώματα, τῶν ἀηδονιῶν τὸ λάλο.
"Ἄχ! νὰ ἦταν τόσο πλούσια κι ὁ νοῦς μας κ' ἡ καρδιά μας!

ΟΛΑΚΕΡΟΣ

Ποιὰ περηφάνια, ταπεινὴ στὸ μυστικὸ τῆς βάθος,
σὲ πλημμυρίζει ὅταν μπορεῖς νά πεῖς στὸν ἑαυτό σου:
«Ἄνθρωπος εἶμαι ὀλάκερος!» καὶ νά μὴν κάνεις λάθος,
ἀκέραιος νά 'σαι Ἄνθρωπος, ὅμοιος μὲ τὸ Θεό σου!

Ο ΙΔΙΟΣ

Ποιόν νά καλέσω νά μοῦ πεῖ ἄν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος
 αὐτὸς πού παίζω καὶ γελῶ, αὐτὸς πονῶ καὶ κλαίω,
 αὐτὸς χαϊδεύω καὶ φιλῶ, θυμώνω καὶ σκοτώνω.
 Φωνὴ βαθιὰ μου σώπασε, λέγοντας: Εἶσαι ὁ ἴδιος!

ΔΙΔΑΧΗ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος πού θά πεῖ πὼς ἡ ζωὴ διδάσκει
 τὰ θετικά, τὰ ξάστερα, τὴ διαλεγμένη ἀλήθεια;
 Πόσες φορές μᾶς ἔπεισε κι ἀμέσως ἀντιφάσκει.
 Ἐμένα δίδαξε ἡ ζωὴ μονάχα παραμύθια!

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΙ

Πολλὰ εἶναι τ' ἀπαραίτητα πού μᾶς ὑπηρετοῦνε.
 Ἄν ἴσως κ' ἱεραρχηθοῦν, ψηλὴ βαθμίδα θά 'χε
 ἀπ' τὰ κεσέμια ὡς τὶς Βουλές, ὡς τοὺς Ναοὺς τῆς Δίκης
 κι ὡς τὴ φτωχὴ μου ὀξώπορτα, τὸ ἀβράχνιαστο κουδούνι!

ΤΟ ΚΟΥΔΟΥΝΑΚΙ

Πολλές φορές είσαι χρυσό, πολλές είσαι άσημένιο—
και χάλκινο και μπρούτζινο βαρύλαλα σημαίνεις.
“Όμως σκουριάζεις κάποτε κι άλίμονο πού σ’ έχει,
τῆς μυστικῆς συνείδησης, κρυφὸ ἐσύ κουδουνάκι !

ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Σοῦ ἀρέσει νά ’σαι χάλκινο, σέ ξέρω κι άσημένιο
πολλές φορές κι άγέρινο μονάχα, είσαι, κουδούνι !
Σὲ κρούουν τότε οἱ ρήτορες μπρὸς στὸ άλαλάζον πλῆθος
κι άκούγεσαι ἠχηρότερο σὰν «κώδων τοῦ κινδύνου» !

ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥ

Πολλὰ νομίζεις δύνασαι νά πράξεις γιὰ τὸ Δίκιο. . .
“Όσα κι ἂν πράξεις, νικητῆς νά μείνεις, ἀπελπίσου !
Τὸ πιὸ πολὺ πού δύνασαι, θά ’ναι μὲ τρόπο ἀντρίκιο
ν’ άγωνιστεῖς και πρόθυμα νά δώσεις τῆ ζωῆ σου !

ΠΟΛΛΑ

Πολλά, πολλά μᾶς χάριτες, Δημιουργέ τοῦ Κόσμου.
Καὶ γίνονται ὅλο πλιότερα ὅσο κυλάει ὁ χρόνος. . .
Ἄν ἀγαπᾶς τὴ πλάση σου, ὅπως τὶς πρῶτες ὥρες,
νὰ λιγοστεψοῦν τ' ἀγαθὰ, κι ὄχι οἱ ποινές μας, δῶσε!

ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ. . .

Πολλά τοῦ νοῦ τὰ θαύματα, τὰ δυνατὰ τῆς σκέψης
τῆς φαντασίας τὸ μάντεμα, τὸ διάλεγμα τῆς κρίσης. . .
Δὲν εἶναι ἀπ' τὰ μικρότερα νὰ ψάχνεις καὶ νὰ βρίσκεις
πιὸ παραπάνου ἀπ' τὸ καλὸ καὶ τὸ καλύτερό του!

Η ΠΕΙΝΑ

Πολλοὶ σοφοὶ στοχάστηκαν μὲ πόνο καὶ μὲ θλίψη
τὴ δυστυχία τῆς ζωῆς, ἂν ἡ τροφή τῆς λείψει.
Μὰ δὲ στοχάστηκε κανεὶς ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα
τὴν ἄλλη δυστυχία μας, ἂν ἴσως λείψει ἡ πείνα!

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ

Πολύ γελιῶνται ὅσοι σοφοὶ στὰ σοβαρὰ πιστεύουν
πὼς εἶναι δῆλος ὁ ἀριθμὸς κι ἀπόκρυφα δὲν ἔχει!
Κανένα δῶρο τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὀλοδοσμένο.
Πολλὰ μᾶς κρύβουν μυστικά κι ὁ ἀριθμὸς κ' ἡ λέξη!

ΠΛΗΘΟΥΣΑ ΓΑΛΗΝΗ

Πολύ κοντὰ θὰ βρίσκεσαι στὴν πλήθουσα γαλήνη
κι ἀλάργα ἀπὸ τοὺς θολεροὺς τῆς ταραχῆς στροβίλους
ἂν ἡ συνείδηση μπορεῖ νὰ πεῖ μὲ πλήρη εὐθύνη:
— Δὲν ἔχω στὴν καρδιά μου ἐχθρούς, δὲ θέλω μήτε φίλους!

ΣΤΟ ΦΡΑΧΤΗ

ῥωρες καλὲς ἀσήμαντες, ἄσχετες σ' ὅποια δράση:
συγγενικὲς ἀναστροφές, ἀδερφικὲς κουβέντες,
ἀναθυμῆματα παλιῶν ἀγαπητῶν προσώπων,
κυλάτε ὡς ὁμορφή συρμῆ, πλάι στῆς ζωῆς τὸ φράχτη. . .

ΕΥΤΥΧΙΑ

Ὁρες, πού συναλλάζεστε, ξεχνᾶτε ἢ μιὰ τὴν ἄλλη,
Κι οὔτε θυμᾶστε, ὅλες μαζί, πὼς δὲ θὰ ρηεῖτε πάλι. . .
Μιᾶς ὥρας μόνο ζώισμα μὲ ὑγεία, χαρά, ἡσυχία,
Ἄνθρωπε, ζῶο μνημονικό, δὲν εἶναι αὐτὸ εὐτυχία; !

ΑΝΑΓΚΗ

Ἄνάγκη, ἀκέραιη Δύναμη, αὐθύπαρχτη καὶ δίκια,
δὲ σὲ λατρεύει ἐσὲ κανεῖς, μὰ κι οὔτε σὲ ἀποφεύγει.
Ἐσὺ μᾶς σέρνεις στῆς ζωῆς τὸ δρόμο ξεγελώντας
ὅσο νὰ φτάσει ὁ Θάνατος καὶ νὰ μᾶς παραδώσεις.

«ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ»

Ἐπῆρα ἐγὼ ἀπ' τὸ χαλινὸ τὸ χάλκινο ἄλογό του
καὶ περπατήσαμε μαζί στὸ μάκρος τῶν αἰώνων.
Κι ὁ Μάρκος, ὅλο μοῦ ἔλεγεν, Αὐρήλιος, στὸ δρόμο:
«Ἄν ξαναζοῦσα θὰ ἴγραφα «εἰς ἑαυτὸν» τὰ ἴδια. . .»

ΖΩΓΡΑΦΕ

Νιέ μου ζωγράφε σέ ρωτῶ: ἂν τύχει ζοῦσε ὁ Ρέμπραντ
θέλει ἦταν ἄξιος νὰ 'φκιανε κι αὐτὸς αὐτὰ πού φκιάνεις;
Κι ἀντίστροφα πάλι ρωτῶ: Μπορεῖς νὰ ζωγραφίσεις
κὰν ἓνα μόνον πίνακα, περίπου. . . ὅπως 'Εκεῖνος;

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Αἰσθητικέ, στοχαστικέ καὶ παρατηρητὴ μου,
ἂν ξέρεις μὲ τὰ χρώματα κρυφὰ νὰ κουβεντιάζεις,
πές μου τί σοῦ ἐμπιστεύτηκαν; Εἶναι ὑπαρχτὰ κι αὐτούσια
ἢ μὴν πλανοῦν τὰ μάτια μας σὰν φαντασμαγορία;

Η ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ

'Εδῶ ψηφί, ἐδῶ ρηγί, ἐκεῖ μαργαριτάρι:
εὐκόλη, λές, ἢ σύνθεση τῆς σεβαστῆς εἰκόνας. . .
'Αλλ' ἂν, τεχνίτη μου καλέ, σοῦ λείπει ἡ θεία χάρη
τὸ ἐργόχειρό σου ἄψυχο καὶ μάταιος ὁ ἀγώνας!

Η ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

”Ανθρωπε, πού πορεύεσαι στῆς γῆς τὸ μονοπάτι
κι ὅλα τὰ βλέπει ὀλόγυρα τὸ ἔταστικό σου μάτι,
πόσες φορές βλέπεις αὐτὸ κι ὅμως εἶναι ἄλλο κάτι. . .
Δὲ σὲ διδάσκει τίποτα ἡ ὀπτική σου ἀπάτη;

ΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥΤΗ

’Αξίζει νὰ σκαλίζετε στὸ βάθος καὶ στὸ ὕψος,
ἀναζητώντας τῆς ζωῆς τὰ κεκρυμμένα πλούτη.
Μὰ ὦ μὴν περιφρονᾶτε, μὴ!, τὴν ἐπιφάνεια τούτη
τόσο ἄφθονα, τόσο ἀνετα πού ἡ φύση σᾶς προσφέρει!

ΞΕΧΝΑΣ. . .

”Απειρε μὰ κι ἀνάπηρε τῆς Γῆς ἐσὺ διαβάτη,
πάντα ξεχνᾶς πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἀτόφιο κάτι
μὰ εἶναι ἀγαθὸ κομματιαστὸ καὶ κάθε της κομμάτι
πολλὲς φορές ἀλλιώτικο προσπέφτει σου στὸ μάτι!

ΘΕΛΩ ΝΑ ΄ΣΒΗΝΑ

Νά 'χεις τὸ σήμερα ἄνετο καὶ τ' αὔριο ἀσφαλισμένο
μπορεῖ γιὰ σὲ νά 'ναι ἀρκετό, γιὰ μένα ὅμως δὲ φτάνει!
Θέλω ἀπὸ κάθε νᾶσβηνα κακό σου περασμένο
ὅσα εἶχε γράψει ἡ Μοίρα σου μὲ μαῦρο, ἄχ ναί! μελάνι. . .

ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ

Πολὺ μικραίνει ἡ ἀπόσταση τοῦ σοβαροῦ κι ἀστείου. . .
Δυστυχισμένα πλάσματα τοῦ ζαχαροπλαστείου,
τοὺς ἄλλους περιεργάζεστε — Θὰ ἦταν καλὴπραμάτεια
νά βλέπατε τίς φάτσες σας στῶν ἄλλονῶν τὰ μάτια!

ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ

Μεγάλο λάθος πῶκαμα σάν εἶδα ἐνσαρκωμένα
τὰ πρόσωπά σας σ' ὄνειρο: Τὴν ὁμορφὴ εἶπα 'Αλήθεια
κ' εἶπα τὴν ἄσχημὴ Ψευτιά. Τὸ ἀντίθετο ἦταν ὅμως!
'Η ὁμορφὴ ἦταν ἡ Ψευτιά κ' ἡ ἄσχημὴ ἡ 'Αλήθεια!

ΑΝ ΖΟΥΜΕ

Ἄλλ' ἔτσι δὲ γνωρίζουμε στῆς γῆς ἐδῶ τὴν ἄκρια,
 τοῦ δυνατοῦ ἀκόρεστοι, ψαράδες τοῦ ἀδυνάτου,
 πότε μὲ γέλια τῆς χαρᾶς, πότε μὲ θλίψης δάκρυα
 ἂν ζοῦμε μιὰ ζωὴ ζωῆς ἢ μιὰ ζωὴ θανάτου. . .

ΘΑ ΄ΣΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ

Κάμε στὰ ἐνδιαφέροντα τ' ἀτομικά σου σκόλη
 καὶ συνταυτίσου ἀδίσταχτα στὴν ἀνθρωπότητα ὅλη.
 Ζῆσε μ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὸ φῶς, μ' αὐτοὺς πού ζοῦν στὸ
 [σκότος]
 Ὁ τελευταῖος ἂν δεχτεῖς πῶς εἶσαι — θά 'σαι ὁ πρῶτος!

ΑΤΕΛΕΣ

Τὸ νέο σου ἔργο ἀρχίζοντας, δημιουργέ μου, λησιμονᾶς
 πῶς τέλειο θά 'ναι ἀδύνατο ποτέ νὰ τὸ μορφώσεις,
 ὅσο κι ἂν τὸ φιλοδοξεῖς, ὅσο κι ἂν τὸ πονᾶς
 ὅσο ἂν μοχθήσεις, ἀτελες στὸ τέλος θά τὸ δώσεις.

ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

‘Ο Λόγος: «Τὴν Ἀλήθεια ἐγὼ καὶ μόνον — εἶπε—βρίσκω!»
 ‘Ο Μύθος χαμογέλασε κι ἀντίλεξε: «Ἀδερφέ μου,
 κ’ ἐγὼ τὴ βρίσκω ὅπως κ’ ἐσύ, ὅμως ἀπὸ ἄλλον δρόμο. . .»
 «Ποτέ σας δὲν τὴ βρήκατε!» φώναξε. . .ποιός; Τὸ Ψεῦδος!

ΠΕΡΑ

Ὡ σπάνιες ξαστεριές τοῦ νοῦ, μαζὶ καὶ τοῦ ἀνστίχτου,
 πόσο μακριὰ προεκτείνετε τὶς ὀπτικὲς ἀκτίνες
 καὶ ποιούς πλατιούς ὀρίζοντες ἀνοίγετε στὸ Λόγο
 πέρα ἀπ’τὸ Ἀνθρώπινον Ἐγὼ κι ἀπ’ τὸν γνωστό του Κόσμο!

ΔΕΞΙΩΣΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ

Πολλὰ μπορεῖ νὰ διδαχτεῖς ἀνέτως κι ἄνευ βίας
 μέσα σὲ μιὰν πολυπληθῆ δεξίωση Πρεσβείας.
 Φτάνει νὰ βάλεις γελαστήν, ὡς ὅλοι, προσωπίδα
 ἀκουῦς — νὰ λές: δὲν ἄκουσα! βλέπεις — νὰ λές: δὲν εἶδα!

ΣΤΙΓΜΕΣ . . .

Πόσες πηγαίνουνε στιγμές τῆς εὐτυχίας χαμένες!
Ρευστὲς κι ἀναφομοίωτες τὶς παρασέρνει ὁ χρόνος.
Ἐνῶ καμμιά δὲ χάνεται στιγμή τῆς Δυστυχίας:
Πήζουν, τὶς ἀναλύνουμε φαρμακερὲς παστίλιες. . .

ΠΡΟΣΜΟΝΕΣ

Πόσο εἶναι εὐχάριστο καλοὺς νὰ περιμένεις φίλους!
Στὴν ἀνθισμένη ἐξώπορτα νὰ τοὺς δεχτεῖς ξεβγαίνεις
καὶ νάτοι: σὲ χαρούμενους προσέρχονται ὁμίλους!
Οἱ ἐχθροὶ σου προτιμοῦν νὰ ρθοῦν χωρὶς νὰ τοὺς προσμένεις

ΤΟ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟ

Πόσο εἶναι ὠραῖο τὸ αὐθόρμητο, πού γάργαρο ἀναβλύζει
ἀπὸ πηγὲς πρωτόγονες, ἀπὸ ζωὴ παρθένα!
Τί κρίμα πού δὲν ἔχει νοῦ καὶ νόμο δὲ γνωρίζει!
Τί κρίμα πού δὲ σέβεται, σεμνὴ Ἄρετή, οὔτ' ἐσένα!

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΕΣ

Πόσο ἡ χαρὰ εἶναι πιὸ λαμπρή, πιὸ σκοτεινὴ εἶναι ἡ θλίψη
 στὶς ὥρες τῆς ἀπρόοπτης λεπτῆς εὐαισθησίας!
 Ὡς φτάνει ὁ εὐδαιμονισμὸς σ' αἰθέρια, ὠραῖα ὕψη
 φτάνει κι ὁ πόνος στὸ βωμὸ τῆς πρόθυμης θυσίας. . .

ΜΑΓΝΗΤΗΣ

Πόσο τοῦ Ἀγνώστου ἡ γνωριμιὰ, σὰν μυστικὸς μαγνήτης,
 σ' ἑλκύει ἀκαταγώνιστα μπροστὰ νὰ προχωρήσεις
 εἴτε στὰ πλήθη ἀνάμεσα, τυφλὸς κοσμοπολίτης,
 εἴτε στοὺς ἀνερεύνητους κρυφοὺς μυχοὺς τῆς Φύσης!

ΝΕΚΡΕΣ ΩΡΕΣ

Ποῦ πᾶς, ζωὴ, καὶ κρύβεσαι σὲ ἀβυσσαλέα βάθη;
 Ποιὰ εἶν' τ' ἄδυτα ποὺ λειτουργᾶς, τ' ἀπόκρυφα κι αὐτάρκη;
 Νεκρὲς μας ὥρες ἀδρανεῖς, στὴ χειμερία σας νάρκη
 ἡ αἰώνια φλέβα τῆς ζωῆς ἀγνώστους κόσμους πλάθει.

ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

Προσπάθησε ὅσο τὸ μπορεῖς στὰ θέμελα νὰ φτάσεις
 κι ἀπ' τὰ πανάρχαια τους στοιχειὰ συνείδηση νὰ πάρεις. . .
 Μάθε το, ξέρε το καλά, ποτὲ μὴν τὸ ξεχάσεις:
 Ὁ Τόπος εἶναι σοβαρός, ὁ Χρόνος παιχνιδιάρης.

ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

Πρέπει κ' ἐσὺ νά 'σαι Θεά, κι ἂν πιὸ μικρὴ ἀπ' τὴ Θέμι
 ὅμως πολὺ πιὸ ἀνθρώπινη, πονόψυχη Ἐπιείκεια! . .
 Μὰ πές μου — κι ἄς τὸ πάρουνε ὅ,τι θὰ πεῖς οἱ ἀνέμοι! —
 μήπως κ' ἐσὺ καμμιά φορὰ δὲν εἶσαι τόσο δίκια;

ΠΩΣ ;

Πῶς ἔτσι τὸ ἀποφάσισες, ὦ φρόνιμέ μου ἄνθρωπε ἐσύ,
 ν' ἀφήσεις τὸν παράδεισο πού ἐδῶ σὲ περιβάλλει
 γιὰ νὰ γυρίσεις θέλοντας στὴν κόλαση καὶ πάλι
 πού εἶναι φαρμάκι τὸ ψωμί κι ἀφιονισμένο τὸ κρασί;

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

Σὲ λόγγο βρέθηκα πυκνὸ πού παῖζαν δυὸ Νεράϊδες.
 Κρυφὰ τὶς ἐκυνήγησα, τοὺς πῆρα τὰ μαντήλια.
 Μὰ ξάφνου οἱ δυὸ τοὺς γίναν μιά, ἕνα καὶ τὸ μαντήλι:
 Στὴ μιά μεριά γράφει «χαρά», στὴν ἄλλη γράφει «λύπη».

ΦΡΟΝΙΜΑΔΑ

Σ' ἐρειπωμένου ἑνὸς Ναοῦ τριμμένο σκαλοπάτι
 κοίτεται μιὰν ἀρχοντικιά Γερόντισσα χαμάδα. . .
 Ποιὸς τὴν προσέχει, τῆς μιλά, ποιὸς τὴν ἀκούει σὲ κάτι;
 — Ἀρχόντισσά μου, πῶς σὲ λέν; — Μὲ λέγαν Φρονιμάδα!

ΩΡΕΣ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Σπουδὴ ὅταν ἔχεις βιάζεσαι, τὸ χρόνο κομποθιάζεις.
 Δὲν ἔχεις βιάση, λάστιχο τὸ χρόνο σου τεντώνεις —
 Πιὸ δύσκολα βολεύεσαι στοῦ Χρόνου τὴν αἰώρα
 τὶς ὥρες τῆς ἀναμονῆς — καλὸ ἢ κακὸ θὰ σ' εὔρει.

ΕΡΓΑΤΗΣ

Στὴ μηχανή του ἀκούμπησε καὶ συλλογιέται ὁ ἐργάτης:
 — Τὴ μηχανή τῆς μηχανῆς πρέπει νὰ βροῦμε τώρα
 νὰ ἐργάζεται μόνον αὐτὴ κ' ἡ ἄλλη νὰ σκουριάζει.
 "Ὅσο γιὰ μένα: τὸ Θεὸ νὰ 'χω ἐργοδότη μόνο!

ΑΓΩΝΑΣ

Στοῦ χρόνου τὸ τρικύμισμα ὀρτσάριζε τὴν πρῶρα,
 κατάστηθα τὰ κύματα νὰ τὰ χτυπᾶς στὴν πάλη.
 Ἄνάτρεπε τὰ ἐμπόδια καὶ πάντα ἐμπρὸς προχώρα·
 ἢ μιά σου ἢ ὦρα, ἀγωνιστὴ, μὴ μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη!

ΣΤΙΜΜΕΝΗ ΟΥΣΙΑ

Στιμμένη οὐσία τῆς ζωῆς, ποτὲ δὲν εἶσαι βρῦση
 μηδὲ ποτάμι γάργαρο, μηδὲ νερὸ στὸ τάσι.
 Δροσοσταλιὰ σὲ ἀνθόφυλλο τινὰς θὰ σὲ ἀντικρύσει
 κι ὡς τρέμεις, παίζεις, χύνεσαι νὰ πιεῖ δὲ θὰ προφτάσει!

ΤΟ «ΕΠΙΒΑΛΛΟΝ»

Στοιχειῶ κι αὐτὸ δυναμικὸ γιὰ τὸν δημόσιο ἀγῶνα,
ἤθοποιῶ τῶν μικρῶν, προνόμιο τῶν μεγάλων. . .

Μὰ ἐσύ ὁ ἀπλὸς κι ὁ ταπεινὸς — ὅπλα σου αὐτὰ εἶχες μόνα —
πῶς μπόρεσες κι ἀπόχτησες τόσο βαρὺ «ἐπιβάλλον»;

ΥΨΗΛΗ ΔΙΑΝΟΗΣΗ

- Ποιὰ εἶσαι σύ; ρωτήσανε τὸ Πλάτος καὶ τὸ Βάθος:
- Εἶμαι ἡ Ὑψηλὴ Διανόηση! ἀπάντησε μὲ πάθος.
- Ἄν δὲ στηρίζεσαι σ' ἐμᾶς κάνεις μεγάλο λάθος
καὶ θὰ χαθεῖς στὰ σύνεφα παρόλο σου τὸ μάθος!

Η ΙΔΕΑ

Ρωτᾷ ἡ Ζωή, τραχιᾷ, ὅπως συνηθίζει:

- Καὶ ποιὰ εἶς' ἐσύ, πού κάνεις τὴ σπουδαία;
- Ἡ ἄλλη, ἀπὸ ψηλά πού φτερουγίζει,
τῆς ἀπαντᾷ γλυκά: — Εἶμαι ἡ Ἰδέα!

Η ΝΕΑ ΙΔΕΑ

Στολίστηκε, σταφνίστηκε κ' εἶπεν ἡ Νέα Ἰδέα,
 εἶπε μὲ στόμφο στὴν παλιά: — Πέθανες! Δὲν τὸ νιώθεις;
 — Τί κι ἂν πεθάνω; Ἔζησα καὶ πάλιωσα. . . Δὲν ξέρω
 ἂν θὰ προφτάσεις, ἀδερφή, κ' ἐσὺ παλιὰ νὰ γίνεις.

ΚΑΙ ΤΑΛΕΝΤΟ

Συγχρονισμένε μου ἄνθρωπε, δὲ ζεῖς! Τὸ παρασταίνεις!
 Μὰ σήμερα ἡ παράσταση δὲ γίνεται ὅπως-ὅπως:
 Καὶ σκηνοθέτες ἀπαιτεῖ καὶ σκηνογράφους θέλει. . .
 Ἔ, θὰ ἔναι πάντα χρήσιμο νὰ ὑπάρχει καὶ ταλέντο!

«ΑΡΘΡΟΝ ΜΟΝΟΝ»

Τοὺς νόμους ὅλους τῆς ζωῆς ἂν ἴσως συνοψίσεις
 σ' ἓν «ἄρθρον μόνον», θὰ πειστεῖς, χωρὶς ν' ἀργοπορήσεις,
 πὼς σ' ἄλλο ἢ νομοτέλεια δὲν ἀποβλέπει — κρίμα! —
 παρὰ πῶς νὰ ξοδεύονται τὸ σπέρμα καὶ τὸ χρῆμα!

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

Σφοδρά τῆς «κατανάλωσης» χτυποῦν «τὴν κοινωνία»,
 πού τὰ ὑλικά της ἀγαθὰ ξοδεύει μὲ σπατάλη!
 Κανένα ὅμως δὲν ἐνοχλεῖ τοῦ Λόγου ἡ ἀφθονία,
 ἡ ἀσωτεία τοῦ Πνεύματος, τῆς Τέχνης ἡ κραιπάλη.

ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Τῆς Τέχνης τὴν πρωταρχικὴ καὶ βασικὴν ἀνάγκη
 δὲν ἀποδείχνουν τῶν τρανῶν δημιουργῶν τὰ ἔργα
 ὅσο ἡ προσπάθεια τῶν πολλῶν νὰ πλάσουν ἔργο τέχνης
 νὰ ἐκφράσουν πῖ ὁμορφα κι αὐτοὶ τὸ μυστικὸ τους κόσμο!

ΤΟ ΑΠΕΡΑΝΤΟ

Τὸ Ἄπεραντο πολλές φορές λέει στὸ Πεπερασμένο:
 — Σ' ἔπλασα καὶ σὲ ἀπόφραξα νὰ ζεῖς ἐκεῖ στὴν ἄκρη.
 Τοῦ κάκου ἐσὺ τὸ φράγμα μου πασχίζεις νὰ διασπάσεις!
 Μικρὲ μου, πάρ' το ἀπόφαση: Δὲ θὰ σοῦ ἀνοίξω διάβα!

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ

- Τὸ Μάρμαρο χολοπαθεῖ στὰ σπλάχνα τῆς Πεντέλης
πιὸ εὐκόλα καὶ πιὸ ἄφθονα καθὼς τὸ ξεριζώνουν.
— Ποῦ εἶναι ὁ Ἰκτῖνος; ἐρωτᾷ, καὶ ποῦ εἶναι ὁ Πραξιτέλης;
Ἐκεῖνοι μὲ ζωντάνευαν, ἐτοῦτοι μὲ σκοτώνουν.

ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Τοῦ πλούτου ξεγελάσματα πῶς μ' εἶχατε ναρκώσει
μὲ τὰ βαριά τ' ἀρώματα, τὸν ἐκλεχτό σας πότο!
Ξέφυγα. . . ὦ πόσο ἡ πλανερὴ ψυχὴ μου ἔχει ἀναρρώσει
τῆς φτώχειας ἀνασαίνοντας ἀπὸ κοντὰ τὸ χνῶτο!

ΣΚΟΡΠΙΟΝ

Σκόρπιον σὲ θέλησε ὁ Θεός, ἄτομο πρῶτ' ἀπ' ὅλα
μὲ τὴν ψυχὴ σου ἐλεύθερη, μὲ τὸ κορμὶ δικό σου.
Μαντρώνεσαι, πυκνώνεσαι στῆς Πολιτείας τὸ κάστρο
κι ὁμως πιὸ σκόρπιος εἶς' ἐκεῖ, πιὸ ξεμοναχιασμένος.

Η ΧΡΗΣΗ

Σοφὸς Θεὸς μᾶς ὄρισε τὴ φυσικὴ μας δόση.
 Μάθε με αὐτὴ, μόνο με αὐτὴ, τὴν πείνα σου νὰ τρέφεις. . .
 Πολλὲς φορὲς τὴν ἄκουσα νὰ λέει με πίκρα τόση
 ἡ χρῆση στὴν κατάχρηση — Ἐσὺ με καταστρέφεις!

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Τέσσερες εἶχε Βασιλεῖς τὸ ἀνθρώπινό μας γένος.
 Πρῶτος ἦταν τὸ Ἐνστιχτο καὶ δεύτερος ὁ Οἶστρος.
 Τρίτος ὁ Μύθος, γέρασε χρυσὸ κρατώντας σκῆπτρο.
 Τέταρτος τώρα εἶσαι σύ, Βασίλισσα Ἐπιστήμη!

ΜΑΤΙΑΣΜΑ

Χαιράμενος τὴν ὀμορφὴ καὶ τὴν καλὴ σου ὥρα
 πολλὲς φορὲς τὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτὸ ματιάζεις
 κ' ἔρχεται ἡ ὥρα ἡ κακὴ νὰ σὲ λυπήσει τώρα. . .
 Μάθε καὶ λύπες καὶ χαρὲς νὰ τὶς ἰσοζυγιάζεις.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Χαρούμενοι καὶ ξέγνοιαστοὶ πᾶτε, γυρίζετε ὅλοι.
Τὴ νύχτα θὰ σᾶς καταπιεῖ στὶς συνοικίες ἢ πόλη.
Κ' ἡ μαραμμένη ἀνάμνηση τοῦ πάρκου, ἀνίλεο τέρας,
θὰ παντρεφτεῖ στὸν ὕπνο σας τὸ μόχτο τῆς Δευτέρας!

ΠΑΝΤΑ ΔΥΟ

Χειροπιαστὲς ἡ χίμαιρα μὲ τὴν πραγματικότη
καινούργιο κόσμο δημιουργοῦν μὲ μόνο ἓνα Στοιχεῖο.
Δὲν τρώει ὁ γύπας τῶρα πιά τοῦ Προμηθέα τὸ σκότι,
ἓνα τὸ φῶς τὸ ἐλεύθερο, μὰ οἱ ἀλήθειες πάντα δύο!

Η ΤΕΛΕΙΑ

Ψιλὴ, δασεῖα, πνεύματα, ποὺ ἀρχὴ καλὴ ἐννοεῖτε,
ὀξεῖα, βαρεῖα, τονισμοί, σεμνὴ περισπωμένη,
ποὺ τόση δίνετε ζωὴ στὸν ἔμμετρό μας λόγο,
σᾶς τερματίζει ὡς θάνατος μοιραῖος ἡ τελεία!

ΑΛΛΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗ

ὦ Θεέ μου, λαχανιάσαμε ἀπ' τὸ πολὺ τροχάδην!
 Στεῖλε μας ἄλλο Γυμναστή μήπως ξανά μᾶς μάθει
 ἐπάνω στὴν καλὴ μας Γῆ νὰ περπατοῦμε βιάδην
 μὲ τὸν ἀρχέγονο ρυθμὸ πού εὐδόκησες κ' ἐχάθη!

ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ὦ μὴ τίς ὁμορφες στιγμὲς ἀφήνετε νὰ τρέχουν
 χωρὶς καὶ ν' ἀποστάζετε τὸ μυστικὸ τους μέθυ!
 Αὐτὸ ἄς σᾶς εἶναι ἀντίδοτο στ' ἀδήριτα φαρμάκια
 πού τόσες ἄλλες ἄσκημες στιγμὲς θὰ σᾶς προσφέρουν. . .

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἄρχοντας τῆς Γῆς!» ὁ Πόλεμος καυχῆθη.
 «Σ' ἐμένα ἀνήκει ὀλόκληρη, χωράφι μου τὴν ἔχω!
 Ἐγὼ τὴ σπέρνω κόκκαλα καὶ τὴν ποτίζω αἷμα,
 ἐγὼ σ' αὐτὴν φιλοξενῶ γιὰ λίγο τὴν Εἰρήνην. . .»

ΠΟΛΕΜΟΣ, ΕΙΡΗΝΗ

Είναι ἡ ζωὴ μας πόλεμος. Καὶ πόλεμος καὶ πάλι
ἐντός, ἐκτός μας, ἄνωθε ὡς κάτωθε, ὡς τὸν τάφο.
Στὸν ὕπνο τοῦ πολέμου ἀχνὰ σὰν ὄνειρο προβάλλει
καὶ τῆς εἰρήνης ὁ καιρός. . . Είναι καθὼς τὸ γράφω.

ΚΡΙΜΑ ΠΟΥ Η ΕΙΡΗΝΗ

Συγχώρεσέ μας, πόλεμε, ποὺ σέ κακοεχτιμᾶμε
καὶ σέ θαρροῦμε ἀστόχαστα περαστικὸ κακό μας. . .
Ἐνῶ εἶσαι σὺ τὸ μόνιμο, νόμιμο καθεστῶς μας!
Κρίμα ποὺ ἡ Εἰρήνη πρόσκαιρα μπορεῖ τὸ διαταράζει. . .

ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΣ

Γαλήνια τὸ ἀπονέκρωσαν τοῦ Κάστρου τὸ λιμάνι
τὰ πεπρωμένα τῆς ζωῆς, οἱ ἀπόλεμοί του αἰῶνες. . .
Μὰ νά ποὺ ἡ Εἰρήνη τοῦ φορεῖ πολεμικὸ στεφάνι
νερόχαρους βραβεύοντας ἐφηβικούς ἀγῶνες!

Η ΜΟΙΡΑ

Ἡ Μοίρα μῦρα ἔχει πολλὰ καὶ τὰ μωρὰ μυρώνει:
Τό 'να νὰ γίνει Βασιλιάς, ληστής νὰ γίνει τ' ἄλλο.
Μὰ δίνει τους ἀδιάλεχτα νὰ δοκιμάζουν ὅλοι
τὸν ἀνθοσμιά τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης τὸ φαρμάκι.

ΟΡΑΜΑ

Νὰ βλέπεις τὸν ἀχνὸ καπνὸ, ἀπ' τὴν Ἰθάκη ἀπάνω,
στοῦ Εὐμαίου νὰ προσορμίζεσαι τὴν ἀρνοτρόφα στάνη
Κι ἀπ' τοῦ Νηρίτου τίς πλαγιές νὰ ξεφωνίζεις: «Φτάνω»!
Τῆς Πηνελόπης ὁ καημὸς στιγμή-στιγμὴ ν' αὐξάνει!

ΣΕ ΚΑΘΑΡΟ ΔΡΟΜΟ

Ἄ! εἶναι κάτι νὰ μπορεῖς, κοιτάζοντας ὀπίσω,
νὰ βλέπεις πὼς περπάτησες σὲ καθαρὸ ἓνα δρόμο.
Καὶ μόνον ἄνθη φύτρωσαν στὰ εὐθύγραμμά σου χνάρια,
μόνον ἀηδόνια λάλησαν στὴ διαδρομὴ σου ὅλη.

ΑΝ ΘΕΛΕΙΣ

Τοῦ χρόνου σου, ὥρες καὶ στιγμές, εἶναι ἡ ψιλὴ μονέδα.
 Αὐτὲς μπορεῖς νὰ σπαταλᾷς κι ὄχι τὸ χρόνο ἀκέραιο.
 Νὰ 'σαι τσιγκούνης στὶς στιγμές, φιλόργυρος στὶς ὥρες
 ἂν θέλεις χρόνο χρήσιμο νὰ 'χεις θησαυρισμένο. . .

ΝΑ ΣΩΘΕΙ

Μὰ κι ἂν καλὰ ἐβάδισεν ὁ κόσμος ὡς τὰ τώρα
 μὲ τὴν πρωταρχικὴ σου, Θεέ μου, προσταγή,
 διαλόγου ἐφ' ὑψηλοῦ ἐπιπέδου ἦρθεν ἡ ὥρα
 ἀπ' τὴν παλιά μας νὰ σωθεῖ, μόνο ὅ,τι ἀξίζει, Γῆ!

ΩΣ ΕΜΕΙΣ ΒΟΥΛΟΜΑΣΤΕ

Ὡ κι ἂν μπορούσαμε ὅλοι μας σ' ὅποια μας ἐμπειρία —
 τσοπαναράϊοι στὰ βουνά, χρηματιστὲς στὶς χῶρες —
 στὴν ἐξουσία μας νὰ 'χουμε κάθε καλὴ εὐκαιρία
 καὶ νὰ ζοδεύουμε ὡς ἐμεῖς βουλόμεστε τὶς ὥρες!

ΑΗΣΜΟΝΟΥΝ. . .

Ψάχνουν νὰ βροῦν τ' ἀσύλληπτα καὶ τὰ μεταβλητά,
 ποὺ ἀλλάζουν συνεχῶς μορφές κ' εἰρωνικὰ μορφάζουν·
 μὰ λησμονοῦν τὰ σύνειθα, τὰ εὐπρόσιτα, τ' ἄπτά,
 ποὺ σὰν ἀξίες ἀνθρώπινες ποτέ τους δὲν ἀλλάζουν!

ΑΠΟ ΣΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ

Τὴν ἀνθρωπιὰ σου φύλαγε σὰν ψυχικὴ σου ὑγεία.
 Μὲ αὐτὴν μονάχα δύνασαι πιὸ στέρια νὰ εὐτυχήσεις
 Δὲν κιντυνεύεις ἀπὸ ἔχτρο, μόν ἀπὸ σὲ τὸν ἴδιο.
 Λησμόνα, ὅσο μπορεῖς συχνά, ποιὸς εἶσαι, ποιὸς δὲν εἶσαι!

ΑΣΕ ΤΟ

Τὴν καταδίκη ἀνάτρεψε καὶ τὴν ποινὴ γλιτώνει
 πλατύ, δροσάτο, γάργαρο τὸ κρούσταλλό σου γέλιο.
 "Ἀχ! μὴν τὸ σφάζεις!" Ἄσε το νὰ κελαῖδεῖ τ' ἀηδόνι!
 Ἐπὶ κρυφὸ εἶναι τῆς βαθιᾶς ἀγάπης τὸ Βαγγέλιο. . .

ΑΝΑΜΕΣΑ

Σπανίως συμβουλεύεται ἡ σοφία τὴν ἀμάθεια.
 Μὰ κάποτε πού βρέθηκε σὲ δύσκολη ἀπορία
 ἔσκυψε καὶ τὴ ρώτησε: «Μήπως ἐσὺ τὸ ξέρεις
 ἂν κάτι κι ἄλλο βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς δυό μας;»

ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ

Σοφοί, πού ψάχνετε βαθιὰ πῶς ἐγεννήθη ὁ Κόσμος,
 στὸν Οὐρανὸ κοιτάχτε πῶς ζυμώνονται τὰ νέφη:
 Ἄλλάζουν σχήματα, μορφές, πυκνώνουν κι ἀραιώνουν. . .
 Νὰ κάπως ἔτσι κι ὕχι ἀλλιῶς ζυμώθηκε κι ὁ Κόσμος!

ΘΑ ΡΕΨΕΙΣ

Σοφέ, πού τὴν ἀπόλυτην ἀλήθεια κυνηγᾷς
 σ' ἐκείνη μόνο θέλοντας μὲ πάθος νὰ πιστέψεις,
 χωρὶς μιὰ πίστη μένοντας, μὰ πῶς δὲν τὸ νογᾷς;
 ἀπὸ αἰτιῶν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιάς θὰ ρέψεις!

ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Καὶ γιὰ τὴν ματαιότητα πεισθεὶς τὴν ἀνθρωπίνην
 περιέπεσε ὁ φιλόσοφος σὲ μακαρία γαλήνη,
 ἔξω ἀπ' τῆς δράσης τὴ χαρὰ κι ἀπ' τὴ χαρὰ τοῦ ὀνείρου,
 ἀσάλευτος κι ἀνόρεχτος ταξιδευτὴς τοῦ Ἀπείρου. . .

ΣΚΕΨΟΥ ΠΟΛΥ

Σκέψου πολὺ καὶ μέτρησε καλὰ τὰ ὅσα ξέρεις
 ἀπὸ ζωὴ καὶ διάβασμα καὶ στοχασμὸ καὶ πείρα. . .
 Ὅσα δὲν ξέρεις μὴν μετᾶς — τόσα πολλὰ θὰν τὰ ἄβρεις
 ποὺ θὰ πιστέψεις τελικὰ πῶς τίποτε δὲν ξέρεις!

ΣΑΝ ΒΡΕΦΟΣ

Ριζώσου ἀσάλευτα στὴ Γῆ σὰν τὸ μονήρη βράχο,
 στὸν οὐρανὸ ταξίδευε σὰν τὸ παρθένο νέφος. . .
 Καὶ παρακάλει τὸ Θεό: «Δὸς μου τὴ χάρη νὰ ἔχω:
 κι ἂν στοχαστῶ σὰν γέροντας, νὰ τὰ μιλῶ σὰν βρέφος!

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

“Αν ἄνθρωπος πραγματικός ἐπλάσθης καὶ τελειώθης ἐντός σου σφύζουν οἱ παλμοὶ τῶν συνανθρώπων σου ὅλων. Χαίρεσαι κι ἀπὸ μέρους τους, λυπᾶσαι πλιὸ ἀπὸ κείνους χωρὶς καὶ νὰ τὸ διαλαλεῖς ἀντίτιμο νὰ εἰσπράξεις. . .

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

Ποῦ πᾶς, καλέ, ποῦ πᾶς, κακέ, ποιὸν ἄλλο δρόμο παίρνεις κι ἀφήνεις πίσω σου καὶ σπᾶς τόσες χρυσές καδένες!;
 — Μὴ μὲ ρωτᾶς, μὴ μοῦ θυμᾶς καὶ μὴ μὲ ἀδυνατίζεις.
 Χαρά μου εἶναι καὶ δύναμη τὸ πὼς ποῦ πάω δὲν ξέρω!

Π Ο Τ Ε

Ποτὲ ὅταν δίνεις νὰ μὴ λὲς ξηρὰ κι ἀνόητα: Πάρε!
 Δὲ σοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Θεὸς ἔτσι ἄνοστα τὴ χάρη. . .
 Τί θὰ ἔχανες ἂν ἔλεγες ἀντὶ τοῦ — «Πᾶρε», «Παίρνω»;
 Πόσο εἶναι ὠραῖο νὰ αἰσθάνεσαι πὼς παίρνεις κι ὅταν δίνεις!

ΔΟΚΙΜΑΖΕ

Ποτέ μὴν ἀπελπίζεσαι καλὸν σκοπὸ σὰν ἔχεις.
 Δοκίμαζε κι ἄλλη φορά, δοκίμαζε καὶ τρίτη.
 Χτυπᾶς τὴ γῆς νὰ βγεῖ νερὸ καὶ πᾶς σαράντα μέτρα,
 εἶχε λαλιά θά σώλεγε: «Χτύπα δυὸ μέτρα ἀκόμα!»

ΝΑ ΤΙΣ ΚΛΑΔΕΨΩ

Πόσες στιγμὲς καὶ πόσες ὥρες, πόσες μέρες
 πᾶνε χαμένες στῆς ζωῆς μας τὴν πορεία!
 Νὰ 'βρισκα τρόπο θά 'θελα νὰ τὶς κλαδέψω
 νὰ τὶς πετάζω ἀπ' τὴ μικρὴ μου ἱστορία!

ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΙΖΕΙΣ

Ποιὸς πῆγε στὸ ψηλὸ βουνό, στὸν χαμηλὸ τὸν κάμπο
 καὶ δὲν ξαναπιθύμησε νὰ φύγει ἀπ' τό 'να στ' ἄλλο;
 Καθὼς στριφογυρίζει ἡ γῆς ὀλόγυρα στὸν ἥλιο
 στριφογυρίζεις, ἄνθρωπε, στὶς πιθυμιές σου γύρω. . .

ΠΟΛΥ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΑ

"Ηρωες τοῦ Διαστήματος, καταχτητὲς τοῦ Ἀπείρου,
 κανεῖς περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ δὲν σᾶς θαυμάζει, ὄχι!
 "Ὅμως, πρὶν κατακτήσουμε τὸν Οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα,
 νὰ καταχτούσαμε τὴ Γῆ, πολὺ θὰ προτιμοῦσα. . .

ΦΤΑΝΕΙ!

Φτάνει τὸ νεκροκάμπανο! Φτάνει ὁ ἐπιτάφιος θρῆνος!
 Μὲ τὴ χρυσή σου σάλπιγγα, κράξε, Χαρά, τὰ πλήθη.
 Δεῖξε τους ποῦ ἀναβλύζει φῶς καὶ ποῦ εὐωδιάζει κρίνος.
 μάθε τους πάλι τῆς ζωῆς τὸ ἀρχαῖο παραμῦθι!

ΠΛΟΥΤΙΖΟΝΤΑΣ

Πανευτυχῆς περίπτωση τὰ πράγματα νὰ βρίσκεις
 καλύτερα, ὁμορφότερα παρ' ὅσο προσδοκοῦσες
 κι ἀδόκητα νὰ εὐφραίνεσαι σὲ ἀσύνηθό σου μέτρο
 πλουτίζοντας τὸ ἀπόθεμα τοῦ μυστικοῦ σου κόσμου.

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΩΡΑ

“Όσο μπορείς ανέβαινε στις κορυφές τῶν λόφων
καὶ μὲ τὴ ξάστερη ματιὰ τοῦ πρωτογόνου ἀγρότη,
σπάζοντας τὰ θαμπόφωτα γυαλιὰ τῶν φιλοσόφων,
βλέπε τὴν πάντα τὴ ζωὴ στὴν ὥρα τῆς τὴν πρώτη!

ΚΡΙΝΕΙ

‘Ο μόχθος δημιουργικὸς κ’ ἡ ἀνάπαψή του ὠραία φυγή.
Αὐτὸς γενναῖος πόλεμος, αὐτὴ γλυκιὰ εἰρήνη.
Κι ὡς ξέρω ἀπὸ τὶς μοναξιές, ποῦ ἡ Μάνα Φύση μὲ ὀδηγεῖ,
τὸ ἀκροθαλάσσι συγχωρεῖ, τὸ κορφοβούνι κρίνει. . .

ΜΠΟΡΕΙ

Μπορεῖ καὶ νὰ στερήθηκες πολλὰς χαρὰς καὶ χάρες
στὶς λιχουδιὰς τοῦ τραπεζιοῦ, στοὺς γλυκασμοὺς τῆς κλίνης. . .
Μὰ πόσες ἄλλες γλύτωσης θανάσιμες λαχτάρεις
στὸ κάστρο τὸ ἀδαμάντινο τῆς ψυχικῆς γαλήνης!

ΔΕΞΟΥ

Μπορεῖς νὰ πράξεις τὸ καλό, ποτὲ μὴν τὸ ἀποφύγεις.
Μόν' ξέχανέ το γρήγορα, νά 'σαι ἔτοιμος καὶ γι' ἄλλο. . .
Καὶ μὴν τὰ γράφεις πουθενά — ἔτσι κρατοῦν ἀξία!
Δέξου σὰν ἀνταπόδοση καὶ τὴν ἀγνωμοσύνη!

Ν' ΑΦΗΝΕΙΣ. . .

Ν' ἀφήνεις τὸ φαινόμενο νὰ φαίνεται ὡς ἐφάνη,
νὰ τὸ ἀπολαύεις ξέγνοιαστα χωρὶς νὰ διερευνᾷς το. . .
Φύττει ἀνθούς καὶ πλέκε τους τὴν "Ἀνοιξη στεφάνι.
Μονάχο κι ἀσυνταίριαστο τ' ἀγριολούλουδο ἄσ' το!

ΠΡΙΝ ἈΛΛΟ

Νὰ καταχτούσαμε τὴ Γῆ! Τὸν "Ἀνθρωπο πρὶν ἄλλο!
Τὰ ἐνδόμυχά του μυστικὰ ποιὸς τὰ 'χει ἀποκαλύψει;
Ζωή, ἂν τολμᾷς ἀρνήσου το πὼς ἡ "Ὄμορφιά σου ἀξίζει
ὄχι γι' αὐτὰ πού βλέπουμε, ἀλλὰ γι' αὐτὰ πού κρύβεις!

ΝΑ ΎΣΑΙ ΚΑΛΟΣ

Νά ὕσαι καλὸς προσπάθησε καὶ φρόνιμος καὶ πράος
 σὰν χορταράκι στὸ βουνό, σὰν φύκι στ' ἀκρογιαλὶ. . .
 Μὲς στὴν καρδιά σου ἀπόσταζε τῶν οὐρανῶν τὸ χάος. . .
 Μὲ κρίνους μόνο στόλιζε τῆς σκέψης τ' ἀνθογιαλὶ. . .

Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μᾶς ξαναγιώνουν οἱ ἀλλαγές κ' οἱ νέες τοποθετήσεις·
 κάθε μας νέο ἀπόχτημα καὶ νέα χαρὰ μᾶς δίνει.
 Μὰ φίλος πιὸ πολύτιμος, ὅσους κι ἂν ἀποκτήσεις,
 εἶναι ὁ κρυμμένος θησαυρὸς — ἡ ψυχικὴ γαλήνη!

ΠΟΣΟ ΚΑΛΟΣ

Δὲν εἶναι δύσκολο πολὺ νὰ νιώσεις, νὰ πιστέψεις,
 ἂν ἔχῃς πείρα τῆς ζωῆς, πόσο καλὸς εἶν' ὁ ἄλλος —
 Πόσο καλὸς, πιὸ δύσκολο πολὺ εἶναι νὰ μαντέψεις
 αὐτὸς ποὺ κρύβει ταπεινὰ τὸ ψυχικὸ του κάλλος!

ΤΟ ΦΩΣ ΣΟΥ

Μή τήν ψυχή σου, "Ανθρωπε, αφήσεις να πιστέψει
 ὅτ' είναι τάχα ἐγκάθειρχτη στό σαρκοκέλυφός σου.
 Βλέπε την να φτεροκοπᾶ πιδό μπρός ἀπό τή Σκέψη
 σά να 'σαι σύ τὸ σκότος της, σά να 'ναι αὐτὴ τὸ Φῶς σου

ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ

Μή σπαταλιέσαι ἄκαρπα να προσελκύσεις ἄλλους.
 Να προσελκύσεις πάσχιζε τὸν ἴδιον ἑαυτό σου
 καὶ να τὸν κλείσεις μέσα σου καὶ να τὸν ἔχεις πάντα
 παρόντα καὶ πειθαρχικὸν στὴν ἠθική σου ἀξία.

Η ΖΩΗ

Μὲ τὰ μικρὰ θαυμαστικά εἶναι ἡ ζωὴ ποὺ ἀρχίζει.
 Καθημερινὰ φυτεύονται γραμμὴ σὰν κυπαρίσσια.
 Σὲ λίγο ἀποσιωπητικά τὸ δρόμο της γεμίζει.
 Στερνὰ τὰ ἐρωτηματικά σωρεύονται περιίτσια. . .

ΚΑΡΑΒΙΑ ΜΕ ΠΑΝΙΑ

Λυπᾶμαι ὡς βλέπω ναυτικούς νὰ δείχνουν ἀπονιά
 πού λειψαν ἀπ' τὶς θάλασσες καράβια μὲ πανιά.
 Δὲν ἤμouνα θαλασσινοῦς μὰ ἐγὼ τὸν συγκεντρῶνω
 σ' ἓνα καράβι φάντασμα τὸν ποντοπλάνο πόνο. . .

ΣΑΣ ΕΣΥΡΑΝ. . .

Καλὰ — τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Πρῶτο νὰ ὀδηγήσει.
 Κ' ἦταν ἀνδρεῖος, κ' ἦταν σοφός, κ' εἶχε φτερά, κ' εἶχε ἄστρο. . .
 Μὰ πῶς, βασανισμένοι ἐσεῖς, ὅσο κι ἂν δοξασμένοι,
 σᾶς ἔσυραν στὸ δρόμο τους ὁ Δεύτερος κι ὁ Τρίτος;

ΣΤΙΓΜΗ ΑΝΑΠΟΦΕΥΧΤΗ

Καὶ σᾶς τοῦ πλήθους ἄσημοι καὶ σᾶς τοῦ πλούτου μέσοι
 καὶ σᾶς ἀναμφισβήτητης προσωπικῆς ἀξίας
 θὰ ρθει στιγμή ἀναπόφευχτη τὸ ἐγὼ σας νὰ ξεπέσει
 στοὺς ἐλαφροὺς κυματισμοὺς τῆς ματαιοδοξίας!

ΤΑΠΕΙΝΟΣΥΝΗ

Βαριά είναι τ' άξιώματα με τή μεγάλη εϋθύνη.
 Νά τ' άλαφρώσεις δέ μπορείς γιατί κ' έσύ βαραινείς.
 Τό μπόι σου αν θέλεις, "Αρχοντα φρόνιμε, νά μικραίνεις
 δέν έχεις άλλο σύνδρομο άπ' τήν ταπεινοσύνη!

ΧΑΜΗΛΩΝΕ

"Αν έχεις τά φτερά μικρά ψήλωνε νά τρανέψουν.
 Μεγάλ' αν έχεις και πετᾶς ψηλά — μη σέ πλανέψουν
 και προσπαθήσεις πιό ψηλά νά φτάσεις — ώς τόν "Ηλιο!
 Χαμήλωνε, χαμήλωνε στῆς Γῆς μας τὸ βασίλειο. . .

ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΠΟ

Γιά νά κερδίσεις άνετα τόν ἄρτο τῆς ζωῆς σου,
 χωρίς νά φθείρεις τήν ψυχῆ με μάταιον ἄλλον τρόπο,
 φρόντιζε νά 'χεις στόχο σου μᾶ κ' εϋχαρίστησή σου
 νά 'ναι καλές οἱ σχέσεις σου, πρὶν ὅλα, με τόν Κόπο!

ΓΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

Δέν είναι πάντοτε γενναῖο νά μάχεσαι τοὺς ἄλλους,
 σ' ὅποιαν κονίστρα τῆς ζωῆς, καὶ νικητῆς νά μένεις. . .
 Γενναῖο, ἀναμφισβήτητα, εἶναι τὸν ἑαυτό σου
 τὸν ἴδιον ν' ἀντιμάχεσαι γιὰ τοῦ Καλοῦ τὴ νίκη.

ΚΑΠΟΙΑ ΜΕΡΑ. . .

Κάθε ἄλλο θὰ ἦταν πλάνεμα, κάθε ἄλλο θὰ ἦταν ψέμα:
 Μιά εἶναι ἡ Ἀνθρώπινη Φυλὴ σ' ὀλόκληρη τὴ Σφαίρα!
 Μαῦροι, λευκοὶ καὶ κίτρινοι τὸ ἴδιο ἔχουμε αἷμα,
 τὸ ἴδιο σπέρμα καὶ θανὴ τὴν ἴδια, κάποια μέρα. . .

ΑΠ' ΤΙΣ ΑΠΕΧΘΕΣΤΕΡΕΣ

Θνητέ μου, ἡ δυστυχία σου πολλὰς μορφὰς ἀλλάζει
 κ' εἶναι ἀπ' τὶς ἀπεχθέστερες: τὸ μέλλον νά προβλέπεις,
 νά τὸ προβληματίζεσαι καὶ νά τὸ καταστρώνεις,
 μὰ νά ῥχονται τὰ πράγματα νά τ' ἀνατρέπουν ὅλα!

ΔΕΝ ΠΕΙΘΩ

Ἦρθεν ὁ Ἱεραπόστολος νὰ ἐξομολογηθεῖ
 κ' εἶπε: « Ἡ Ἀλήθεια φούντωσε κι ἀφάνισε τὸ Μύθο!
 Τὸ κήρυγμά μου εἶναι ὑψηλὸ κ' εἶναι μαζὶ βαθύ,
 πλὴν ὅμως ὅπως ἄλλοτε δὲν συγκινῶ, δὲν πείθω!

ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Ἡ προσοχὴ τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔστειλεν ἡ Μνήμη
 κ' ἐκείνη τὴ βαλσάμωσε, μιὰ κάποια λεπτομέρεια. . .
 Ὡς τὴ θυμᾶμαι ἀξέχαστα, στοχάζομαι ἄλλες κι ἄλλες
 πολὺ ἀπ' αὐτὴ σπουδαιότερες κι ὅμως λησμονημένες!

ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ. . .

Ἡ μουσικὴ σταμάτησε κ' ἡ σιωπὴ ἐξαπλώθη. . .
 Μὰ ὦ σὺ τοῦ ἤχου ἄφθαστη, μελωδικὴ μαγεία
 καὶ στὴ σιωπὴ κληρονομᾶς — δὲν ξέρω ἂν ξαναειπώθη —
 τὴ θεία μεταρσίωση καὶ τὴ χαρὰ τὴ θεία!

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

‘Η λύσσα τῆς καταστροφῆς σᾶς ἔχει διαμελίσει.
Χαθήκατε στὰ τρίστρατα τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου
κι ἀναζητιέστε τραγικά. . . Πῶς μ’ ἔχεις συγκινήσει
ὦ ἐπίκληση σπαραχτική, ἐσύ, τοῦ ραδιοφώνου !

ΠΡΟΣΕΞΕ

“Ἐχεις τ’ ὠραῖο προτέρημα νὰ θέλεις νὰ μαθαίνεις
καὶ βλέπεις καὶ παρατηρεῖς κι ἀχόρταγα διαβάξεις. . .
Πρόσεξε μόνο μὴ κ’ ἐσύ σὰν ἄλλους τὸ παθαίνεις:
Γεμίξεις γνῶσες τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴ σου ἀδειάζεις. . .

ΝΑ 'ΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ

Δυστυχησμένοι ὅσοι ἔχουνε πόθους, ὀρμές καὶ πράξεις
ἀπωθημένες μέσα τους, κλεισμένες στὸ σκοτάδι. . .
Εὐτυχησμένος ποιὸς μπορεῖ τίποτε νὰ μὴν κρύβει
ἀνώγια καὶ κατώγια του νὰ 'ναι ἀνοιχτὰ στὸν “Ἡλιο !

ΕΙΠΕ Ο ΤΡΟΧΟΣ

Εἶπε ὁ Τροχὸς στὴν Ἀσφαλτο: — Ἀφότου μ' ἔχουν φκιάσει
 σὲ μάντευα, σὲ πρόσμενα τοὺς δρόμους μου νὰ στρώσεις.
 Νὰ μοῦ γλυκάνεις τὴ ζωή, ποῦ ἦταν βασανισμένη,
 ἐδῶ ἀπ' τὰ λιανολίθαρα καὶ παρακεῖ ἀπ' τὶς λάσπες!

Ν' ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΡΟΛΟ

Δίδυμ' ἀδέρφια τὸ Καλὸ καὶ τὸ Κακὸ χωρίσαν
 καὶ τὸ καθένα ὅ,τι μπορεῖ ἐνάντια στ' ἄλλο κάνει.
 Ν' ἀλλάζουν ρόλο λέγεται πῶς τώρα συμφωνῆσαν
 κι ὦ πῶς τὴν ἀμοιρη Ἡθικὴ τὴν ἔχουνε τρελλάνει!

ΗΤΑΝ...

- Ἐ, στρατοκόπε, ποῦ τραβᾶς ἐξῶ ἀπ' τῆς Γῆς τὴν ἄκρη;
- Τραβῶ νὰ βρῶ τὴν πρωταρχὴ ποῦ ὁ Ἀνθρωπος ξεκίνα
 κ' ἦταν τὸ γέλιο ἀνόθευτο, αὐθεντικὸ τὸ δάκρυ,
 τὰ ρόδα ἦταν αἰδήμονα, παρθενικὰ τὰ κρῖνα!

ΙΣΩΣ

Ἄγάπη, ἐσὺ ἀδευτέρωτη τοῦ ἀνθρώπου ἀρετή,
γιὰ τὸν ἀγώνα τῆς ζωῆς μᾶς εἶσαι ἀρκετή,
ἢ μήπως μᾶς χρειάζεται σ' ὅλους καὶ λίγο μίσος;
Ἡ ἀγάπη σκέφτηκε πολὺ καὶ μοῦ ψιθύρισε: «Ἴσως!»

ΑΘΩΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Ἄθῳες καρδιές, ἀθῳὰ μυαλά, πὶο εὐτυχισμένα εἶστε
ἀπ' τοὺς ψυχρόαιμους σοφούς, πὸ ἡ γνώση παροτρύνει
νά 'ναι κλειστοὶ καὶ δύσπιστοι. Ἐσεῖς θὰ τὸ ἀντικρύστε
τὸ κάθε νέο πὸ βλέπετε μὲ νέα καλοσύνη!

ΟΤΑΝ ΠΕΙΘΕΙΣ

Ἄν ὅσο πρέπει εὐαίσθητος καὶ στίς εὐθύνες σου εἶσαι,
ὡς εἶσαι σταθερός, πιστός, εὐθύς καὶ φιλαλήθης,
ὦ, ποιὰν εὐθύνη αἰσθάνεσαι, κι ἄς ἱκανοποιεῖσαι,
μὲ τὴν πνοὴ τοῦ λόγου σου τοὺς ἄλλους ὅταν πείθεις!

ΔΟΣΜΕΝΟ

Ἄν σ' ἔχει μὲ χάρισματα ἢ γένηνα προικισμένο
 ὅσο κι ἂν χაίρεσαι γι' αὐτό, νά 'χεις καὶ κάποια λύπη.
 Πῶς κάπου θὰ ὑστερεῖς κ' ἐσύ, λογάριασ' το δοσμένο,
 ὅταν νὰ τό 'βρεις δὲ μπορεῖς τὸ χάρισμα ποὺ λείπει. . .

ΣΥΖΕΙΣ

Ἄναζητώντας νέες μορφές ἀλλὰ καὶ νέες οὐσίες,
 ποτέ σου μὴν ὑποτιμᾷς τὰ «παραδεδομένα».
 Θυμήσου ὅλα τὰ πράγματα δύο πῶς ἔχουν ὄψεις
 καὶ πῶς ἂν ζήσεις μὲ τὴ μιὰ συζεῖς καὶ μὲ τὴν ἄλλη!

ΔΕΝ ΣΑΣ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ

Ἄγκαθανθοὶ τῆς ταραχῆς, βολβοὶ τῆς τρικυμίας,
 ὁ Πόλεμος σᾶς ἐσπειρε καὶ τὸ Ἄγχος σᾶς βλασταίνει. . .
 Ὅμως σὰν ἔρθουνε καιροὶ γαλήνης κ' ἡρεμίας
 καμμιὰ ψυχὴ, καμμιὰ καρδιὰ ξανὰ δὲν σᾶς προσμένει!

ΚΙ ΑΛΛΟΥΣ ΑΠΟ ΜΕΣΑ

Ἔχεις ἐχθρούς ἀπέξω σου μὰ κι ἄλλους ἀπὸ μέσα
Ἄν κιντυνεύεις κι ἀπ' τοὺς δύο, τοὺς πρώτους τοὺς γνωρίζεις.
Τοὺς δευτέρους πιὸ δύσκολο νὰ τοὺς μαντέψεις εἶναι
κι ἀκόμα δυσκολώτερο νὰ τοὺς κατανικήσεις!

ΑΠΑΡΕΓΚΛΙΤΑ

Ἐπάλληλοι κι ὁμόκεντροι οἱ κύκλοι τῆς ζωῆς,
τῇ Μοίρα καὶ τῇ δράσῃ μας καθένας περικλείνει.
Τὸν κύκλο τὸ στενώτερο, πὺ χάίρεται ὁ καθείς,
χαράζουν ἀπαρέγκλιτα ἢ τράπεζα κ' ἡ κλίνη!

ΕΛΑΤΕ

Ἐλάτε, Μοῖρες, πέστε μου, ἐλάτε, ριζικά μας,
πῶς γίνεται νὰ θέλουμε ὅλοι μας τὴν Εἰρήνη
καὶ νὰ μὴν λείπει ὁ Πόλεμος ἀπὸ τὰ σπιτικά μας;!
Θάμα χρειάζεται τρυνό, πὺ ἀλί μας ἂν δὲν γίνει!

ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΤΕΣ ΨΥΧΕΣ

Και στίς πιό δυνατὲς ψυχές, ἄς εἶναι ὁ λόγος τους σοφός,
 κάποτε πέφτει ἀδόκητα τοῦ ἠθικοῦ ἢ ἀσφάλεια
 καὶ σβήνεται ἀπολόετρα τ' ὠραῖο μυστικό τους φῶς,
 ἢ λευτεριά τους σφίγγεται στῆς Μοίρας τὴν τανάλια!

ΝΑ ΠΟΛΕΜΑΣ

Χωρὶς ντουφέκια καὶ σπαθιά νὰ πολεμᾷς ἀντρίκια
 γιὰ τὴν Αὐθυπαρξία σου καὶ γιὰ τὴ Λευτεριά σου.
 Ποτέ σου μὴ φυλακωθεῖς στῆς Μοίρας σου τὸ Κάστρο
 σὰν ἀδρανὴς κατάδικος, πού περιμένει χάρη. . .

Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΙ!

Πόσο εἶναι ὠραῖο νὰ ἐξαντλεῖς τὴ δύναμή σου ὅλη
 γιὰ τὸν ἀνώτερο σκοπὸ πού ἡ Μοίρα σου ἔχει τάξει!
 Κι οὐδέποτε ἀνταπόδοση νὰ θέλεις ἀπ' τὴν Πόλη,
 μ' ἀγόγγυστα νὰ δέχεσαι ὅ,τι σοῦ ἐπιφυλάξει!

ΠΟΙΑΣ ΜΟΙΡΑΣ

‘Ωραία γαλήνη όλάνθιστη και μουσικότατη σιωπή,
πού τῆς ψυχῆς μου εὐφραίνετε τ’ ἀνεξιχνίαστα βάθη,
ποιᾶς Μοίρας ἡ ἀναπόφευχτη παλίμβουλη ροπή
μὲ φέρνει πάλι ἔπου ροχθοῦν τὰ κέρδη καὶ τὰ πάθη;

ΚΡΥΦΗ ΒΟΡΑ

“Όταν ἀγούλα ξεκινᾶς στὴ δημοσιὰ τῆς Μοίρας,
πόσες ἐλπίδες κι ἄνειρα ἐνδόμυχά σου τρέφεις!
Μὰ τὸ βραδάκι μὲ τοῦ ἡλιοῦ τὸ γέρμα ὡς ἐπιστρέφεις
πόσες χαρὲς σου γίνονται κρυφὴ βορὰ τῆς πείρας!

ΔΥΣΚΟΛΟ

Δύσκολο πού ’ναι στίς στιγμὲς τοῦ μαρτυρίου σου, θύμα,
νὰ στοχαστεῖς πού ὑπάρχουνε μαρτύρια πιὸ φριχτά.
Κι ὡς γιὰ νὰ παρηγορηθεῖς νὰ ψιθυρίσεις: «Κρίμα!
Κρίμα πού δὲ μοῦ τὰ ’γραψεν ἡ Μοίρα μου κι αὐτά!

ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΟ

Νὰ φτάνεις, εἶναι πιὸ σκληρό, στὴν πονεμένη Ἰθάκη
 Καὶ πρὶν τὴν Πηνελόπη σου δική σου κάνεις πάλι
 νὰ ξαναφεύγεις μοναχὸς μ' ἓνα μικρὸ βαρκάκι
 ποὺ δὲ γυρίζει πιά ποτὲ στὸ πατρικὸ ἀκρογιάλι!

ΛΑΟΙ

Λιοντάρια, ἐσεῖς, πανίσχυρα, Λαοί, πῶς σᾶς δαμάζουν
 οἱ λίγοι, καὶ χειρότερο πῶς σᾶς δαμάζει ὁ ἓνας;
 Πότε τὴν ἱστορία σας θὰ γράψετε μονάχοι
 μὲ τὴν ψυχὴ, μὲ τὴν βουλή, μὲ τὸ σπαθὶ δικὰ σας!

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Ἐναν-ἓνα κάθε τόσο μᾶς γεννᾶς, Μητέρα Φύση,
 Καὶ χαρίζεις στὸν καθένα τὴ δική του τὴ σφραγίδα.
 Μὰ στὶς ὥρες τῶν πολέμων ἑκατόμβες μᾶς σκοτώνεις
 κ' ἔτσι ἀνώνυμους μᾶς θάφτεις σὲ στεριὲς καὶ σὲ πελάγη.

«ΕΚΤΕΛΩ ΔΙΑΤΑΓΑΣ»

Είναι κι αυτή μιὰ Δύναμη ξεχωριστή απ' τις άλλες:
Και ποῦθε ἡ ἐξουσία της βαθύτερα πηγάζει;
«Διαταγή!» Αὐθύπαρχτη κι αὐθαίρετη ὅσο ἂν εἶναι
λαοί, στρατοί, σοφοί, ἄσοφοι τῆς ὑποτάσσονται ὅλοι!

ΣΑΝ ΜΕΓΑΛΟΙ

Πρέπει ὁ καθένας ἄνθρωπος γιὰ ὅλα ν' ἀμφιβάλει.
"Όλα εἶναι ἀβέβαια καὶ ἡ δομὴ τῆς Ἱστορίας σαθρή.
"Ω, πόσοι ἀποδειχτήκανε σὰν ἄνθρωποι μικροὶ
κι ὅμως σ' ἐμᾶς προβάλλονται ἀκόμα σὰν μεγάλοι!

«ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ»

Τιμῆς, ὡς γράφουν, ἔνεκεν, ἐδῶ σᾶς ἔχουν βάλει
τις μαρμαρένιες προτομές! Σχωρέστε μας, μεγάλοι,
ὁποῦ δὲ σᾶς προσέχουνε περνώντας οἱ πολίτες.
Μὰ κι ὅσοι σᾶς προσέζανε. . . σᾶς ἔκοψαν τὶς μύτες!

ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΠΑΧΤΟΥ

Κάστρο τοῦ Ἐπάχτου, πύργοι σου κι ἐπάλξεις σου καὶ μῶλοι
καλὰ ποὺ ἀποφασίσατε νὰ κλείσετε τὸ στόμα.
Νὰ μολογεῖστε ἂν θέλατε τὴν ἱστορία σας ὅλη
θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω τρεῖς ζωὲς καὶ νὰ μὴν φτάνει ἀκόμα!

ΠΑΞΟΙ - ΑΝΤΙΠΑΞΟΙ

Λησμονημένοι μου Παξοί, χαμένοι μου Ἀντιπάξοι,
ὅπως σᾶς ξεχάσε ἡ ζωὴ νὰ σᾶς ξεχάσει ὁ Χάρος!
Ἡ βάρκα του στοὺς ὄρμους σας ποτὲ νὰ μὴν ἀράξει
κι ἀπ' τ' ἀκρωτήρια σας ποτὲ νὰ μὴν τοῦ φέξει φάρος!

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΘΡΑΝΙΑ

Θρόνοι τῆς ἀθωότης μας, μαθητικά θρανία,
σᾶς χαρακώνει ἀσύνειδα ἡ παιδικὴ ἀγωνία.
Σᾶς συμποτίζει ὅμως μαζὶ τὸ αἰθέριο ἐκεῖνο μύρον
τὸ ἀβρὸ καὶ τὸ ἀνεξάτμιστο, τῶν παιδικῶν ὀνείρων. . .

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΠΕΙ;

Σοφοί μου καὶ φιλόσοφοι, δὲ θέλουνε τὰ νιάτα,
 Δὲ θέλουν παρακίνηση δική μας γιὰ νὰ τρέξουν!
 Τρέχουν πολὺ! Λαχάνιασαν. Ποιὸς θὰ τοὺς πεῖ: Σταμάτα!
 Ποιὸς θὰ τὰ πείσει νὰ σταθοῦν τὴν πείρα νὰ προσέξουν;

Η ΦΛΟΓΕΡΑ

Πῶς δὲ σὲ ξεκουφαίνει ἡ τζάζ; —καλὰ τὴν εἶπα, γιέ μου;—
 μὲ τίς μεγάφωνες λαλιές, τὰ ἠλεκτρικὰ σαντούρια;
 Τὸ σιγαλὸ τραγούδι μου ἀχεῖ σὰν θρὸς τοῦ ἀνέμου,
 εἶναι ἡ φλογέρα μου παλιὰ — γιὰ τοῦτο πιὸ καινούργια. . .

ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀφῆστε τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ θορυβοῦνε, Φίλοι!
 Ἐνόχληση πιὸ εὐχάριστη δὲ μᾶς ἐδόθη κι ἄλλη!
 Σ' αὐτὴν σκιρτήματα ἡ καρδιά κι ὁ νοῦς μου φῶς ὀφείλει:
 Νὰ ὁ πρῶτος νόμος τῆς ζωῆς: ἡ ζωϊκὴ σπατάλη!

Ο, TEMPORA!

Θυμᾶμαι σ' ἓνα ἀπόμερο, πῶς ἦτανε, παρτέρι
καρότσες μ' ἄλογα μικρὰ γιὰ τῶν παιδιῶν τὸ χέρι.
Χαθῆκαν! Καὶ στὸν τόπο τους νὰ παίζουν τὰ παιδάκια,
ξεφύτρωσαν — ο! tempora! — μά, ὦ ναί, αὐτοκινητάκια!

ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Καβαλικεύουν τὰ παιδιὰ καὶ ποιὸ σειρὰ νὰ πάρει
μ' ὅλη τὴν ἄγρια του ἔκφραση τὸ πέτρινο λιοντάρι.
Κι ἀντιλαλεῖ ἀπ' τῆς Ἀφρικῆς τὶς ζοῦγκλες βρυχηθμός του:
— Εὐχαριστῶ τὸν Ἄνθρωπο, μ' ἃς λείπει ὁ θαυμασμός του!

ΓΙΑΤΙ ΤΑΧΑ;

ἌΟ Φασουλῆς! Ἀκόμα ζεῖ; Κι ἀκόμα ἔχει τὴ χάρη!
(Ὅμως ἀνάμεσα σὲ ἀνθούς καὶ δέντρα, πῶς σοκάρει!)
Σπουδάζω τὰ μικρὰ παιδιὰ πὺ χαίρονται μονάχα
σὰν πέφτει ξύλο μπόλικο στὶς κοῦκλες! Γιατί τάχα;

ΤΗΝ ΕΔΕΙΡΕ. . .

Μπορεῖ, κοιτώντας τὰ παιδιά, νὰ μάθουμε τὰ πάντα. . .
 Ἔκλαιγε δίχως ἀφορμὴ καὶ γοερὰ ἡ Μιράντα.
 Τὴν ἔδειρε ἡ μητέρα της — ἀντὶ νὰ κλάψει τώρα
 καὶ σώπασε καὶ γέλασε καὶ παίζει ὅλη τὴν ὥρα!

ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

Τοῦ ὑπαίθρου Λαϊκῆ Ἀγορά, μὲ τὸ πολὺ σου χρῶμα,
 μὲ τὸν κρουστό σου θόρυβο καὶ τὸ τρελὸ πάει κ' ἔλα,
 ἄχ! ναί, μὲ ξαναγύρισες πίσω καὶ πίσω ἀκόμα
 σ' ἄλλους καιροὺς παιδιάτικους. . . «Πόσο, κυρά, ἡ τσοπέλλα;»

ΣΚΙΠΙΟΝΕ

Ἔκανε τρέλλες ὁ μικρὸς στὸ πάρκο. Κ' ἡ μητέρα
 «Σκιπιόνε, ἐδῶ!», τοῦ φώναξε, «μὴν πᾶς ἄλλο πιὸ πέρα!»
 Βουβὰ τοῦ φώναξα κ' ἐγώ: «Παῖζε μικρὲ μου, παῖζε,
 καὶ μοιάσε, συνονόματος ὡς εἶσαι, τοῦ Μποργκέζε!»

ΑΝΗΛΙΚΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Πῶς συμπαθῶ τὶς ἄπειρες ἀνήλικες Μητέρες
 ποὺ ἀντιπερνοῦνε βιαστικὰ στὸ δρόμο, στὸ ταξίδι,
 κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τους τὸ τρυφερό τους φύτρο!
 Ἐναντακλοῦν στὴν ὄψη τους τρεμάμενες λαχτάρεις. . .

ΤΑ ΞΟΡΚΩ

Καλὴ ἐνσαρκώνω Μοίρα τους σὰν βλέπω μωρουδάκια.
 Τὰ χαίρομαι καὶ τὰ ξορκῶ μὴν τὰ ἔχω βασκαμένα.
 Καὶ νὰ μαντέψω προσπαθῶ στ' ἀθῶα τους ματάκια
 ποιὸς δοξασμένος Ἄνθρωπος θὰ γίνει τὸ καθένα.

ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἄλλα παραμορφώθηκαν κι ὅλα ἔχουν ἀσχημῆνει.
 Ἄπανθρωπιὰ βασίλειψε στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.
 Καὶ μόνο στὰ μικρὰ παιδιὰ κάτι ἀπομένει ἀκόμα,
 κάτι ἀπὸ τὴν πρωτόπλαστην ἀγγελικὴν οὐσία. . .

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Τὰ περασμένα σήμερα μοιρολογώντας πάλι,
 θρηνηῶ γιὰ κάτι πού ποτέ σέ στίχους δὲν ἐγράφη:
 Πάει ὁ παιδιάτικός μου ἀνθός! Μὲ τί χαρὰ εἶχα βάλει
 στὸ ἀχνοῦδωτό μου πρόσωπο πρώτη φορά ξυράφι!

ΣΑΣ ΧΑΙΡΟΜΑΙ

Σᾶς χαίρομαι, τρελλὰ παιδιά, ἐπαναστάτες τάχα,
 μὲ τὰ μαλλιά, μὲ τοὺς ἀνθούς, μὲ τὰ φτηνὰ στολίδια!
 Λυπᾶμαι πού ὅταν κάποτε θὰ τὰ πετάξετε, τότε
 θὰ σᾶς ἰδῶ χωρὶς αὐτὰ καὶ δὲ θὰ σᾶς γνωρίσω!

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ

Παιδιά μου, ἐσεῖς τρεχούμενα, σταθῆτε νὰ τὰ ποῦμε,
 καθὼς τὰ λέγαν μιὰ φορά μ' ὅλους τοὺς νιούς οἱ γέροι. . .
 Λέω θὰ τὰ συμφωνήσουμε, καὶ θὰ συναρμοστοῦμε. . .
 Δεχθῆτε τὴν καλὴ μου εὐχή, φιλῆστε μου τὸ χέρι!

«ΑΛΛΟΙ ΘΑ ΄ΝΑΙ!»

Παιδιά μου, ἄχ! νὰ μπορούσατε νὰ ῥθειῖτε ἐδῶ πού στέκω
νὰ βλέπατε τὴ ζούγκλα σας κι ἀπ' τὴ δική μας βίγλα,
θὰ λέγατε δὲν εἶστε σεῖς, θὰ λέγατε «ἄλλοι θὰ ῥναι!
Ὶμεῖς, θὰ ξαναλέγατε, θὰ μείνουμε μαζί σας. . .»

ΝΑ ΠΑΣ!

Παντρεύεται ἡ ἀγγόνα της — ποῦ νὰ ῥναι αὐτὴ ἡ Ὶθήνα; —
Ὶκεῖ θὰ γίνεῖ ὁ γάμος της καὶ τὴν καλοῦν στὸ γάμο.
«Νὰ πᾶς νὰ δώσεις τὴν εὐχή, νὰ πᾶς, Κυρὰ-Τζωρτζίνα!»
«Δὲν ἔχω οὔτε τὰ ἐξοδα!» «Ὶγὼ θὰ σοῦ τὰ κάμω!»

ΓΕΙΤΟΝΕΨΑ

Τύχη ἀγαθὴ, γειτόνεψα μ' ἕνα κοπάδι νιάτα:
Ὶπου βρεθοῦνε τῆς χαρᾶς λιβάδι θὰ βοσκήσουν.
Ὶχ! Θεέ μου, ν' ἀκουγες τί λέν! Μὰ Ὶσὺ δὲν τοὺς μαθαίνεις
αὐτὲς τὶς ἐνεκτίμητες πού λένε ἀνοησίες;

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Τὸ νέο μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά καὶ μὲ τὶς φαβορίτες
πῶς βλέπει τὸν ἐρώτησα τὸ φυσικό μας κόσμο.

— «'Ασχημον!» μονολεκτικὰ μοῦ ἀπάντησε. . . Τί κρίμα
ποῦ δὲν μπορῶ τὰ μάτια μου νὰ τοῦ δανείσω λίγο!

ΑΝ ΘΑ ΔΕΧΘΕΙΤΕ

Δὲν ξέρω ἂν θά 'μαι στὴ ζωὴ, καλὴ μου νεολαία,
ὅταν θὰ γίνετε γονεῖς κ' ἐσεῖς, νὰ ἰδῶ ἂν δεχθεῖτε
τ' ἀγαπημένα τέκνα σας, γιὰ περικεφαλαία,
νὰ βάλουνε τὴν "Ἀρνηση καὶ Θέση νὰ τὴν πεῖτε!

ΠΙΣΩΠΑΤΕΙ

"Ἐτσι ὅπως ὀπισθοχωρεῖ νὰ πάρει νέα φόρα
ὁ ἐπίμονος ἀγωνιστὴς καὶ νέα νὰ δρέψει νίκη,
ἔτσι, θαρρῶ, πισωπατεῖ κ' ἡ νέα γενιά μας τώρα
γιὰ μιὰ καινούργια ἐξόρμηση, ποῦ ἡ δόξα τῆς ἀνήκει!

ΟΥΤΕ ΤΑΦΟ!

Δός τους, Θεέ μου, ἄλλη ἀπὸ μᾶς πυξίδα κι ἄλλο ἔρμα
 σ' ὄλους αὐτούς πού ἔχουν ὡσάν ξεγεννηθεῖ στὸ χάος
 κ' ἐδῶ στῆ Γῆ σου, ὅπου τὰ ὀστᾶ κοιμοῦνται τῶν πατέρων,
 αὐτοὶ οὔτε σπίτι πατρικὸ δὲν ἔχουν, οὔτε τάφο!

ΠΟΙΟΣ;

Τῆς θεωρίας ἀπόστολοι κ' ἐφαρμοστὲς τῆς πράξης,
 πού συνειδήσεις πλάθετε καὶ χαραχτῆρες τάχα,
 ποιὸς τὸ δικό σας συνειδὸς μπορεῖ νὰ δασκαλέψει;
 Δὲ μπαίνουνε οἱ ἀνθρώπινες ψυχὲς σ' ἓνα καλούπι!

ΟΠΟΥ ΤΑ ΒΡΩ. . .

Τοὺς δροσερότατους ἀνθούς τοῦ Μάη καὶ τοῦ Ἀπρίλη
 σὲ σᾶς, παιδιά μου νιόβγαλτα, κορίτσια μου παρθένα,
 σὲ σᾶς χαρίζω στόλισμα — καὶ σὲ κρυφὸ μαντήλι
 γιὰ μὲ μαζεύω, ὅπου τὰ βρῶ, λουλούδια μαραμμένα. . .

ΣΤΑΘΗΤΕ

Τοῦ νέου κόσμου βιαστικοὶ κ' ἔξαλλοι ταχυδρόμοι,
 πού πᾶτε ἄλλα μηνύματα σὲ αὐριανούς ἀνθρώπους,
 σταθῆτε λίγο! Μήνυμα δὲν ἔχω νὰ προσθέσω,
 νὰ σᾶς δροσίσω ἀπ' τῆς παλιᾶς θέλω πηγῆς τὸ νάμα!

ΣΚΕΦΤΗΚΑΤΕ;

“Ὅσοι προτρέχετε μὲ βιά νὰ χτίσετε τὸ μέλλον
 περιφρονώντας τὸ παρόν, τὸ παρελθὸν ξεχνώντας,
 σκεφτήκατε: ἀναπόφευχτα ὅτι κι αὐτὸ θ' ἀλλάξει
 ὅσο καλύτερη μορφή κι ἂν τοῦ ᾗχετε, ἴσως, δώσει;

ΠΑΛΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Κάνεις νὰ πεῖς γιὰ τὶς παλιές ἀλήθειες καί. . . —Σωπάτε!
 αὐτὰ τὰ ξέρουμε! ἀπαντοῦν. Ψάχνουμε νὰ βρούμε ἄλλα!
 Καλοὶ μου, ἀφοῦ τὰ ξέρετε, γιατί δὲν τὰ ἐχτιμάτε
 σὰν ἅγιο φῶς θεοτικό, σὰ μητρικό σας γάλα;!

ΝΕΟΙ ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Νέοι όδοιπόροι τῆς ζωῆς, πού νέους άνοίτε δρόμους,
θά ἦταν και τόσο δύσκολο!, κανείς δέ σᾶς τούς φράζει!
Νά ψάξω μόνο θά 'θελα μές στις άποσκευές σας
νά έλέγξω άν πήρατε μαζί κι άπ' τά παλιά ὅσα πρέπει!

ΟΤΑΝ ΠΟΤΕ ΓΥΡΙΣΤΕ. . .

Κι άν ὅλα, έπαναστάτες μας, τά χτίσματα γκρεμίστε,
δè θά τόν άφανίσετε τοῦ γυρισμοῦ τὸ δρόμο!
Θά βρῆτε πάλι άχνάρια μας όταν ποτέ γυρίστε
και κάτω άπ' τά έρείπια σας τούς θησαυρούς μας σώους!

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Χριστέ μου, έγώ τά πάθη σου καθημερινά παθαίνω.
Καρδιά μου, έσύ σταυρώνεσαι, κ' είναι Σταυρός σου ὁ νοῦς. . .
"Όταν άγάπη πλημμυρᾶς γλυκύτατα πεθαίνω
πεθαίνω κι άνασταίνομαι και πάω στους οὐρανούς!

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗΣ

Τῆς σάρκας ἁμαρτία γλυκιά, σχωριέσαι ἀπ' ὅλες πρώτη.
 Αἰτουργικὴ τῆς πάνδημης δικαίωση Ἀφροδίτης! . .
 Κάθε βραδιά τῆς Ἀνοιξῆς ἀντιδωρίζει νιότη,
 μὰ δὲν εὐφραίνει ἄλλη καμμιά σὰν τῆς Μεγάλης Τρίτης!

Ο ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Προφῆτες κι ἀπὸ Ἡρωες.
 Χωρὶς αὐτοὺς ἀκέφαλο τὸ ἀνθρώπινο εἶναι γένος. . .
 Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ Μάρτυρες καὶ Σύμβολα.
 Μὰ τὰ συνθέτει ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἰς ἓνα ὅλα!

ΩΣΑΝ ΜΩΡΑ ΠΕΡΘΕΝΟΣ

Τὸν κύκλο τέλειο νόμισες, ἀτέλειωτος γιατί εἶναι.
 Πιστὰ τὸν περιπάτησες. Καὶ τώρα κουρασμένος
 μπροστὰ στὴν πόρτα τὴν κλειστὴ χωρὶς ἐλπίδα μεῖνε
 κι ἄσε τὴ σκέψη σου νὰ κλαίει ὡσὰν μωρὰ παρθένος!

ΦΟΒΑΜΑΙ

Θαρρεῖ κανεῖς τοῦ Θεοῦ Φωτὸς πὼς κάηκε ἡ γεννήτρα
καὶ σκοτεινιάσαν οἱ ψυχές! Ποιὸς θὰ τὸ ἐπαναφέρει;
Φοβᾶμαι ὁ Παντοδύναμος διστάζει νὰ διατάξει
νὰ δέσουνε στὸν Καύκασο ξανὰ τὸν Προμηθεά!

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Κάπου μακριά, κάπου κοντά, κάπου σὰν πουθενά μου,
ἀπόψε ἀνάβουνε κεριά, λιβάνι καῖνε ἀπόψε
καὶ τὴν Εἰκόνα — ἡ Χάρη της! — στὸ δρόμο λιτανεύουν. . .
Νά 'μουν ἐκεῖ! Περσότερο μὲ συγκινεῖ πού λείπω!

Ο ΑΦΑΝΤΟΣ ΘΡΟΝΟΣ

Κανεῖς οὔτε σὲ τόπο, ξέρει ἀκόμα, οὔτε σὲ χρόνο
τὸ ποῦ θεμέλιωσε ὁ Θεὸς τὸν ἄφαντό του θρόνο.
Μὲ τὴ φτωχή μου, ὅμως, ἐγὼ τὸν βλέπω φαντασία
ἀνάμεσα στὴν κίνηση καὶ στὴν ἀκίνησία. . .

ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

Εἶσαι θεοφοβούμενος, μὰ βλέπεις τὸ Θεό σου
 μονάχα μὲς στὴν ἐκκλησιά πού κάνεις τὸ σταυρό σου. . .
 Ἄπέξω τόνε λησμονᾶς καὶ βρίσκεις φοβερὸν
 νὰ ᾿ναι ὁ Μεγαλοδύναμος ἀπανταχοῦ παρών!

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ. . .

Εἶπε ὁ Θεός: Γιὰ μιὰ φορά κακὸς κ' ἐγὼ θὰ γίνω!
 Ἔριξε βλέμματα σκληρὰ στὴν πλάση ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
 Κάποιο ἀηδονάκι βούβανε, μάρανε κάποιο κρίνο,
 κάποια καρδιά ξεμάτωσε καὶ γέμισέ την δάκρυ!

Α·Γ· - ΦΙΛΙΠΠΑ

Ἄνήμερα τῆς χάρης σου, Ἀϊ-Φίλιππα φτωχέ μου,
 πὼς στὸ χωράφι ἀπόκρευες ποιὸς τὸ θυμᾶται τώρα;!
 Ποιὸς θὰ γνοιαστεῖ τὴν αὐριανή καὶ θὰ σαρακοστέψει,
 καὶ ποιὸς σαρανταλείτουργο θὰ βουληθεῖ νὰ κάνει;!

ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Οὐδείς μας ἀναμάρτητος, σοφὰ οἱ Γραφές τὸ λένε. . .
 Ἔχω κ' ἐγώ, πνευματικέ, τὸ κάποιο ἀμάρτημά μου.
 Μ' ἂν σοῦ τὸ ξεμολογηθῶ μπορεῖ νὰ μὴν πιστέψεις:
 Εἶμαι ἄνθρωπος περσότερο παρ' ὅσο ἀνάγκη νά 'μαι!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Χριστέ μου, ὅπως σὲ ἀντίκριζα, μικρὸ παιδάκι, μεῖνε:
 Στὸ θόλο, Παντοκράτορας, τῆς ἐκκλησιᾶς ἀπάνω!
 Ἄσε νὰ βλέπω τῆ ζωῆ ὠραία κι ἄς μὴν εἶναι.
 Καὶ δὸς ἀλήθεια ἢ πλάνη μου νὰ γίνεῖ ὅταν πεθάνω!

Ω ΠΟΣΟ ΜΟΙΑΖΟΥΝ

Στὴν ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ μὲ τοὺς πολλοὺς αἰῶνες
 ὦ πόσο μοιάζουν οἱ παλιές τοῦ τέμπλου τῆς εἰκόνας,
 ἔτσι σαρακοφάγωτες κ' ἔτσι λιβανισμένες,
 μὲ τοὺς ἀγρότες τοὺς λιγνοὺς, μὲ τοὺς τραχεῖς ποιμένες. . .

ΟΡΘΡΟΥ ΒΑΘΕΟΣ

Τοῦ σαραντάημερου αὐγινή θρησκευτικῆ καμπάνα,
 ὁ ἀντίλαλός σου ἀπλώνεται κυματιστὰ σάν ρίγος.
 Ραντίζει τῆς παρηγοριᾶς ψιλὴ βροχὴ τὸ μάνα
 κ' ὑψώνει τίς δειλὲς ψυχὲς πρὸς τ' οὐρανοῦ τὸ σφρίγος!

ΚΑΛΟΓΡΙΕΣ

Σμάρι μαυρόφτερων πουλιῶν οἱ ρασοφόρες μοιάζουν
 καθὼς περνοῦν ἀνάψηλα στὸ δασωμένο δῶμα. . .
 Κλειστῆσαν τάχα μέσα τους κι ἀναίσθητα σπαράζουν
 τῆς ἴδιας τους νεκρῆς ζωῆς τὸ ξεθαμμένο πτῶμα!

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Πόσο ψηλὰ εἶναι ὁ Γολγοθᾶς! Πόσο ὁ Σταυρὸς πιὸ ἀπάνω!
 Προσκύνησα καὶ πίστεψα κι ὁμολογία Τοῦ ὀφείλω:
 Ὑιὲ Θεοῦ, τὸ λόγο σου, σχώρα με, ἂν τὸν ξεχάνω!
 Μοῦ φτάνει νὰ ἔχω γκόλφι μου μιὰ σκλίδα Τίμιο Ξύλο!

Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Πληθαίνουνε τὰ θύματα, θριαμβολογοῦν οἱ θύτες.
 Τῆς Μοίρας μας τὸ φονικὸ δὲν ξεθυμαίνει μένος.
 Βατολογοῦν Ἄπόστολοι, παραληροῦν Προφήτες. . .
 Οἱ σταυρωμένοι εἶναι πολλοὶ — μὰ λείπει ὁ Ἐσταυρωμένος!

ΚΑΠΟΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

“Ὅπου νερὸ κι ὕπου στατὸς κι ὄμορφος ὕπου τόπος
 ἐκεῖ τῆ θέσῃ διάλεξαν νὰ χτίσουν Μοναστήρι.
 Θαρρεῖς τοὺς πολυπλάνετους ἐκείνους καλογέρους
 στὶς ἐρημιές ὀδήγαγε κάποιο καινούργιο ἀστέρι. . .

ΒΟΥΒΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Οἱ καλογέροι λείψανε, τὰ Μοναστήρια κλείσαν.
 Κεριά, καντήλια σβήσανε, λιβάνι δὲ μυρίζει.
 Μονάχα οἱ Εἰκόνες ἔμειναν στὰ τέμπλα καὶ στοὺς τοίχους. . .
 Βουβὸ Μνημόσυνο τελεῖ τὸ πνεῦμα τῶν Αἰώνων!

«ΠΩΣ ΕΔΥ ΣΟΥ»

Μητέρες ὄλες, φέρτε Του τὸ μυστικό σας κρίνο!
Ἐσεῖς νεκροστολίστε Τον μονάχες σας, ὄχι ἄλλος.
Κ' ἐσεῖς μονάχα ψάλτε Του τὸν Ἐπιτάφιο Θρῆνο:
— «Γλυκύ μου Ἔαρ, Τέκνον μου, πῶς ἔδυσ Σου τὸ κάλλος;

ΝΑ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΟΝ ΝΥΜΦΩΝΑ

Ἦ μάταιη καὶ μαρτυρικὴ τῆς φαντασίας εἰκόνα!:
Στὸ τέρμα ἐκεῖ τῆς πιὸ ὑψηλῆς, πιὸ ἀπόλυτῆς σου σκέψης
κεκοσμημένον τοῦ Χριστοῦ νὰ βλέπεις τὸν νυμφῶνα
νὰ θέλεις, καὶ νὰ μὴ μπορεῖς ἀκόμα, νὰ πιστέψεις!

ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ

Εἶπε ἡ Ζωή: «Ὅλοι μοῦ λέν ὅτι μὲ γέννησες Ἐσύ,
μὰ σ' ἔχω ἐγώ, ἡ ἀνέχρονη, παρθενογεννημένα.
Γιατ' εἶχα, Θεέ μου, νιώσει ἀπὸ τὴν πρώτη μου στιγμή
πῶς δὲ θὰ ζοῦσα δεύτερη στιγμή χωρὶς Ἐσένα!

Π Ω Σ ;

Ἡ Παναγιά στὸ τέμπλο τῆς κρύβει τὸ πρόσωπό τῆς
καὶ κλαίει γιὰ τὸ κατάντημα ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος.
Μέσα σὲ τόσες προστυχιές, μέσα σὲ τόσες βίες
πῶς νὰ εἰσακούσει κι ὁ Χριστὸς τὶς ἴδιες Τῆς πρεσβεΐες;

ΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ

Δὲ σπέρνει χωριστὰ ὁ Θεὸς τὴν ἡρα ἀπὸ τὸ στάρι.
Καὶ τὴν εὐχὴ καὶ τὴν ὀργὴ σ' ἓνα ροῦ τὶς ἔχει.
Δίνει καλὸ βγαίνει κακὸ, ἀπ' τὸ κακὸ βγαίνει ἄνθος.
Ποιὸς ξέρεϊ ἂν ἴσως κ' ἡ χαρὰ δὲν εἶναι τιμωρία; !

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ

Παρακαλῶ σε, Οὐράνιο Φῶς, παρακαλῶ ν' αὐξήσεις
πολὺ τὴν προαιώνια σου ταχύτητα, ποτέ του
νὰ μὴ μπορέσει ὁ Ἀνθρωπος νὰ σοῦ τὴν ξεπεράσει !
Νὰ μαζευτεῖ στὰ μέτρα του, νὰ βρεῖ τὸν ἑαυτό του !

A N

Ἄν μᾶς τὴν ἔκρυψε ὁ Θεὸς στ' ἀλήθεια τὴν Ἀλήθεια
 κι ἀφήνει νὰ τὴ βρίσκουμε μονάχοι κι ἀπὸ λίγη,
 ποτὲ δὲ θὰ τὴ μάθουμε παρὰ στὰ παραμύθια
 ὅσο κι ἂν παίρνουν οἱ σοφοὶ τὴ Γνώση στὸ κυνήγι!

ΜΑ ΞΕΜΕΙΝΑΝ

Ἄλλα οἱ σοφὲς τὰ πρόβλεψαν σύγχρονες ἐπιστῆμες
 κι ὅλα τὰ ἐμπιστευτήκανε στῆς μηχανῆς τὴ σκέψη.
 Μὰ ξέμειναν κι ἀπρόοπτα, πού τ' ἀγνοοῦν οἱ μνηῆμες.
 Καὶ ὑπάρχει ἀκόμα κι ὁ Θεός, αὐτὸς νὰ τὰ προβλέψει. . .

Σ Ω Π Α Ι Ν Ε Ι

Ἄπ' τὴ στιγμή πού τέλειωσε τοῦ Κόσμου του τὴν πλάση
 ἀποτραβήχτηκε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν Οἰκουμένη. . .
 Πολλοὺς Προφῆτες κάποια Ἦχῶ τοὺς ἔχει ξεγελάσει. . .
 Δὲν ξαναμίλησε ὁ Θεός! Γνωρίζει — καὶ σωπαίνει!

ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ

Δέν ἐνσαρκώνεται ὁ Χριστὸς καὶ κάθε χρόνο φτάνει
νὰ διαιωνίζει τῆς ζωῆς τὸν πόνο καὶ τὸ κάλλος. . .
"Ὅσο ἂν τὸ φόρεσα κ' ἐγὼ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι
δὲν εἶμαι ἐγώ! Θὰ πόνεσε πλιότερο κάποιος ἄλλος!

ΔΕ ΘΑ ΦΥΛΛΟΡΟΗΣΩ

Οἱ πρὸς ἐμένα χάρες σου, Θεέ μου, εἶναι πολλές
Δὲν ξέρω, ἀληθινά, γιὰ ποιὰ νὰ πρωτοευχαριστήσω.
"Ἴσως γι' αὐτό: πού μ' ἔκαμες σὰν δέντρο ἀειθαλές
καὶ τὴν ἀγάπη Σου ποτὲ δὲ θὰ φυλλοροήσω.

ΜΑ Ω ΝΑ ΞΕΡΑ!

Στὴ Δύση ἀργὰ βαδίζουμε, θλιμμένη μου Κυρία.
Καὶ ποῦ διασταυρωθήκανε οἱ βραδινοὶ μας δρόμοι
ἄς ποῦμε πὼς μιὰ εὐχάριστη ἦταν κι αὐτὸ εὐκαιρία. . .
Μὰ ὦ νὰ 'ξερὰ κι ὦ νὰ 'ξερὲς τὴ μυστικὴ μας γνώμη!

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝΟΥ

Ὡραία Κυρία εὐγενική, βελουῖδο ρόζ τὸ χᾶδι
κι ἄσπρο μετᾶξι τὸ φιλι τοῦ φιλικοῦ σου θάρρους. . .
'Ελπίζω νὰ μὲ συγχωρεῖς ποῦ ὅταν βρεθοῦμε μόνοι
ἀνάμεσά μας τὸ σπαθὶ ἐνθέτω τοῦ Τριστάνου!

ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ

Χαμογελοῦν στὸ πέρασμα κάποιας κυρίας, νάτοι!
Τὸ ντύσιμο ἢ τὸ βάδισμα; Τὸ ἀφαιρεμένο μάτι;
'Εκείνη βλέπει μοναχὰ τὸ πέσιμο τῶν φύλλων.
«Ρομαντικὴ!» ἓνας μίλησε κ' εἶπε τῶν ἄλλων φίλων. . .

ΓΗΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ

«Παλιές Καντάδες», έσπερις στὸ Ἡρώδειον ὠραία.
Μὰ ὦ πόσο μὲ συγκίνησεν ἡ γηραιά Κυρία,
ποὺ τοὺς παλιούς ψελλίζοντας σκοποὺς σὰν Δουλτσινέα,
ζοῦσε ξανά τὴν πρώτη της ἐρωτικὴ ἱστορία. . .

ΟΛΟΜΟΝΑΧΟΙ

ἽΩραία Κυρία, ποὺ πικρὸς μ' ἔχεις φιλέψει ἀρνήσεις.
βρισκόμαστε ὀλομόναχοι στὸν ἔρημο δρυμό.
Τρίψε τοὺς φόβους σου ἄτολμα πουλάκια νὰ ταγίσεις
καὶ τὸν δικό μου τὸν καημό. . .

Ω ΠΩΣ!

Παλιούς καιροὺς ἀνάστησες, εὐγενικοὺς κι ὠραίους
μὲ τὸ πικρὸ χαμόγελο καὶ τὸ ρεμβό σου βλέμμα!
ἽΩ, πῶς τοὺς συναπαντημοὺς φοβᾶμαι τοὺς μοιραίους!
Κ' ἐσὺ ἀνατάρραξες γλυκὰ τὸ λιμνασμένο μου αἶμα. . .

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἄς ἀραιώσουμε, λοιπόν, τὶς λίγες συναντήσεις,
 πὺ τόσο μᾶς εὐχαριστοῦν καὶ δικαιολογημένα. . .
 Τὸ βλέπω εἶναι ἐπικίνδυνες — γιατί νὰ τὸ θυμίσεις; —
 Κι ὄχι γιὰ σὲ τόσο πολὺ, περισσότερο γιὰ μένα! . .

ΠΕΙΣΟΥ

Δὲ θὰ ζητήσω τίποτε, Κυρία, νὰ μοῦ δώσεις.
 Δὲ θέλω μήτε νὰ χαρεῖς καὶ μήτε νὰ ὑποφέρεις. . .
 Στὶς ἱερές σου γύρισε λευκὲς ὑποχρεώσεις.
 Τὸ πόσο μὲ συγκίνησες πείσου πῶς δὲν τὸ ξέρεις!

ΜΕ ΠΟΙΟΝ ΤΡΟΜΟ

Δεσμέ μου ἐσύ νεανικὲ μὲ τὴν ὠραία Κυρία,
 τὸ τέλος σου ἦταν φυσικὸ κι ἄς μὴν τό 'χα προβλέψει. . .
 Ὡ μὲ ποιὸν τρόμο ξέφευγε νὰ μὴν τὴν ἀντικρύσω
 ὅταν πολὺ τὴν μάραναν τοῦ φθινοπώρου οἱ μπόρες!

ΠΟΛΛΕΣ ΧΑΡΕΣ

Δέν ξέρω ἂν μοιάζουν τ' Οὐρανοῦ, μ' αὐτούς τῆς Γῆς, οἱ
 [Ἄγγελοι.

Μ' ἂν μοιάζουν πρέπει νά 'χουν βρεῖ κάποια πονήρω λύση
 κι ἀπόκρυφα νὰ χαίρονται τῆς ἀμαρτίας τὸ μέλι.
 Ἄλλιῶς, τοὺς ἔχει ὁ Ὑψιστος πολλὲς χαρὲς στερήσει!

ΜΟΙΡΑ

Δέν ἔχω ἐγὼ παράπονο κανένα ἀπ' τὴν ἀγάπη.
 Κι ἂν ἄφθονα τὴν ἔδωσα, πάλι ἄφθονα τὴν πῆρα. . .
 Καὶ στὴ λαμπρὴ φωτοχαρὰ καὶ στὸ θαμπὸ δρολάπι,
 μιὰ καὶ τὴν ἴδια γνώρισα καλοθελήτρα Μοίρα!

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΣΟΥ

Δέν εἶναι, ἀγάπη, τὸ φιλὶ κορφὴ τῆς ὀμορφιάς σου
 οὔτε εἶναι καὶ τὸ χεῖμα τῆς ὑπαρξῆς σου ρίζα.
 Μαζὶ καὶ ρίζα καὶ κορφὴ, μαζὶ χυμὸς κι ἀθήρας
 τὸ δάκρυ σου εἶναι τὸ γλυκό, Ἄγάπη πονεμένη.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΕΣ

Γλυκὲς οἱ καραμέλλες τῆς, γλυκύτερη ἢ κοπέλα.
 Ἄγόρασα ποιὲς ἤθελα καὶ μοῦ ἴδωσε τὸ δέμα.
 «Λεῖπει ἀπὸ μέσα ἡ πιὸ γλυκιά», τῆς εἶπα, «καραμέλλα»!
 Μοῦ γέλασε κι ἀνέβηκε στὰ μάγουλά τῆς αἷμα. . .

ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ

Ἄχ! νὰ μποροῦσα νὰ ἴπαιρνα τὸν πόνο ποὺ μὲ δέρνει
 τόσο βαθιά, τόσο ἐλαφρὰ ὅσο ὁ λαὸς τὸν παίρνει:
 Μὲ πίκρανες, σὲ πίκρανα. Μὰ ἐγὼ τὸν τρόπο βρῆκα
 νὰ σμίξω τὶς δυὸ πίκρες μας σὲ μιὰ καινούργια γλύκα!

ΤΟ ΝΥΧΤΟΠΑΤΗ

Αὐγερινὸ γλυκόνειρο, τῆς εὐφροσύνης ἀδερφέ,
 ποὺ τόσον ἀφειδώλευτα κερναῖς τὴν αὐταπάτη,
 νὰ ἴσουν ἀληθινὴ ζωὴ — παλιὲ καημέ μου, ἐσύ, κρυφέ! —
 πόσο πολὺ θὰ εὐτύχιζες τὸ νιὸ τὸ νυχτοπάτη!

ΠΟΙΟΣ;

Ἦρθες — προσπέρασες γοργὰ καὶ σὰν πεφτάστρι ἐσβήστης
ψηλὰ στὸ Μέλανα Δρυμὸ καὶ τοῦ Βορρᾶ τὰ νέφη. . .

Ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Φεγγαριοῦ κάποια βραδιά ἐμεθύστης. . .

Ἀπ' τὸν ἑλληνικὸ γιὰλὸ ποιὸς εἶναι ποῦ σοῦ γνέφει;

ΕΥΕΣ

Εὔες εὐπαρουσίαστες, χαριτωμένες Εὔες,
στῆς ὑπαρξῆς σας τῆ βαθιὰ κι ἀόρατην οὐσία,
στὸ πνεῦμα, στὰ μεδούλια σας, στὰ νεῦρα σας, στὶς φλέβες
πρέπει νὰ ὑπάρχει — χαίρομαι! — καὶ λίγη ἀνοησία!

ΔΕΝ ΣΥΜΦΩΝΩ

Ἄν λέω εἶμαι ἀναμάρτητος, σωστὰ τὸ ξεστομίζω.

Μονάχα ποῦ δὲν συμφωνῶ μαζί σου, Πολιτεία.

Ξέρω καλὰ τοὺς νόμους σου, ὅμως δικαίως νομίζω
πῶς, ὄχι, ὁ ἔρωτας ποτὲ δὲν εἶναι ἀμαρτία!

ΑΠΙΣΤΙΑ

- "Άγρια φωνή ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς ἀντρικῆς ἀβύσσου
κραυγάζει ὡς τὰ μεσούρανα: —'Εκδικήσου!,
— Σφαγμένο νά 'τρεχε, ὡς πουλιοῦ, τὸ αἷμα τὸ μαβί σου! —
τὴν ἀπιστιὰ τῶν γυναικῶν! Καὶ τὴ δική σου!

ΔΥΟ ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Προσμένεις φθινοπωρινές εἰδήσεις τοῦ Βουνοῦ:
Οἱ κυκλαμιές ἀνθίσανε καὶ τὰ κρινάκια πλῆθος!
Πόσο τὴν ὥρα ἐνὸς γλυκοῦ λαχτάρισα πρωينوῦ
ἐσὺ νά μοῦ καρφίτσωνες δυὸ κυκλαμιές στὸ στῆθος!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Ἦταν μιὰ μπόρα. Πέρασε. Καὶ πάλι θὰ περάσει
στὶς γαλανές μας θάλασσες, στὰ πράσινά μας δάση,
ἥλιος ἀγάπης πρόσχαρης, θλίψης γλυκιᾶς φεγγάρι
ἀπάνωθε ἀπ' τ' ἀνήλικο κι ἀμάθευτο ζευγάρι. . .

ΑΠΟΝΙΑ

Στὰ κύματα ποιᾶς θάλασσας, σὲ ποιοῦ βουνοῦ τὰ στήθη,
 σὰν ἀνεξίτηλον ἀφρό, σὰν χαραγὴ ἀναιώνια,
 θρόνο σου, θύμηση, χρυσό, τάφο σου μαῦρο, λήθη —
 ν' ἀθανατίσω, ἀγάπη μου, τὴ θηλυκὴ σου ἀπόνια;

ΔΡΟΜΑΚΙΑ

Σοῦ ἀρέσουν, μοῦ 'πες, τὰ μικρά, στενά, λοξὰ δρομάκια
 παντοῦ — στοὺς κάμπους, στὰ βουνά, στοὺς λόγγους, στ' ἀ-
 [κρογιαλία. . .
 Πῶς θὰ 'θελα ὅλους τοὺς πλατιοὺς νὰ καταργήσω δρόμους
 τὴ Γῆ μὲ τὰ δρομάκια σου νὰ τὴ στολίσω μόνο!

ΜΑ ΕΣΥ, ΠΟΥΛΙ

Σειρὰ οἱ χελιδονοφωλιές στὴν ἀνθισμένη στέγη.
 Διψᾷ ἡ καρδιὰ ζευγάρωμα καὶ τὴ φωλιά διαλέγει.
 Μὰ ἐσύ, πουλὶ ἀζευγάρωτο, μακριά, στὰ ξένα πλάνο,
 δὲ μπαίνεις, ὄχι, στὴ φωλιά ζευγάρι νὰ σὲ κάνω!

ΣΟΥΖΑΝΑ

Σὲ ποιὸ ἄλλος ἀπροσπέλαστο, σὲ ποιὰ νεραΐδολίμνη
νὰ βρίσκεται ἢ μαρμάρινη, παραμυθένια στέρνα,
ποὺ ἀνάμεσα στὰ νούφαρα λούζεις τ' ὠραῖο κορμί σου;
Νὰ ρθῶ ἓνα βλέμμα μοναχὸ νὰ ρίξω, ἀγνή Σουζάνα!

ΦΤΕΡΟ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Σ' ἓνα κ' οἱ δύο μας πίναμε κρυστάλλινο ποτήρι
τῆς μυστικῆς δροσοπηγῆς τὸ ἀγαπημένο νόμα.
Φτερὸ τῆς Μοίρας τό 'κρουσε. Νὰ τὸ κοιτάξω τρέμω!
Φοβᾶμαι μήπως ράγισε καὶ δὲ θὰ ξαναπιῶμε! . . .

ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Πῶς ἤθελα νὰ ἤξερα πρῶτο φιλάκι ἂν εἶναι
αὐτὸ ποὺ τάχα σοὺ κλεψα καὶ δὲ σοῦ κακοφάνη!
Πές μου το! Μὴ μὲ ντρέπεσαι! Μὴ μοῦ ξεφεύγεις! Μεῖνε!
Δὲ θὰ σοῦ κλέψω δεῦτερο! Τὸ πρῶτο ἂν ἦταν, φτάνει!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Νά 'στε ὕμορφες σᾶς χάρηκα, σὰν ἤμουν νιός, πολύ.
 Δὲ λέω πὼς δὲ σᾶς χαίρομαι, καὶ τώρ' ἀκόμα, λίγο.
 Μὰ γιὰ νὰ δώσω πρόθυμα μιὰ εὐκὴ καλὴ-καλὴ
 νά 'στε καλὲς καὶ φρόνιμες σᾶς προτιμῶ πρὶν φύγω.

ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

"Ὁμορφος νά 'σαι κι εὐρωστος, στὴν πρώτη ἀκμὴ τῆς νιότη
 νὰ σὲ προσέχουν, φυσικό, οἱ ἐρωτικὲς Κυρίες. . .
 Μὰ νά 'χεις γκρίζα τὰ μαλλιά, τὶς πρῶτες σου ρυτίδες
 ἢ ἐρωτικὴ τους προσοχὴ παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΒΙΩΜΑΤΑ

Νυχτερινὰ βιώματα ἐρωτικῆς ζωῆς,
 ἀποκρυμμένα θαμπερὰ σὲ πέπλο μυστηρίου,
 ὦ πόσο σᾶς ἀσχήμεσαν οἱ τύψεις τῆς αὐγῆς
 δίνοντας στὴν ἀπόλαψη τὴ γέψη μαρτυρίου!

ΘΩΠΕΙΑ

Ναί, ὑπάρχει σὰν φαινόμενο σὲ κοσμικὸ ἕνα χάος
τὸ εὐγενικό σου αἴσθημα κ' ἡ μαγική του ἔλξη!
Δὲν ἔχει προσεδαφιστεῖ, πλανᾶται ἐκεῖ ἀενάως,
κι ὅμως πόσο ἡ θωπεῖα σου τὸ εἶναι μου ἔχει θέλξει!

Η ΑΦΑΝΤΗ

"Αμοιρο πλάσμα, ποὺ ἄξιζες καλύτερη μιὰ τύχη,
ἀφαντη μὲς τῇ δύστυχη ζωῇ σου ἔχεις γίνει.
Τάχα σὲ φρόντισε κανεὶς τὴν πεπρωμένη σου ὥρα;
"Ὡ, πῶς θὰ ἐρχόμουν κλαίγοντας τὰ μάτια νὰ σοῦ κλείσω!

ΜΕΤΑΝΙΩΜΑ

Ποὺ νέος δὲν ἀμάρτησα, πολὺ ἔχω μετανιώσει,
Κι αὐτό μου τὸ μετάνιωμα τρανήτερη ἀμαρτία. . .
Ταιριάζει περσότερο στοὺς νιοὺς ἢ τρέλα κι ὄχι ἡ γνώση.
Γιὰ τοὺς θεσμούς τῆς φρόνησης ἀρκοῦν τὰ γηρατεῖα. . .

ΣΕΜΝΟΤΗ

Πόσο βαριά μοῦ στοίχισες, σεμνότη, ἐσύ, τῆς νιότης,
 πού στ' ἄσπρο τῆς ὀρμῆς φαρὶ φοροῦσες χαλινό. . .
 Τὴν τρέλα ἐσύ μοῦ στέρησες καὶ τὸν ἠδὺ καρπό της!
 Μὰ ποιὸς τ' ἀγόρι ἐκεῖνο πιά θυμᾶται τὸ σεμνό;

ΠΑΥΛΙΝΑ

Δύσμοιρο πλάσμα, ὄχι, ποτὲ δὲ σ' εἶχα ἐγὼ γνωρίσει!
 Ἄκούω, τώρα πού πέθανες, τὸ τραγικό σου δράμα. . .
 Θεέ μου, γιατί τὴν ἔφερες ἔρμη στὴ γῆ νὰ ζήσει
 καὶ μὲ τὸ Χάρο μοναχὰ νὰ φύγουν κάπου ἀντάμα!

ΣΤΟ ΚΑΛΟ!

Νὰ πᾶς καὶ νὰ ῥθεις μὲ καλό! Στὸν πηγαιμό σου ὑψώνω
 τὰ χέρια μου στὸν οὐρανὸ καὶ σὲ κατευοδώνω.
 Γιὰ τὸν καλό σου γυρισμὸ ἀνοίγω τὴν ἀγκάλη,
 μετρῶ μὲ χτυποκάρδια μου τὴν ὥρα νὰ ῥθεις πάλι!

ΠΑΙΖΟΥΜΕ

Μές στίς ἑπαλξες τοῦ Κάστρου, μέσ στῶν πεύκων τὰ κλαδιά
παίζει ἀπόψε τὸ Φεγγάρι μὲ χαρούμενη καρδιά.
Παίζουμε κ' ἐμεῖς μαζί του σὰν ἀνέμελα παιδιὰ
πού ἡ ζωὴ μας ὅλη κι ὅλη εἶναι τούτη ἐδῶ ἡ βραδιά!

ΚΡΙΜΑ ΒΑΡΥ

Μές στὰ μεγάλα μάτια σου, παραδεισένιες λίμνες,
φεροκοπᾶ ὀλομόναχο τ' ἀθῶο τὸ περιστέρι.
Μὰ ὀλόγουρα τὸ κυνηγοῦν τοῦ πονηροῦ γεράκια
κ' εἶναι τὸ κρίμα μου βαρὺ πὺ θέλω νὰ τὸ πνίξουν!

ΜΕ ΤΟ ΑΜΑΞΑΚΙ ΣΟΥ ΠΕΡΝΑΣ

Μὲ τὸ ἀμαξάκι σου περνᾶς κι ἐγὼ σοῦ στρώνω ρόδα. . .
Μὰ μὴν προσμένεις νὰ τὰ ἰδεῖς, μονάχα νὰ τὰ νιώσεις.
"Ὅχι; Κὰν τότε κόψε με μὲ τὴ χρυσή σου ρόδα
νὰν τ' ἀντικρύσεις ἄλικά καὶ νὰ τὸ μετανιώσεις!

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟΝ

Μακριὰ γεννήθη κάθε μιὰ καὶ σ' ἄλλην ἐπαρχία.
 Γειτονοποῦλες βρέθηκαν στὴν πολυκατοικία. . .
 Στῆς Κυριακῆς τὴν ἔξοδο, πιασμένες ἀπ' τὸ χέρι,
 οἱ καμαριέρες τὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον καμαριέρη. . .

ΕΡΩΤΑ

Καμμιά χαρά, κανεὶς καημός, καμμιά πληγὴ κι ὀδύνη
 δὲν ἔχουν τόση δύναμη, δὲ φέρνουν τόσα δῶρα
 ὅσα ἡ ὀρμὴ σου, Ἐρωτα, μονόβολα μοῦ δίνει!
 Πεθαίνω κι ἀνασταίνομαι μαζί τὴν ἴδιαν ὥρα!

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΡΘΕ

Καλῶς μᾶς ἦρθε ὁ Ἐρωτας στὸ δάσος τῶν ἐλάτων,
 ποὺ εἶναι ὅλα του παρθενικά κι ἄγνὰ κ' ἱερωμένα!
 Μὰ ποῦ ἔναι αὐτὸς ὁ Ἐρωτας; Δὲν τὸν μαντεύεις; Νά τον
 ἦρθε καὶ φεύγει ἀχρείαστος μὲ τὰ φτερά δεμένα!

ΚΥΘΗΡΑ

Καὶ μένει ἀκόμα μιὰ φορὰ ὄνειρο τῶν ὀνείρων,
στά βάθη μιᾶς νοσταλγικῆς προαιώνιας ὀπτασίας,
τὸ ἀπραγματοποίητο ταξίδι τῶν Κυθήρων —
τῆς ἡδονῆς κορύφωμα μαζί καὶ τῆς θυσίας!

ΑΝΤΡΕΙΑ

Καὶ δυνατὸς καὶ φρόνιμος ἂν εἶσαι, φίλε μου, ἄντρας
καὶ τὴν ἐρωτικὴ σου ὁρμὴ προσπάθει νὰ δαμάζεις. . .
Στὸ στίβο, στὸ στρατόπεδο, στὴν ἀγορὰ ὄχι μόνο,
μὰ καὶ στὴν πάλη τοῦ ἔρωτα νὰ μὴ σοῦ λείπει ἀντρεία!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὸν κῆπο γύρω χλώμιασαν οἱ εὐγενικὲς φιλλύρες
καὶ στὶς πελοῦζες σιωπηλὰ τὰ φύλλα τους ραντίζουν.
Μαζί σου, κοριτσάκι μου, τὸ καλοκαίρι ἐπῆρες,
στά ὀρφανεμένα μάτια μου τὰ πρωτοβρόχια ἀρχίζουν!

ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΓΛΥΚΟ

Στὸ σταυροδρόμι σμίξαμε τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου
 ἐσὺ μὲ τὸ στεφάνι σου κ' ἐγὼ μὲ τὸ σταυρό μου.
 Λουλούδι δὲ σοῦ ζήτησα, μὰ ἐσὺ μοῦ χεῖς χαρίσει
 τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελο πού 'χει στὸν κόσμο ἀνθίσει!

ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ. . .

- Πῶς εἶπες; Δὲν ὑπάρχουν πιά στὸν κόσμο ὠραῖες γυναῖκες;
 Εὐχομαι ν' ἀστειεύεσαι καὶ νὰ μὴν ἐτυφλώθης!
- Ναί! Δὲν ὑπάρχουν ὁμορφες γυναῖκες, ὅπως τότε
 πού μὲ τὰ μάτια τὰ γλαρὰ τίς ἔβλεπες τῆς νιότης!

ΟΜΟΡΦΟΥΛΑ

Φτιάσε τὰ μαλλιά σου ὠραῖα κ' ἔτσι ἀπέριττα στολίσου
 τοῦ παλιοῦ καιροῦ νὰ μοιάσεις ζηλεμένη ἀρχοντοπούλα.
 Ἄκριβῆ στα λόγια μείνε, ἀκριβῆ καὶ στὸ φιλί σου
 νὰ 'σαι πι' ὁμορφῆ ἀπ' ὅ,τι εἶσαι, νὰ 'σαι ἀληθινὰ ὁμορφούλα!

ΘΑΝΑΤΟΙ

Σταθμὸς-καμπή! Μετάβαση πρὸς ἄλλην ἐποχή.
 Ἰκανοποίηση μεστὸς καὶ φορτωμένος πείρα.
 Περνᾷ ἡ Γυναίκα, σοῦ μιᾷ γιὰ λίγο στὴν ψυχή,
 μὰ δὲν ζυπνάει ἡ σάρκα σου, ποῦ ἔχει ἀπομείνει στείρα!

ΠΩΣ ΕΜΟΙΑΖΕ

Στὸν πάγκο ξεμονάχιαστοι γλυκομιλοῦν, φιλιοῦνται.
 Ὅλα εἶναι ὠραῖα καὶ τερπνὰ στὸν κόσμο ποῦ ξεχνιοῦνται!
 Νὰ προσπεράσω ἀθόρυβα τὸ βῆμα ἔχω ταχύνει·
 Μὲ κοίταξε, τὴν κοίταξα. . . Πῶς ἔμοιαζε μ' ἐκείνη!

ΔΕ ΘΑ 'ΝΑΙ

Τὰ νιάτα στὰ γεράματα γλυκὸ φιλὶ δὲ δίνουν,
 Κι ἂν δώσουν θά 'ναι βιαστικό, θά 'ναι παραβιασμένο. . .
 Θά 'ναι φιλὶ τῆς λύπησης, φιλὶ τῆς λεημοσύνης.
 Δὲ θά 'ναι ρόδο τῆς χαρᾶς καὶ κρίνο τῆς ἀγάπης!

ΟΛΕΣ

Φίλος καλὸς τῶν γυναικῶν συνήθιζε νὰ ψάλλει:
 —“Ὅλες ὅσες ἀπάντησα στῆς γῆς τὰ μονοπάτια,
 εἶτε ἀσχημοῦλες κι ἄσημες, εἶτε μὲ πλούσια κάλλη,
 ὅλες μ’ ἐρωτική χαρὰ σᾶς κοίταξα στὰ μάτια!

ΝΑ ΜΗΝ ΞΑΝΑΜΙΑΗΣΟΥΜΕ

Εἶναι σὰ νὰ μὴ θέλησες ἀπόκριση νὰ δώσεις
 στὸ βραδινό μου μήνυμα, στὸν πρωινό μου λόγο.
 Για σκέψου το, για μέτρα το τί θά ’ναι για τοὺς δυό μας
 νὰ μὴν ξαναμιλήσουμε νὰ ποῦμε τὰ δικά μας!

ΣΤΕΡΝΗ ΜΟΥ ΓΝΩΣΗ

Εἶπε ὁ καλοστεκούμενος, κρυφὰ στὸ αὐτί μου, Γέρος:
 «Γιὰ τίποτε ἄλλο στὴ ζωὴ δὲν ἔχω μετανιώσει
 ὅσο γιατί σὰν ἤμουν νιὸς προσφέρθηκέ μου ὁ Ἔρωσ
 μὰ ἐγὼ τὸν φειδωλεύτηκα! Ποῦ ἦσουν, στερνὴ μου γνώση!»

ANABΛEMMA

Ἐκεῖνο σου τὸ ἀνάβλεμμα, ποῦ σπάει καὶ λοξοκόβει,
 ἀνθοτινάζει παρθενιά, καρποφορίζει πόθο,
 ὦ ἐλπίδες μου ἀναλήθευτες κι ὦ ἀληθεμένοι φόβοι,
 ἐκεῖνο σου τὸ ἀνάβλεμμα γλυκὺ σπαθὶ τὸ νιώθω!

ΓΙΑΤΙ ;

Ἔλα νὰ κλάψουμε μαζί τῆς ξενιτιᾶς τῆ Μοίρα:
 Γιατί στοῦ ἀνέμου τὰ φτερά; Γιατί ξεριζωμένοι;
 Χωριατοπούλα νὰ ἴσωνα στὴν ἀνθισμένη θύρα,
 νὰ ἤμουν τὸ γειτονόπουλο ποῦ τὴν ἀνοῖ καὶ μπαίνει! . . .

ΕΜΟΙΑΖΕ . .

Ἔμοιαζε — μὰ πῶς ἔμοιαζε! — μὲ τὴν παλιά μου ἀγάπη,
 ποῦ χρόνια τώρα ἔχει χαθεῖ κι ἂν ζεῖ δὲν ξέρω ἢ ὄχι. . .
 Μὲ κοίταζε, προσπέρασε ἀδιάφορη σὰν ξένη. . .
 Ὅμως μακάρι νὰ ἴναι αὐτὴ κι ἄς μ' ἔχει λησμονήσει. . .

ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ

Γιὰ τὴν παλιὰν ἀγάπη μας, παλιά μου ἀγαπημένη,
μιλήσαμε ἓνα βραδινὸ παράμερα σὰν ξένοι.
Τόσ' ὀμορφὴ τὴν ἔδειξεν ἡ τίμια θύμησή μας
ποὺ νιώσαμε περήφανοι γιὰτ' ἦτανε δική μας!

ΕΣΥ

Ἄσε νὰ ψέλνει ὁ ποιητὴς μὲ ὅση ἔχει φαντασία
ἔρωτες ὑποθετικούς, σὰν πλημμυράει τὸ στῆθος. . .
Ἐσ' εἶσαι ὁ μόνος ἔρωτας, ἡ διαρκὴς θυσία,
ἡ εὐλαβικὴ ἀφοσίωση καὶ τὸ ἀπαράμιλλο ἦθος!

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ

Ἐνα κορίτσι περπατᾷ τὴ χιονισμένη νύχτα
καὶ λέει πὼς εἶν' μονάχο του, πὼς συντροφιά δὲν ἔχει.
Μὰ ἐγὼ δὲν τοῦ προδίνομαι τὸ πὼς τὸ συνοδεύω
ἄνεμος μὲς στὸν ἄνεμο καὶ χιόνι μὲς στὸ χιόνι. . .

ΔΙΑΨΕΥΣΗ

Ἡ ἀπουσία εἶναι ἀμορφη κι ἄθωρη — δὲν ὑπάρχει!
 Μὰ ὑπάρχει κ' ἔχει φοβερὴ μορφή, ἀπαίσιον ἀθάρι
 τῆς παρουσίας ἢ διάψευση! Κυριαρχεῖ κι ἐξάρχει.
 Γιατί δὲς ἤρθες; Καρτερῶ! Καὶ σβήνει τὸ φεγγάρι!

ΑΠΟΥΣΙΑ

Ἡ πρώτη ἀριά, δισταχτικὴ βροχὴ τοῦ φθινοπώρου
 δὲ σ' εὔρε καθὼς ἄλλοτε μαζί μου στὴ βεράντα.
 Δὲν τὴ δεχτήκαμε μαζί με τὴ χαρὰ τοῦ δώρου
 πού ὅταν ἀλλάζουν οἱ ἐποχὲς μᾶς τὸ προσφέρουν πάντα!

Ω ΚΟΣΜΕ ΑΛΛΕ. . .

Ἦ κόσμε ἄλλε, μυστικέ, τῆς σμίξης τῶν δυὸ φύλων,
 ἐσὺ ἀνεξιχνίαστος εἶσαι κι ἂν εἶσαι πάντα!
 Τῆς Εὐας μένει πάντοτε πρωτόγευστον τὸ μῆλον!
 Ποτὲ δὲν εἶναι ὁμότροπα τῆς κλίνης τὰ συμβάντα!

ΜΑΧΑΙΡΙ ΔΙΚΟΠΟ

Ταξιδεύω μὲ μιὰν ὄμορφη καὶ μιὰν ἄσχημη μαζί.
 Ὅσο ἡ δεύτερη περήφανη, τόσο ἡ πρώτη ταπεινή.
 Ἐχθρα γίνεται ἀδυσώπητη — ἂν μποροῦσε θὰ ἔχυν' αἷμα.
 Ἴδιο μαχαίρι δίκοπο — δές! — τῆς ἄσχημης τὸ βλέμμα!

ΑΚΟΥ ΤΗΝ

Ἡ τσούπα πού ἀνηφόρισε καὶ τὴν κατάπιε ὁ λόγγος,
 δὲν τὰ φοβᾶται τὰ Στοιχειά, μὰ τὴ φοβοῦνται ἐκεῖνα,
 ὅπου περνάει καθημερὶς στὸ ἴδιο μονοπάτι
 τὴν ἴδιαν ὥρα κι ἄκου τὴν! τὸ ἴδιο λέει τραγούδι!

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΣ

Ἡθικολόγοι, πρὸς Θεοῦ!, μὴν τίλλετε τὶς τρίχες!
 Ἀφῆστε οἱ νοιοὶ στὸν Ἔρωτα νὰ θύσουν παραφόρως. . .
 Δὲν ἀποτρέπουν τὸ κακὸ τὰ ξόρκια κ' οἱ δασκάλιες.
 Θεραπευτῆς ἀλάνθαστος θὰ ρθεῖ μιὰ μέρα ὁ Κόρος!

ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ

Θὰ μάθω σταυροβελονιά, θὰ μάθω κι ἀσπροκέντι
 νὰ σοῦ κεντήσω, ὅπως παλιά, στὸ θαλασσὶ μου ἀτλάζι
 δυὸ περιστέρια κάτασπρα, ποῦ ἄντερα φιλιοῦνται
 καὶ πάνωθ' ἐκείνους μιὰ καρδιά γράφει: «καλή σου μέρα!»

ΝΑ ΣΕ ΚΑΤΑΡΑΣΤΩ

Θέλω νὰ σὲ καταραστῶ νὰ πιάσεις ἄλλη ἀγάπη
 καὶ νὰ 'ναι πιὸ παθιάρικη, νὰ 'ναι πιὸ ἀντρίκια ἐκείνη.
 Νὰ 'χει τὸ χεῖδι κεραυνὸ καὶ τὸ φιλιὸ δροσάπι.
 Στῆς ἀγκαλιάς τὴν ἄρνηση συμπάθιο νὰ μὴ δίνει!

ΔΕΙΓΜΑ Ο ΕΡΩΣ

Κάθ' ἐποχὴ στὰ ἦθη τῆς εἶχε μοιραίως κ' ἐκείνη
 καὶ τὰ καλὰ καὶ τ' ἄσχημα — μὰ τώρα ἔχουνε γίνει
 τ' ἄσχημα πιὸ ἀσχημότερα, χωρὶς ἀπ' τ' ἄλλο μέρος
 καὶ τὰ καλὰ καλύτερα νὰ γίνουν — Δεῖγμα ὁ Ἔρως!

ΚΑΜΜΙΑ

Κάθε φορά που ἀναπολώ τὴν περασμένη ζήση,
 λογιόμαι πὼς καμμιά ποτὲ δὲ μ' εἶχεν ἀγαπήσει
 ὅσο ἓνα πλάσμα ταπεινό, πού πέρασε κ' ἐχάθη
 στῆς πλήρης ἀπολησμονιᾶς τὰ εὐτυχισμένα βάθη!

ΤΑ ΛΕΒΕΝΤΙΑ

«Γιὰ μιὰ βολὰ εἶν' τὰ λεβεντιά, γιὰ μιὰ βολὰ εἶν' τὰ νιάτα».
 Πολλὲς βολὲς περπάτησα μὲ νόστιμα κορίτσια.
 Πού δὲν τὰ χαϊδοφίλησα, δὲν ἔπαιξα μαζί τους,
 χίλιες βολὲς μετάνιωσα καὶ μιὰ μόνον ὄχι!

ΔΕΝ ΕΛΥΘΗ

Πλανῶ τίς ἀναμνήσεις μου στὰ ἴδια ἐκεῖνα μέρη
 πού περπατούσαμε μαζί πιασμένοι χέρι - χέρι. . .
 Τὰ χέρια μας λυθήκανε — μὰ τ' εἶναι πού μέ πείθει
 πὼς τῶν ψυχῶν μας ὁ δεσμὸς ἀκόμη δὲν ἐλύθη. . .;

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Πόσο γλυκιά τοῦ δειλινοῦ γιά ὅλους εἶναι ἡ ὥρα!
 Καλή μου, ἐμεῖς μελλούμενα δὲν ἔχουμε πιά τώρα.
 Ἔχουμε τ' ἀλησμόνητα κρυφά μας περασμένα
 πού ὅσο παλιώνουν γίνονται καί πιό ἀγαπημένα!

ΕΡΙΝΥΕΣ

Σάν Ἐρινύες μέ κυνηγοῦν πνιχτὲς κραυγὲς τῆς νιότης
 ἀπ' τὰ μεδούλια τῶν ὀστέων, ἀπ' τῶν φλεβῶν τὸ αἷμα. . .
 Κ' ἡ Κορυφαία τους, παίρνοντας μορφὴ τὸ εἶδωλό της,
 τῆς πρωταγάπης μοῦ φορεῖ τὸ προδομένο στέμμα!

Τ' ΑΞΕΘΥΜΑΣΤΟ ΜΥΡΟ

Σὲ δραματίζομαι συχνά, παρθενική μου φίλη:
 Κρατώντας φιαλίδιον ἀξεθυμάστου μύρου,
 πού ἀπόσταξαν ὅλοι οἱ ἀνθοὶ τοῦ ὠραιότερου Ἀπρίλη,
 τοῦ πρώτου τὴν χαρὰ ἀναζεῖς ἐρωτικοῦ σου ὄνειρου. . .

ΑΚΟΥΣΑ ΕΓΩ

Τῇ Γῆ μας ὅσο ἀν ἀγαπῶ φιλόστοργα, εἶν' ἀλήθεια,
 δὲ μὲ τυφλώνει ἡ ἀγάπη μου νὰ εἰπῶ τῇ νύχτα μέρα.
 Γι αὐτὸ καὶ τοῦτα ποὺ θὰ εἰπῶ δὲν εἶναι παραμύθια:
 Ἄκουσα ἐγὼ τὸν Οὐρανὸ νὰ λέη τῇ Γῆ: «Μητέρα»!

ΚΑΙ ΠΑΛΙ

Καὶ πάλι στ' ἅγια χώματα καὶ πάλι στ' ἅγια τόπια,
 στὶς δασωμένες λαγκαδιές, στὶς φαλακρὲς ραχοῦλες,
 στ' ἀχάραχτα γιδόστρατα, στ' ἀπρόσδιαβα γκριτσόπια
 κι ἄχ! ἄχ! σ' ἐκεῖνες τὶς κρυφὲς γλυκόλαλες βρυσοῦλες!

ΠΡΩΤΑ

Καθὼς καβάλλα σὲ περνῶ ξαναγεννιέται μου ἡ καρδιά,
 παλιέ μου δρόμε, ἀνάμεσα στὰ ρεῖκια καὶ στὰ σκοῖνα!
 Πριχοῦ τοὺς δώσω γνωριμιὰ - λουλούδια, δέντρα καὶ κλαδιά,
 πρῶτα μ' ἀναγνωρίζουνε καὶ μοῦ μιλοῦν ἐκεῖνα!

ΗΡΘΑ

Ψῆλά βουνά ἐλατόφυτα, πευκόφυτοι λοφίσκοι,
 βοσκές, χωράφια, ρεματιές, πλατάνια, κρύες βρύσες,
 χρυσοστρωμένα ξέφωτα, πρασινογάλαζιοι ἴσκιοι,
 ἦρθα καὶ μοῦ χάρισατε ἀπλές χαρές περισσες!

ΨΥΧΟΠΑΙΔΙ

Ξωμάχοι ἐσεῖς τῶν ἄγονων τῆς Ρούμελης βουνῶν,
 πού ζῆτε μὲ τὸ τίποτα καὶ μὲ τὸ πᾶν ἀνθεῖτε,
 τὴ χάρη μεταγγίζετε στὴ γῆ, τῶν οὐρανῶν. . .
 Πάρτε με ψυχοπαῖδι σας! "Αχ! μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθεῖτε!

ΑΝΑΜΕΤΡΩ ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ

Ψῆλά βουνά, δάση πυκνά, βουβὴ ἀπεραντοσύνη,
 αἴσθησι παρούσιας Θεοῦ, ἀνθρώπου ἀπτὴ ἀπουσία,
 ἀναμετρῶ καὶ χαίρομαι πόσες χαρές ἀξίζει
 πού βρίσκομαι ὀλομόναχος σ' ὄλον αὐτὸν τὸν κόσμον!

ΚΑΤΑΣΠΑΡΤΟΣ

Ψηλά — κ' εμπρός μου άπλώνεται κατάσπαρτος ό κάμπος.
 Ποτέ δέ θα δεχόμουνα δικός μου νά 'ναι ό τόπος
 μηδè ό καρπός! Μά αισθάνομαι κάτι σά ζήλια, σάμπως
 νά θέλω τάχα νά 'τανε όλος δικός μου ό κόπος!

ΩΡΑΙΟ ΜΟΥ ΔΕΝΤΡΟ

Ήραϊο μου δέντρο, εύθυτενές, με τò ίσκιερò τ' άθάρι,
 τή φυλλωσιά σου χτένισες σγουρή και σκάλα-σκάλα.
 Έρχομαι — δέντρα είναι πολλά — μόν' για δική σου χάρη.
 Διπλωρωτῶ κάθε φορά: «Δέ σε ζηλεύουν τ' άλλα;»

ΨΗΦΙΔΩΤΟ

Ψηφιδωτό μου στοχαστό. θα σε πετύχω τάχα;
 Φοβᾶμαι πώς δέν έλαχε νά 'χω τήν πλούσια χάρη
 νά σε πλουμίσω, σάν παλιό εϊκόνισμα, μονάχα
 «με τò ψηφί, με τò ρηγί, με τò μαργαριτάρι». . .

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ!

Χωμένο στ' άγριοπούρναρα τὸ φτωχικὸ καλύβι
 τοῦ θερισμένου χωραφιοῦ τὸ καρπολόϊ κρύβει.
 Καλὸς του ὁ σκύλος φύλακας, ὄλονυχτὶς γαυγίζει:
 Ἐδῶ εἶναι οἱ θησαυροὶ τῆς γῆς! Κανεὶς μὴν τοὺς ἀγγίζει!

ΜΟΝΟ ΕΓΩ

Χρόνια μετροῦν οἱ Δασικοὶ νὰ βροῦν ἀπάνω-κάτω
 πόσες μυριάδες ἔλατα τὸ δάσος θησαυρίζουν
 καὶ δὲν τὸ βρίσκουν! Μόνο ἐγὼ μπορῶ μετρῶ καὶ βρίσκω
 τὸν ἀριθμὸ, ὄχι τῶν δεντρῶν, τῶν φύλλων σου ὅλων, Δάσος!

ΔΕ ΘΕΛΩ

Χαράζει ὁ Ἥλιος δύνοντας κόκκινο μονοπάτι
 ἀνάμεσα στοὺς γέρικους ψηλοὺς κορμούς τοῦ δάσους.
 Μ' ἐλπίδα τ' ἀκολούθησα πῶς κάπου θὰ μὲ βγάλει
 κι ὡς μ' ἔβγαλε στὸ πουθενὰ δὲ θέλω νὰ γυρίσω!

ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ

Τὸ Μισοφέγγαρο ἐρευνᾶ νὰ βρεῖ ἐρημιὰ νὰ δύσει.
Μὰ ιδές το, κατεβαίνοντας, πῶς ἔχει κοκκινίσει!
Ἄραγε νὰ ἔναι ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τ' ἄσχημα ποὺ βλέπει
ἢ νὰ ἔναι ἀπὸ μεγάλη ὀργὴ ποὺ νὰ πεθάνει πρέπει;

ΤΩΡΑ ΜΙΑΗΣΤΕ

Τώρα ποὺ ἀπόλυτη σιωπὴ στὴν πλάση βασιλεύει
καὶ δὲν ἀκούγεται οὔτε κἀν μικροῦ πουλιοῦ ἢ ἀνάσα,
τώρα μιλήστε, μυστικὲς φωνές τῶν ἄλλων κόσμων,
μήπως κι ἀκούσω ἀπ' τὴν κρυφὴ σοφία σας ποιὸς εἶμαι!

ΜΑ ΙΔΕΣΤΕ

Τὸ ἀρχαῖο τὸ κάστρο ἀγέρωχο μὲ περηφάνια δείχνει
τὰ ἐρειπωμένα τείχη του. Μὰ ιδέστε ὡσὰν αἰγίδα
τῆς αἰωνίας του ὑπαρξῆς μὲς στῶν καιρῶν τὰ ἔχνη
κατάψηλά του στέκεται ἀκίνητη μιὰ γίδα!

«Ο·Ι·!, Ο·Ι·!»

Τρελλά μου γιδοκάτσικα, χαριτωμένο σόι!
 Κάθε σας άγριο σκίρτημα παλμός τῆς γῆς φαντάζει
 καὶ τ' οὐρανοῦ ἀντισάλεμα! Κράζει ὁ βοσκὸς «ὄϊ! ὄϊ!»
 κι ἄχ! ἓνας Τράγος ἄσκημος γραμμῆ-γραμμῆ σᾶς βάζει!

ΤΡΕΙΣ ΑΣΠΡΕΣ ΓΙΔΕΣ

Τρεῖς ἄσπρες γίδες βόσκουνε στὸ πράσινο λιβάδι.
 Καθὼς περνῶ ξαναπερνῶ κ' οἱ τρεῖς μ' ἔχουν γνωρίσει.
 Μὲ βλέπουν κι ἀφουγκράζονται στῆς σκέψης τὸ σκοτάδι
 μῆπως κι ἀκούσουν τί θὰ εἰπῶ μὲ τὴ βουβῆ μου κρίση!

ΕΝΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗ

Τοὺς λόφους ἀναμέριασεν ἡ πράσινη κοιλάδα
 κι ἀνάμεσά τους ἔστρωσε τὴ νυφικὴ παστάδα.
 Στὸ γόνιμο ἔρωτα τῆς γῆς καλεῖ τὸ ζευγολάτη,
 μὰ τὰ κρυφὰ τῆς θέλγητρα χαρίζει ἐνὸς διαβάτη!

ΑΜΦΙΑ

Ἕφάσματα πολύτιμα, πυκνά τοῦ δάσους φύλλα,
 ὑφαίνετε. Κι ὡς ἄμφια τῇ Γῆ μας περιβάλλουν,
 σεμνήν ἰέρεια τοῦ Παντός, μπρὸς στὸ βωμὸ τοῦ Ἄπειρου —
 στὸν ἥλιο τὰ μεταξωτά, στοὺς ἵσκιους τὰ βελούδα!

ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ ΟΙ ΔΡΥΣ

Τοῦ πάρκου οἱ Δρυὲς θροῖζουσι: «Σκλάβους μᾶς ἔχεις, πόλη!
 Ἐλεύθερη πατρίδα μας εἶναι μονάχα ὁ λόγγος!»
 — «Τὸ λόγγο ἐδῶ δοξάζετε σὰν Ἄγιοι τοῦ Ἀποστόλοι!
 Ἐμένα — ἡ πόλη στέναξε — στὸ λόγγο ποιὸς δοξάζει;»

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΣΥΚΑ

Τοῦ καρπισμένου κήπου μου τὰ δέντρα φορτωμένα·
 Τὰ ρόιδα δίνω χάρισμα, τὰ μῆλα δίνω προίκα,
 καλὸ μου συναπάντημα, καὶ δὲν κρατῶ γιὰ μένα,
 Φίλιππε καὶ Ναθαναήλ, κρατῶ τὰ μαῦρα σῦκα!

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟ

Τὸ πλατανάκι χλώμιασε καὶ τ' ἄλλα τὸ λυπόνται.
 Τὸ πῶς νὰ τὸ βοηθήσουνε μὲ πόνο ἀναρωτιόνται.
 Ρωτῶν τὸ Γέρο - Πλάτανο, πού ὡς προύχοντας λογιέται,
 μὴν ξέρη τρόπο νὰ τοὺς πεῖ — μὰ δὲν ἀπιλογιέται!

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Τὸ Οὐράνιο Τόξο, οἱ Ἄστραπές, τὸ Βόρειο Σέλας, ὅλα
 ὅσα περνοῦνε βιαστικὰ κι ἀστράφτουνε, μᾶς θέλγουν. . .
 Ρωτῶ κ' ἤθελα νὰ ἔξεραι ποῖον ἔθελξε ἡ Διάρκεια
 πὺ τόσο ἀδιατάραχτα στὸ χρόνο βασιλεύει;. . .

ΧΡΥΣΟ ΚΛΕΙΔΙ

Τὸ ξέρω σᾶς κουράζουμε, φίλοι μου, τὰ βουνὰ
 καὶ τίς γαλάζιες ὁμορφιές τῆς θάλασσας τρυγᾶτε.
 Μὰ ἐγὼ ἔχω βρεῖ χρυσοῦ κλειδί, πὺ ἀνοίγει γαληνὰ
 καὶ τῶν βουνῶν τοὺς θησαυρούς. Θὰ σᾶς τὸ δώσω! Ἐλάτε!

ΓΑΖΙΑ

Τὸ δέντρο ἐσὺ τὸ πιὸ σοφό, Γαζία, μοιάζεις νά 'σαι:
 Μαδᾶς ὅλα τὰ φύλλα σου καὶ τὴν ἀλήθεια δείχνεις.
 Μᾶς δείχνεις ἀνεπίδειχτα πὼς τὴ ζωὴ ἀπαρτίζουν
 τ' ἄνθη ὅπου εὐωδιάζουνε, τ' ἀγκάθια ὅπου δὲ λείπουν. . .

ΩΡΑΙΟΣ

Τὶς ἤσυχες αὐτὲς στιγμὲς τοῦ κουρασμένου δειλινοῦ,
 ποὺ ἀκέριο, λέω, πὼς πλήρωσα τὸ σημερινὸ μου χρέος,
 ὑψώνω καὶ καρδιά καὶ νοῦ στὰ κορφοκλάδια τ' οὐρανοῦ
 τὸν κόσμο βλέπω ἀπὸ ψηλὰ κ' εἶναι στ' ἀλήθεια ὠραῖος!

ΑΝΑ ΔΥΟ

Τί θά 'χανα! Τί θά 'χανα νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ
 «Λάκκα Λαγοῦ», τῆς Πάρνηθας ἐλκυστικὸ τοπίο!
 Ἐδῶ οἱ Νεράϊδες προκαλοῦν κ' οἱ Σειληνοὶ ἐδῶ
 τίς κυνηγοῦν στὰ ἔλατα καὶ χάνονται ἀνὰ δύο. . .

ΕΣΠΕΡΙΝΕΣ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Τὸν προαιώνιον ἀντηχεῖ ρυθμό, ἡ λαλιά τοῦ γρύλου,
 παντοτινά ὀλοζώντανον, στήν ἅγια τῆς νυχτὸς σιγή!
 Σὰν ἀπ' τῆς ζούγκλας νὰ ῥχεται τὴν ἄγρια, ἀπώτατη πηγὴ
 ἀντιλαλεῖ τὸ γαύγισμα — στερνοῦ θεριοῦ — τοῦ σκύλου. . .

ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Τῆς ἀηδίας τὸ ἔμεσμα, τοῦ πόνου τὸ καρφὶ
 καμμιά σοφία δὲν μπορεῖ, καμμιά νὰ σταματήσῃ!
 Μὰ ξάφνου, νὰ!, τὰ σταματᾷ στοῦ δέντρου τὴν κορφή
 ἓνα πουλὶ πού, ἀντίκρου μου, ἔχει ἀπαλὰ καθίσει. . .

ΧΑΡΑ ΠΟΥΛΙΣΙΑ

Σικηνὴ μου ἀνεπανάληπτη, πῶς νὰ σὲ παραστήσω;
 Τοῦ λιθοστρώτου γέμισε δροσὸ νερὸ ἡ λακκούβα.
 Πέντε σπουργίτια φτάσανε νὰ πιοῦν καὶ νὰ λουστοῦνε:
 Τί παιχνιδιάρικη χαρὰ πουλίσια ἦταν ἐκεῖνη!

ΧΡΕΟΣ . . .

Τσίβ, τσίβ! τσίβ! έκελαϊδοῦσε τὸ πουλάκι τὴν αὐγή.
 τσίβ! τσίβ! τσίβ! καὶ νά: τὸν Ἥλιο τὸν κατάφερε νά βγεῖ!
 Σώπασε, σὰ νά ᾿χε κάμει ὅλο τὸ δικό του χρέος —
 Τσίβ! τσίβ! τσίβ! ὁ κόσμος εἶναι, εἶπε φεύγοντας, ὠραῖος!

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Τὰ σπουργιτάκια χαίρομαι πὺ κατεβαίνουν πάντα
 νὰ βροῦνε κάνα ψίχουλο στὴν ἤσυχη βεράντα.
 Κι ἀναρωτιέμαι ἂν θὰ ᾿νιωθα τόση χαρὰ μεγάλη
 ἂν τὰ σπουργίτια ἦταν ἄστοί, ὡς θὰ ποθοῦσαν ἄλλοι. . .

ΠΟΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ;

Στάσου, πουλάκι! Σ' ἀγαπῶ! Μὰ ἐκεῖνο δὲν ἐστάθη!
 Ἄνάλαφρα φτερούγισε στὰ πράσινα κλαδάκια. . .
 Τὴ γλώσσα τους ποιὸς Δάσκαλος τῆς Πλάσης θὰ μοῦ μάθει
 νὰ μὴν τρομάζουν ἀπὸ ἐμὲ καὶ φεύγουν τὰ πουλάκια;

ΟΡΦΑΝΟΣ ΚΛΩΝΟΣ

Πουλάκι ταξιδιάρικο, τῆς ξενιτιᾶς πουλάκι,
καὶ στὸ δικό μου στάθηκες λίγον καιρὸ κλαδάκι.
Μὰ πέταξες κι ἄχ! ἄφησες τὸν ὄρφανό μου κλῶνο
μισὸν χλωρὸ ἀπὸ τῆ χαρά, μισὸν ξερὸ ἀπ' τὸν πόνο!

ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΣΙΑ ΜΟΥ

“Ἐνα πουλάκι τρόμαξε στὸ διάβα μου πολύ.
Κεράσια τσιμπολόγαγε στὴν κερασιά πιασμένο.
— Μὴ μὲ φοβᾶσαι!, γύρισε, πετούμενο πουλί!
Εἶναι δική μου ἡ κερασιά καὶ μόνο ἐσὲ προσμένω!

ΘΕΩΡΙΑ

Κανένας δὲ σὲ πρόσεξε, πουλί τοῦ φθινοπώρου,
πού μόλις βρῆκες καταγῆς τὸ θησαυρὸ ἑνὸς σπόρου
ψηλά στὰ κλώνια πέταξες τῆς δρυὸς καὶ τιτιβίζεις
μιὰ θεωρία τῆς ζωῆς, πού μόνο ἐσύ γνωρίζεις!

ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Κατατρεγμένα μου πουλιά, πού ὁ ἄνεμος σᾶς δέρνει
καὶ σᾶς σηκώνει ἀπ' τὴ φωλιά καὶ σᾶς σκορπάει στὰ νέφη,
ἔχω ἀνοιχτὸ παράθυρο — γιατί νὰ μὴ σᾶς φέρνει
ὄλα σ' ἐμέ πού σᾶς πονῶ κι ὁ πόνος σας μὲ τρέφει;

ΣΑ ΜΙΑ ΝΙΦΑΔΑ

Ἔφυγε ξαναγύρισε καὶ μοῦ εἶπε τὸ πουλάκι
μὲ τὴ γλυκύτερη λαλιὰ πὼς ἔξω ρίχνει χιόνι.
Ἄνοιξα κ' εἶδα, χάρηκαν τὰ μάτια μου ἄσπρη δόξα.
Μὰ τὸ πουλάκι χάθηκε νιφάδα στὶς νιφάδες. . .

ΚΙ ΑΥΤΟΣ

Ἔνας βουνίσσιος κότσυφας στοῦ κάμπου τὸ γρασίδι
μοῦ ἔκαμε λίγο συντροφιά καὶ παρηγόρησέ με.
Ἄν τὸν κατάλαβα καλά κι αὐτὸς φωλιά δὲν ἔχει.
Στὸν κάμπο φτεροδέρνεται κ' ἓνα βουνὸ θυμᾶται. . .

ΤΑ ΤΡΩΕΙ;

Στὸν κῆπο ὁ σκύλος τρύπωσε καὶ θὰ μοῦ φάει τὰ σύκα. . .
 — Τὰ τρώει; Μὰ δὲν τὸ ξέρατε; καὶ τὰ σταφύλια, μήτε;
 Θαρρούσατε τὰ κόκκαλα πὼς ἔτρωγε μονάχα!
 "Ὅσο πολλὰ κι ἂν μάθετε πλιότερα θ' ἀγνοεῖτε!

ΘΑ ΖΗΛΕΨΟΥΝΕ

Στὸν κῆπο μου ἔχω ἓναν πανσέ, πολὺ τὸν ἀγαπῶ
 γιὰτ' εἶναι τόσο σκεφτικὸς κ' ἔχει ἀνοχὴ μεγάλη. . .
 Μὰ πὼς λυπᾶμαι γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ τὸ πῶ. . .
 Ξέρω πὼς θὰ ζηλέψουνε ὅλοι οἱ ἀνθοὶ μου οἱ ἄλλοι!

Δ Ρ Ο Μ Ο Ι

Στὸν κάμπο διασταυρώθηκαν ὁ ἀσφαλτωμένος δρόμος
 μὲ τὸν παλιὸν βατόδρομο τὸν καταλασπωμένο.
 Κ' εἶπε ὁ παλιός: Εἶσαι "Ἀρχοντας, μὰ ἐγὼ ὁ φτωχοῦλης ὅμως
 ἐγὼ εἶμαι ὁ θεοχάραχτος — κι αἰῶνες ἀποσταίνω!

ΑΤΡΑΠΟΣ

Στὸν ἄγριο λόγγο σὰν χαθεῖς καὶ βρεῖς τὸ μονοπάτι
 σὰν θαῦμα φανερῶνεται στὸ ἀλαφιασμένο μάτι.
 Δέντρα καὶ λόχμες καὶ γκρεμοί, Στοιχειὰ τοῦ ἀψύχου Τόπου
 Στοιχειὰ τοῦ Χρόνου κι ἀτραπὸς γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώ-
 που. . .

ΜΙΑ ΛΕΞΗ

Στὸν ἄγριο λόγγο περπατῶ γνοιασμένος νὰ βρω κάτι.
 Ὁ δασοκόμος πρὸ περνᾶ (καὶ πῶς;) μ' ἔχει προσέξει
 καὶ μὲ ρωτᾷε καχύποπτα: — Σὰν τί ἔχασες, διαβάτη;
 — Ἄχ! ἀνθρωπέ μου, εἶμαι τρελός! Ψάχνω νὰ βρῶ μιὰ λέξη!

ΚΩΜΩΔΙΑ

Στὸ πάρκο φίλους ἔπιασα — φτελιές καὶ δρῦς καὶ πεῦκα,
 Μιλῆσαμε ἀναμπιστευτὰ καὶ μοῦ ἔπαν τὸν καημό τους:
 «Ἐδῶ ἄθελά μας παίζουμε τὴν κωμωδία τοῦ δάσους,
 ἐνῶ μᾶς ἔπλασε ὁ Θεὸς γιὰ τοῦ δρυμοῦ τὸ δράμα!»

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Στὸ πάρκο περιφέρομαι τὰ δέντρα καμαρώνω:
 Νὰ ἐκμυστηρέψουν προσπαθοῦν τὸν παντογνώστη Χρόνο
 μήπως καὶ τοὺς ἐμπιστευτεῖ, στὴ γλώσσα τῶν ἀγγέλων,
 τῆς γῆς, πού τόσο ἀγάπησαν, τὸ προγραμμαμένο μέλλον. . .

ΑΧΕΙ

Ἄπόψε, Ρώμη, δὲν ἀχεῖ στὸ μυθικό σου τεῖχος
 ὁ λόγος τοῦ Κικέρωνα, μηδὲ τοῦ Ὀράτιου ὁ στίχος.
 Ἄπ' τὶς φωτιές τοῦ Νέρωνα κι ἀπ' τὶς σφαγές τοῦ Σύλλα
 ἀχεῖ τοῦ Ἀλάριχου ἢ κραυγὴ κ' ἢ προσταγὴ τοῦ Ἀττίλα!

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Στάζουν διαμάντια οἱ φυλλωσιές, χρυσάφι ὁ ἄμμος χάμου...
 Τόσο πολὺ θησαύρισεν ἀπόψε ἢ μοναξιά μου
 πού ἀπ' ἄλλο δρόμο, μυστικά, θέλω νὰ φύγω μήπως
 μοῦ ξαναπάρει, φεύγοντας, τοὺς θησαυρούς μου ὁ κῆπος!

ΔΕ ΞΕΡΟΥΝ ΝΑ ΞΕΧΝΑΝΕ

Στοῦ μπαλκονιοῦ τὸ ξάγναντο σὰ μαγεμένο φτάνει
 τὸ χαρωπὸ κι ἀνήσυχο τῶν ξένων караβάνι.
 Ὁ ξηγητῆς γοργομιλεῖ κι αὐτοὶ νὰ γράψουν πᾶνε. . .
 Πῶς τοὺς λυπᾶμαι! Δὲν μποροῦν, δὲν ξέρουν νὰ ξεχνᾶνε!

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Τοῦ φθινοπώρου χάιδεψεν ἡ πρώτη ἀνατριχίλα
 τὶς χλωμιασμένες φυλλωσιές καὶ τὴν πανάρχαια βίλλα.
 Μὲς ἀπ' τῶν δέντρων τοὺς κορμούς τῆ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη
 ἀπὸ 'να αἰῶνα σ' ἄλλονε περνοῦν οἱ καρδινάλιοι!

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Τῆς ξενιτιᾶς περίπατε, τῆς λησιμονιᾶς ἀγώνα,
 μιὰν ὥρα μόνο βάσταξες ἢ τάχα ἕναν αἰῶνα;
 Μόνο ἕνα δρόμο διάβηκα καὶ μιᾶς ἀλέας τὸ θόλο
 ἢ τάχα περιπλάνεψα κ' εἶδα τὸν κόσμον ὅλο;!

ΑΣΧΗΜΟΥΛΑ

Στὴν Κυριακάτικη ἐξοχὴ μὲ τὰ πολλὰ ζευγάρια
 δὲ χάρηκα τὶς ὁμορφες, ποὺ βρίσκαν παλληκάρια,
 ὕσο μοῦ ἐδόθη νὰ χαρῶ τὴν ἀσχημούλα ἐσένα
 ποὺ βρῆκες, νά, τὸ ταίρι σου και πᾶτε ἀγαπημένα. . .

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στὸ δάσος ξάφνου ἀντίκρυσά τὴν κόρη μὲ τὸ σκύλο.
 Ἐκεῖνος ἦρθε ἀπάνω μου κουνώντας τὴν οὐρά του.
 Ἐγὼ τὸν καλοχαΐδευα — Τὸν πῆρε αὐτὴ καὶ φύγαν.
 Δὲ μπόρεσεν ὁ σκύλος τῆς νὰ τὴν ἐξημερώσει!

ΜΟΝΑΞΙΕΣ

Στὸ δάσος ὀλομόναχος, στὴν πολιτεία μάζα,
 νὰ περισώζω προσπαθῶ τὴν ἴδια μου μονάδα.
 Ἡ μοναξιά τῆς ἐρημιᾶς ἄσπρα φτερά μοῦ δίνει.
 Μοῦ σταυροδένει τὰ φτερά ἢ μοναξιά τοῦ πλήθους. . .

ΠΡΟΣΚΑΙΡΗ

Περνάει ψηλά στο ξέφωτο βροντή το αεροπλάνο.
 Χιλιάδες και δέ σήκωσε κανείς τα μάτια επάνω.
 Μονάχος το χαιρέτησα και του είπα: «ώρα καλή σου,
 όμως να ξέρεις, πρόσκαιρη, κ' έσένα ή εποχή σου!»

Τ' ΑΜΕΤΡΗΤΑ ΜΕΓΕΘΗ

Στο δάσος που πλανήθηκα, βάλθηκα να μετρήσω
 των δέντρων πρώτα τους κορμούς κ' ύστερα και τα φύλλα. . .
 "Αν ίσως το κατόρθωνα τί θά 'χα να κερδίσω;
 Κέρδος μου άμέτρητο άς χαρώ τ' άμέτρητα μεγέθη!

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στο δάσος να 'σαι μαναζός, ν' ακούς νερά να τρέχουν,
 ν' ακούς πουλιά να κελαϊδοῦν, κλαδιά να ψιθυρίζουν. . .
 Κάποτε ανθρώπινες φωνές ν' ακούσεις και να μοιάζουν
 κελάρυσμα, κελήδισμα, ψιθύρισμα — όλ' άντάμα!

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στὸ Δάσος εἶδα σήμερα μεγάλη γεγονότα:
 Τὸ πέρασμα ἑνὸς μυρμηγκιοῦ, τὸ πέσιμο ἑνὸς φύλλου,
 μι' ἀχτίδα μυστική τοῦ ἡλιοῦ, πού χρύσωνε ἕναν κρίνο
 καὶ κάποιον ἴσκιο πώμοιαζε σὰν ἡ σκιά τοῦ ἀνέμου. . .

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στὸ δάσος βρίσκω ἴσκιο χλοερὸ κι ἄγρια λουλούδια πλῆθος,
 νεροσυρμὲς χαρούμενες, λαλούμενα κοτσύφια.
 Ἄλλ' ἂν δὲ βρῶ ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι νέων ἀνθρώπων
 πού νὰ φιλιῶνται ἀνάμερα — δὲ φχαριστιέμαι δάσος!

ΟΙ ΔΑΣΟΚΟΜΟΙ

Στὸ Γέρο Δάσος φύτεψαν γιὰ νὰ τὸ ξανανιώσουν
 καινούργια φύτρα. — Τ' εἶστε σεῖς; ρωτοῦν τὰ παλιὰ δέντρα.
 — Δέντρα, ἀπαντᾶνε, ἀδέρφια σας! — Ἔ, ὄχι δὲ κι ἀδέρφια!
 Μᾶς ἔσπειρε ὁ Θεὸς ἐμᾶς! Κ' ἐσᾶς οἱ δασοκόμοι!

ΦΕΓΓΑΡΙ

Στὸ δάσος ἂν βαδίζω ἐγώ, δὲν ξέρω, ἢ ἐσύ, Φεγγάρι!
 Σὲ βλέπω νὰ μεταπηδᾷς ἀπ' τό 'να στ' ἄλλο ἐλάτι
 καὶ νὰ ὁμορφαίνης θεϊκὰ τῆ μυστικῆ τους χάρη. . .
 Πῶς Ἄρτεμι νὰ μὴ σὲ ποῦν; νὰ μὴ σὲ ποῦν Ἑκάτη;

ΦΤΩΧΗ ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Στῆ ρεματιὰ ν' ἀνηφορᾷς τραβώντας ὅλο ἀπάνου,
 νὰ τρῶς ξυνὰ βατόμουρα, νὰ κόβεις ἄγρια κρίνα.
 Καὶ ξάφνου ν' ἀλαφιάζεσαι: Στῆ ρίζα ἐνὸς πλατάνου
 φτωχὴ βρυσούλα κελαηδεῖ γιὰ δίψα καὶ γιὰ πείνα. . .

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Στῆ δασωμένη λαγκαδιὰ τὰ πράσινα διαλέγω
 πολλῶν λογιῶνε πράσινα κι ὅλα συντονισμένα.
 Θεέ μου, στὴν ἀφθονία σου μὴν πεῖς πῶς ἀντιλέγω,
 μὰ κ' ἓνα μόνο πράσινο θὰ ἔφτανε γιὰ μένα!

ΣΠΟΡΟΥΣ

Στὰ χωριουδάκια πού περνῶ καὶ στὰ μικρά τους σπίτια
τὰ βλέμματά μου βόσκουνε σὰ λαίμαργα σπουργίτια.
Καὶ σπόρους βρίσκουνε πολλοὺς σ' ἔλα τὰ παραθύρια,
μὰ πιὸ πολλοὺς — ποιὸς τό 'λεγε! — στὰ γύφτικα τσαντήρια!

ΤΑΞΙΔΕΨΑΝ

Σὲ ξένες ἄλλες θάλασσες ταξίδεψαν οἱ ἄλλοι,
μὰ ἐγὼ πιστὸς παράμεινα στὸ πατρικὸ ἀκρογιαλί.
Κι ἄλλη δὲν ἔχω ἐπιθυμίᾳ στὰ στήθη πιὸ μεγάλη
παρὰ νὰ ζήσω νὰ τοὺς δῶ σὰν θὰ γυρίζουν πάλι!

ΝΑ ΤΟΥ ΜΟΙΑΣΩ

Σ' ἓνα ἀνθισμένο ἀκούμπησα μικρὸ δεντρὶ τοῦ λόγγου
μὲ ζήλια καὶ μὲ ἀποθυμίᾳ πῶς νὰ ἦταν νὰ τοῦ μοιάσω!
Οὔτε κλωνάρι του ἔκοψα, οὔτε κι ἀνθὸ του πῆρα.
Στὰ μάτια μόνον ἔκλεισα τῆς "Ανοιξῆς τὸ θάμα.

Ο ΣΠΟΡΟΣ

Σαπίζουν στ' ἄδυτα τῆς γῆς οἱ πιό βαθιές μας ρίζες.
 Τρεμοσαλεύουν οἱ κορμοί, κακομαδοῦν τὰ φύλλα.
 Ξεροχλωμιάσανε οἱ ἀνθοὶ κ' οἱ ὀπῶρες μαραγκιάζουν.
 Βαστᾶτε, ἀθάνατοι χυμοί, γερὸς νὰ μείνει ὁ σπόρος!

ΣΑΝ ΓΚΙΖΕΡΙΖΩ

Σὰν γκιζερίζω στὰ βουνὰ καὶ στὰ δασιὰ ληγκάδια
 ψάχνω γιὰ νὰ ἴβρω ἀντίλαλο τῆ λύρα μου πρὶν κρούσω.
 Μὲ τὰ κλεισμένα μου τ' αὐτιά καὶ μὲ τὰ μάτια τ' ἄδεια
 νὰ ἰδῶ τῆ μυστικῆ φωνή, τὸ ἀόρατο ν' ἀκούσω. . .

ΒΡΑΧΟΦΩΛΙΕΣ

Σαλεύουν ριζοθέμελα τὰ χίλια μικρονήσια
 στοῦ ἀνέμου τὸ ξεφρένιασμα, στῆς τρικυμιᾶς τῆ λύσσα.
 Ἄνθρωποι δὲν τὰ κατοικοῦν, νὰ φοβηθῶ τὸν Χάρον.
 Φοβᾶμαι τίς βραχοφωλιές, πού ζοῦν τ' αὐγὰ τῶν γλάρων. . .

ΠΟΤΕ!

Ρώτησα μιὰ βαλανιδιά στὸν ὄμορφο δρυμὸ
ἂν καταγίνεται ποτέ τὰ φύλλα νὰ μετρήσει.
— Ποτέ! Ποτέ! μοῦ ἀπάντησε μὲ ἀνεμικὸ θυμό.
Κι ὦ! πόσο τήνε ζήλεψα, πόσο μ' εἶχε φωτίσει!

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓῆ

Πόνου κραυγὴ ἀπ' τ' ἀντικρινὸ ἀντιλαλεῖ ρουμάνι
καὶ τῆ γαλήνη τοῦ βραδιοῦ ἀλύπητα σπαράζει.
Ἄπ' τοῦ πρωτόγονου καιροῦ, θαρρεῖς, τὰ βάρη φτάνει,
ἐκείθεν, πού ὁ ἀνθρώπινος ὁ πόνος ξεπηγάζει. . .

ΥΠΟΜΟΝΗ

Πολὺ ἀγαπῶ σ' ὕλης τῆς γῆς τὸν προσφιλεῖ μου χῶρο,
(τὰ δάση καὶ τὶς θάλασσες, τοὺς κάμπους, τὰ λιβάδια),
τὸ χωραφάκι τοῦ βουνοῦ, πού ἐγκυμονεῖ τὸ σπόρο,
κι ἀνθίζουν ἄγρια ὑπομονὴ τὰ λίγα του ξεράδια. . .

ΕΛΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΔΙΝΗ

Πολλά, καρδιά μου, ἐπιθυμᾶς, λίγα ὁ Θεὸς σοῦ δίνει.
 Κι αὐτὰ τὰ λίγα ἢ πίστη σου χαμποπολλὰ τὰ βρίσκει. . .
 Ἦθελα νά 'μουν ἔλατος ξεμάναχος τοῦ Ἀρδίνη
 νὰ μὴ μὲ ἀπασχολεῖ ἄλλο τί παρὰ τὸ φῶς κ' οἱ ἴσκιοι !

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Πλαγιές πρασινοστόλιστες κατεβατὲς μὲ χάρη,
 στὸ ἡλιόχαρο μεσημερνὸ τοῦ ἡμερωποῦ Φλεβάρη,
 μὲ τὶς λευκὲς ἀμυγδαλιές καὶ μὲ τὰ πρῶτα κρίνα
 τὴν Ἀνοιξὴ μοῦ ἐδείξατε τὴν ὥρα ποῦ ἐξεκίνα. . .

ΑΜΠΕΛΙΑ

Πῆραν κιτρινοφύλλιασαν τὰ τρυγημένα ἀμπέλια.
 Κάθε στριμμένο κούρβουλο θυμᾶται τοὺς χυμούς του
 καὶ νὰ μαντέψει προσπαθεῖ τὰ ψέματα τοῦ μούστου
 καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ κρασιοῦ στὰ δέντρινα βαρέλια.

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

Πῆγα καὶ ξαναμίλησα μὲ τὰ χλωρὰ κλαδιά,
 μὲ τὶς μικρὲς σταλαματιῆς τῆς δροσισμένης χλόης. . .
 ὦ, πόσο σὲ ξαλάφρωσαν, βαριά μου, ἔσέ, καρδιά,
 τῆς σιγαλιᾶς ἢ γόησσα, τοῦ λυτρωμοῦ ὁ γόης! . . .

ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΒΕΛΟΝΙΟΥ

Περιπλοκάδια στόλιζαν τὸ ἀντικρινὸ μπαλκόνι.
 Ἀνάμεσά τους ἔβγαιναν ἡ Κόρη καὶ κεντοῦσε. . .
 Πῶς τὴν ἀκούω! κι ἄς πέρασαν τόσοι καὶ τόσοι χρόνοι,
 τὴ μουσικὴ τοῦ βελονιοῦ, πού σιωπηλὴ ἀντηχοῦσε!

ΠΑΡΘΕΝΑ ΦΥΣΗ

Παρθένα Φύση, Μάνα μου χωρὶς ἀντρίκιο σπόρο,
 κανένα δῶρο τῆς ζωῆς σὰν τὸ δικό σου δῶρο!
 Χαρὰ σ' ἐκεῖνον πού μπορεῖ νὰ φτάσει στὰ μεγάλα
 σὰν τὸ παιδί βυζαίνοντας δικό σου μόνον γάλα. . .

ΔΙΩΧΝΟΝΤΑΣ

- Πάρε με, κράζω στὸν Ψαρά, στὴ βάρκα σου κ' ἐμένα
 νὰ μὲ γνωρίσει ἢ θάλασσα κ' ἐγὼ νὰ τὴ γνωρίσω.
 Θὰ σὲ βοηθῶ καὶ στὴ δουλειά. . . — Σὰν πῶς θὰ μὲ βοηθήσεις;
- Διώχοντας ἀπ' τὰ δίχτυα σου τὰ ζωντανά τους ψάρια. . .

ΟΧΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Παρά νὰ κακοχάνεσαι στῆς πολιτείας τὶς ροῦγες,
 πού εἶναι οἱ καπνοὶ μαῦρα πουλιὰ κ' οἱ ὀχτροὶ σου μαῦρα φίδια,
 καλύτερα νὰ χάνεσαι στοῦ λόγγου τὰ σιρίμια
 καὶ νὰ 'χεις φόβο μὴ σὲ φᾶν ἀγρίμια κι ὄχι ἀνθρώποι!

ΠΩΣ ΘΕΛΕΙΣ;

"Όταν ξηρὰ καὶ θάλασσα κι ἀέρας μολυσμένα
 κατάντησαν καὶ χάσανε τὴ θεία τους ἀγνεία,
 πῶς θέλεις ἀμετάβλητον κι ἀνέγγιχτον ἐμένα
 τοῦ Παναγᾶθου, ἐσύ, Θεοῦ φιλόνηρωπη ἀγωνία;

ΜΟΝΟ ΕΚΕΙΝΟΙ

”Όμορφα παίζεις, άνεμε, στους κλάδους τῶν ἐλάτων.
 Τους ξεσηκώνεις εὐκόλα κ’ ἐλαστικοὶ ὅπως εἶναι
 σαλεύουν καὶ παινεύονται πῶς μόνο ἐκεῖνοι ἔχουν
 ἀπ’ ὅλα τ’ ἄλλα τὰ δεντρά τόσες χιλιάδες φύλλα !

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

”Όμορφα Δέντρα τοῦ Δρυμοῦ, σεβάσμια, ρωμαλέα,
 προσκυνητῆς ἀντίκρυ σας νὰ στέκομαι μοῦ ἀρέσει,
 προσμένοντας ἀπόκριση προφητική, μοιραία,
 σὲ κάποιο, τάχα, ἐρώτημα, πού δὲν σᾶς ἔχω θέσει. . .

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΪΓΕΤΟΝ

”Όλυμπος πρὸς Ταῦγετον: «Χαῖρε, Ἄδερφέ τοῦ Νότου !»
 Αὐτὸς τοῦ στέλνει ἀπ’ τὸ Βορρὰ δῶρο ἀκριβὸ τὰ χιόνια
 νὰ τοῦ λευκοστολίζουνε ψηλὰ τὸν οὐρανὸ του
 νὰ τοῦ ποτίζουν τὰ ριζὰ στῆς γῆς τὰ καταχθόνια !

ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΔΑ

“Όλα τὰ δέντρα τῶν δασῶν θά ’πρεπε νά ἦταν ὅμοια
στὴν ἴσια τὴν κορμοστασιά, στὸ χόντρος καὶ στὸ ψῆλος.

Γυρίζει ὁ ἴσιος ἔλατος καὶ λέει στὸ διπλανό του:

— Χρόνια οὐρανίζουμε μαζί, πού εἶσαι λοξὸς δὲν τό εἶδα!

ΟΙ ΡΑΧΕΣ

Οἱ ράχες μὲ τὰ γούπατα, μὲ τὰ ριζὰ μαλλώνουν:

— Μὴ μᾶς κρατᾶτε γούπατα, ριζὰ μὴ μᾶς κρατᾶτε,
ἀφῆστε νὰ ψηλώσουμε δέκα φορές ἀκόμα
νὰ φτάσουμε τὸν οὐρανό, περάσουμε τ’ ἀστέρια!

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ ΜΑΣ

‘Ο κηπουρός μας γέρασε, τὰ σύνεργά του ἀφήνει
κι ἀφήνει μας μαζί μ’ αὐτὰ τὴ σιωπηλὴ του θλίψη. . .

Δὲ θέλω τὰ τριαντάφυλλα, τὰ γιασεμιὰ κ’ οἱ κρίνοι
νὰ νιώσουν πὼς ὁ φίλος τους γιὰ πάντα θὰ τοὺς λείψει!

ΣΕ ΤΑΠΕΙΝΩΝΕΙ

Ποιὸ δυνατότερο στοιχειὸ σ' ἔχει καταδαμάσει
καὶ γαληνεύεις, θάλασσα, μὲ δουλικές ρυτίδες;
"Αχ! καὶ νὰ σοῦ ἦταν βολετὸ τὸ κύμα σου νὰ σπάσει
τὸν ἥλιο αὐτὸν ποὺ μὲ ἀργυρὲς σὲ ταπεινώνει ἀχτίδες...

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΟΥ

Ὁ κῆπος μου εἶναι ὁ πιὸ σοφὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους κήπους:
Σὰν ἔρχεται ὁ καλὸς καιρὸς καὶ πρασινοφυλλίζει
κρουστὸν ὑφαίνει τάπητα τῶν δέντρων του τοὺς ἴσκιους
καὶ μὲ κοσμήματα τοῦ ἡλιοῦ τὸν ὁμορφοστολίζει.

Ο ΕΝΑΣ

Ὁ ἕνας νὰ 'σαι στὸ βουνό, στὴν ἐρημιὰ τοῦ λόγγου,
ἀντίκρου στέκεις στὸ Θεὸ καὶ τὸν κοιτᾷς στὰ μάτια.
Ὁ ἕνας νὰ 'σαι στοὺς πολλοὺς, στὴ χλαλὴ τῆς χώρας,
τ' ἀθάρι χάνεις τοῦ Θεοῦ καὶ λησμονᾷς ποιὸς εἶσαι.

ΚΑΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ. . .

‘Ο Βράχος μονοκόμματος, πηχτός, σφιχτός, άτόφιος
 καυχιέται και μονόπετρος πώς είναι, πώς δέν έχει
 χῶμα σπειρι από ανάμεσα! Γλυκά τοῦ λείι τὸ χῶμα:
 — Ψάξε καλά τὰ σπλάχνα σου, κάπου θά βρεῖς κ’ ἐμένα!

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

‘Ο αντίζηλος τῆς θάλασσας δέν είναι τὸ βουνό·
 τὸ δάσος είναι τὸ πυκνὸ μὲ τὰ δασά του φύλλα.
 Σ’ ἓνα ἀπ’ τὰ δυὸ ὕταν χάνομαι, ποιὸ είναι ἀπὸ τὰ δυὸ ξεχνῶ
 Τὴν ἴδια ἢ κύμα ἢ φύλλωμα μοῦ δίνει ἀνατριχίλα!

ΥΠΝΟΣ

‘Ο άγέρας καταλάγιασε, τὸ φῶς έχει θαμπώσει.
 Οὐδὲ τριζόνι ἀκούγεται, οὐδὲ κλαδάκι σειέται.
 Τὴ Γῆ προστάζει ὁ Οὐρανὸς στή στρώση της νὰ ὑπνώσει. . .
 Τὸ Δάσος κλεῖ τίς πόρτες του και πίσω ἀποκοιμιέται. . .

ΠΑΤΡΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Νυχτομαυρίζει τὸ βουνὸ κι ἄγριο μᾶς δείχνει ἀθάρι.
 Ὡς καὶ τὴν ὀμορφή πλαγιά δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις!
 Λὲς κ' ἔλειψε ἡ χαρὰ τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ ἡ χάρη!
 Καλὸ μου πατρικὸ βουνό, γιατί με φοβερίζεις;

ΣΤΑ ΠΕΛΑΓΑ

Νυχτερινή, σὰν ὄνειρο ποῦ ἐδιάβης, ἄγρια μπόρα,
 τὸν ὕπνο συμπαράσυρες τῶν νυσταλέων βλεφάρων
 κ' ἔφυγες δίχως χνάρια σου ν' ἀφήσεις. Μάταια τώρα
 σὲ κυνηγῶ στὰ πέλαγα μὲ τὰ φτερά τῶν γλάρων. . .

ΑΡΑΘΥΜΟΣ

Νυχτερινὸ ἀποθάλασσο τοῦ κοιμισμένου μπάτη,
 δὲν εἶσαι γέλιο χαρωπὸ μηδὲ θλιμμένος θρηῆνος.
 Εἶσαι ἄσκοπο παράπονο περαστικοῦ διαβάτη,
 ποῦ τὸ γιατί' ναι ἀράθυμος δὲν ξέρει οὔτε κ' ἐκεῖνος!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΩΡΟ

Ταπεινωμένος στάθηκα μπροστά στην ὀργωμένη γῆ:
 Δὲν ἔχω ἀνοίξει μι' αὐλακιά, δὲν ἔρριξα ἓνα σπόρο!
 Σᾶς ζήλεψα, σᾶς ντράπηκα, τοῦ κόσμου ἀρχόντοι, γεωργοί,
 πού μᾶς ξαναδωρίζετε τὸ μέγα θεῖο δῶρο!

ΞΩΜΑΧΟΣ

Ξωμάχοι, πού σᾶς ἀπαντῶ στὸν ἀνθισμένο κάμπο,
 τί θά 'χανα, τί θά 'δυνα στή φαμελιά σας νά 'μπω!
 Ξωμάχος νά 'μαι σὰν κ' ἐσᾶς μὰ νά 'χω γιὰ δουλειά
 νὰ βλέπω τ' ἀγριολούλουδα, ν' ἀκούγω τὰ πουλιά!

ΞΑΝΘΑ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Ξανθά τὰ στάχυα στὶς πλαγιές, μὰ στὸ βουνοῦ ἔχει ἀνέβει
 τὸ νέο φεγγάρι ἀνάραχα καὶ τὰ παραμονεύει —
 Εὐλογημένη ἐσὺ σπορά, πραγματικά σου ἀξίζει
 μονάχα τέτοιο δρέπανο χρυσὸ νὰ σὲ θερίζει!

ΝΑ ΜΗ ΜΟΥ ΛΕΙΨΕΙ. . .

Ντάλα καταμεσήμερο στὸ λόγγο σεργιανίζω
 μεγάλον ἴσκιό μου κρατοῦν τὰ σύμπυκνα ἔλατά του.
 Τὸ ξέρουν πόσο τ' ἀγαπῶ κι ὅταν ξεβγῶ στὸν ἥλιο
 μ' ἀκολουθεῖ ἐν' ἀπ' ὅλα τους νὰ μὴ μοῦ λείψει ὁ ἴσκιος. . .

ΝΗΣΑΚΙ

Νησάκι ἀφροπερίζωστο, στὸ ἀμφίβολό σου αὐγινὸ
 νοσταλγικά νειρεύεσαι κάποιες πιὸ πλούσιες ὥρες:
 Τὴ μαλθακὴ ζεστούλα σου στὸν ἥλιο τὸ μεσημερνὸ
 καὶ τ' ἄγριό σου ἀντιπάλεμα στὶς ὀλονύχτιες μπόρες. . .

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Νά 'χαν τὰ Δέντρα μου φωνή — πόσο ἀγαπῶ τὰ Δέντρα! —
 κρυφὰ θὰ κουβεντιάζαμε γιὰ τὶς χαρὲς τῆς Γῆς μας.
 Γιὰ τὰ φωτόγελα τοῦ ἡλιοῦ, γιὰ τῆς βροχῆς τὰ δάκρυα
 γιὰ τῆς κορφῆς τὸ πάλεμα, γιὰ τὴ θυσία τῆς ρίζας!

ΝΕΡΑ·Ι·ΔΕΣ

Νά τες οί Νεράϊδες, νά τες! Μές στό δάσος τò πυκνò
 άπ' τò ξέφωτο ξεφεύγουν νά κρυφτοῦν στό σκοτεινό.
 Πῶς άνοιγουν τίς άγκάλες έτοιμες νά σέ δεχτοῦν!
 Τί κι άν άνοιγμα τῶν δέντρων όταν πᾶς θ' άποδειχτοῦν;

ΜΟΝΑΧΗ ΕΓΝΟΙΑ

Νά περπατᾶς άνάσχος στα έρημικά λιβάδια,
 χαρά νά μῆ σέ συγκινεῖ, καημός νά μῆ σέ σφίγγει.
 Μονάχη νά 'χεις έγνοια σου στῆ σκέψη σου τήν άδεια
 μήπως πατήσεις άθελα κάνα μικρò μυρμήγκι. . .

ΝΑ ΕΙΧΑ

Μοῦ φτάνει, πολιτεία τρανή, με τὰ πολλὰ παλάτια,
 τò πού άνήκουν όλα τους και στα δικά μου μάτια!
 'Αλλιῶς με τò χωριάτικο, θά έπιθυμοῦσα, θράσος
 νάειχα τίς πέτρες τους βουνò και τήν ξυλεία τους δάσος!

ΠΕΤΡΟΜΙΛΩ

Μοῦ πεῖς πῶς συνομίλησες μὲ τὰ πουλιά τοῦ λόγγου
καὶ μὲ τίς κρύες βρυσοῦλες του καὶ μὲ τὰ δέντρα ἀκόμα,
πολύ δὲν εἶναι δύσκολο, μιὰ πού λαλοῦν, σαλεύουν.
Ἐγὼ μιλω, πετρομιλω καὶ μὲ τοὺς βράχους ὅλους!

ΛΕΙΧΗΝΕΣ

Ὡς ἀγαπῶ τὰ ἔλατα γιὰ τὴν κορμοστασιά τους
γιὰ τὸν κρουστὸ τὸν ἴσκιό τους, τὴ βωδιαστὴ δροσιά τους,
ἔτσι ἀγαπῶ τὰ μούσκλια τους, ἔτσι ἀγαπῶ κι ἐκεῖνες
τίς γκρίζες πού στολίζουνε τὴ φλούδα τους λειχήνες.

ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ

Μοῦ ἀρέσει ὁ λόγγος πού κρατεῖ στὰ πράσινά του σπλάχνα
ἐκείνους τοὺς τεφρόλευκους λειχηνιασμένους βράχους.
Τόσο ἀφομοιωθήκανε καὶ τόσο γίναν ἓνα
πού λές τὰ δέντρα πέτρωσαν καὶ δέντρωσαν οἱ πέτρες. . .

ΔΡΟΜΑΚΙΑ

Μοῦ ἀρέσει νὰ λοξοδρομῶ πρὸς τὰ στενὰ δρομάκια
 πὸ οἱ πίκρες γίνονται χαρές, μὰ κ' οἱ χαρές φαρμάκια. . .
 Τὰ σύνορα εἶναι χαμηλὰ κι ἀλαφροχαραγμένα
 κι ἄχ! τὰ δρομάκια ἀδιέξοδα πολλές φορές, ὠϊμένα!

ΚΑΘΕ ΓΥΡΟΣ

Μοναχός μου στὰ λιβάδια, μοναχός μου στὰ βουνά
 σὰν τίς πεταλούδες παίζω μὲς στὴ λιόχαρη γαλήνη.
 Κάθε γύρος πὸ τελειώνει κάθε γύρος πὸ ἀρχινᾷ
 ἓνα Τίποτα ἀφανίζει, κ' ἓνα Σύμπαν περικλείνει!

ΑΝΤΙΠΕΡΑ

Μιά μέλισσα χαζούτσικη μπῆκε στὴν κάμαρά μου.
 Τῆς εἶπα: «Καλῶς ὠρισες, πετούμενη Κυρά μου!
 Μὰ τί γυρεύεις μέσα ἐδῶ δὲν τὸ καταλαβαίνω:
 Τὸ δάσος ἔξω, ἀντίπερα, σὲ προσκαλεῖ ἀνθισμένο!

ΜΙΑ ΚΥΚΛΑΜΙΑ

Μιά κυκλαμιά όλομόναχη στη ράχη τοῦ βουνοῦ·
 όλόγυρά της ὕψωσαν τ' ἄσπρα λιθάρια κάστρο.
 Κι αὐτή, σάν πυργοδέσποινα καιροῦ ἄλλοτινοῦ,
 προσμένει τοῦ παραμυθιοῦ τὸ βασιλόπουλο — ἄστρο!

ΠΟΣΟ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

Μὴν κλαῖς, περιβολάκι μου, ποὺ σοῦ 'κλεισαν τὴν πόρτα
 καὶ δὲ θωροῦμε τοὺς ἀνθούς, βλέπουμε μόνο χόρτα.
 Πῶς ἤθελα νὰ μάθαινες — μὰ ἐσύ δὲν ἔχεις τρόπον! —
 πόσο διαφέρουν μεταξὺ τὰ γοῦστα τῶν ἀνθρώπων!

ΤΟ ΣΤΑΡΟΧΩΡΑΦΟ

Μηδὲ τὰ βώδια τοῦ ζευγὰ μηδὲ καὶ τ' ἄλογό του,
 τὰ βλέπω ξεκουράζονται, μὰ δὲ μὲ ξεκουράζουν
 ὅσο τὸ σταροχώραφο τὸ καλοθερισμένο
 ὅπου ἀγρاناπαύεται μιλώντας μὲ τὸν "Ἡλιο. . .

ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΗ

Μές ἀπ' τὸ λόγγο τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ περίπλεχτα κλαδιὰ
 μὲ τὰ πηχτὰ χαμόκλαρα, τ' ἀμυντικὰ τ' ἀγκάθια,
 ἀπ' ὦρα σ' ὦρα χύνεται λεπτή, ἀκαθόριστη εὐωδιὰ
 καλόδεχτη ἀπ' τοῦ στοχασμοῦ κι ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ πάθια. . .

ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Μέλισσες, μοσχομέλισσες, τῶν λουλουδιῶν βυζάχτρες,
 ἢ λευτεριά σας ἀργατιά κι ὁ κάματός σας μέλι.
 Τὰ κέρνα παλάτια σας βασίλισσες στολίζουν.
 Μὰ λείπει ἢ ἀσκήμια ἀπ' τῆ ζωῆ; Λείπουν ποτὲ οἱ κηφῆνες;

ΤΟΣΟ ΚΑΚΟ

Μεγάλα δάση πέρασα, τοὺς μέτρησα τὰ φύλλα.
 Τρανὰ ποτάμια διάβηκα, τοὺς μέτρησα τὸν ἄμμο.
 Κρυφὸν κρατῶ τὸν ἀριθμὸ, γιατίι ἂν τὸν μαρτυρήσω
 κανεὶς δὲν θὰ τὸ πίστευε τόσο κακὸ νὰ κάμω!

ΔΑΣΟΣ ΕΛΑΤΩΝ

Μὲ τὸ βοριά παλεύετε. Καμώνεται πὼς παίζει,
 μὰ ν' ἀρνηθεῖτε, γνοιάζομαι, τὶς ρίζες σᾶς πιέζει.
 Πεισματικὰ ἀνανεύετε, τοῦ ἀρνιέστε — τὸν νικᾶτε!
 Κι ἀμέσως κατανεύοντας τὶς ρίζες προσκυνᾶτε!

ΤΑΞΙΔΙ

Μὲ τὸ βαπόρι τῆς γραμμῆς νὰ ξεκινᾷ μοῦ ἀρέσει,
 πὸς σ' ὅλα τὰ σκαλώματα καὶ τὰ νησάκια πιάνει.
 Νὰ ἔχει φουρτούνα ἢ θάλασσα καὶ νὰ ἔχω τρίτη θέση.
 Καὶ νὰ μὴν ἔχω ἀπόφαση σὲ ποιὸ θὰ βγῶ λιμάνι!

ΝΑ 'ΜΟΥΝ

Μὲ σπρώχνει στ' ἀκροθάλασσο λιγοψυχιά μου κάποια.
 Γιαλὸ-γιαλὸ βαδίζοντας μαδῶ τὸν ἑαυτό μου. . .
 Κοπάδι πάπιες κολυμπᾶν — Νὰ ἔμουν κ' ἐγὼ μιὰ πάπια,
 τὰ λίγα πὸς χρειάζομαι νὰ τὰ ἔχω ἀπ' τὸ Θεό μου!

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΜΟΥ

Μὲ προκαλοῦνε νὰ τοὺς πῶ τὰ τριαντάφυλλά μου
 τὸ ποιὸ εἶναι ἀπ' ὄλα πι' ὄμορφο — μὰ ποιὸ νὰ ξεδιαλέξω;
 Ἐγὼ σὰν ἓνα τὰ θωρῶ κ' οἱ ζένοι τὰ πολλὰ μου
 ἄς χαίρονται καθὼς περνοῦν στὸν κῆπο μου ἀπέξω!

ΑΔΙΑΒΑΤΗ ΜΑΣΧΑΛΗ

Μᾶς ἀποκλειῖσαν τὰ βουνὰ σὲ ἀδιάβατη μασχάλη
 μὲ τοὺς ὀρθόστηθους γκρεμούς, μὲ τὰ σγουρά τους δάση.
 Ὁ ἐχθρός, κι ἂν θέλει, δὲν περνᾷ! Ὁ φίλος ἀπ' τὴν ἄλλη
 μαγεύεται, σκλαβώνεται, δὲ θέλει νὰ περάσει!

ΑΣΠΡΟΠΟΤΑΜΟΣ

Μαστοὶ πελώριοι τὰ βουνὰ τῆς Πίνδου, τῶν Ἀγράφων
 ἀστείρευτο ἀναβλύζουνε τῆς Μάνας Γῆς τὸ γάλα. . .
 Καὶ τρέχει ὁ Ἀσπροπόταμος, σὰν τσέλιγγας μεγάλος,
 νὰ βρεῖ θαλασσαρχόντισσα νὰ τὸ μοσκοπουλήσει. . .

Ν' ΑΛΛΑΞΕΙΣ

Στοῦ ἡλιοῦ τὸ φῶς τὰ κίτρινα ξεράγκαθα εἶναι ὠραῖα
ὡσάν ἀπὸ ἄπεφθο χρυσὸ κι ἀπὸ τρανὸ τεχνίτη.
Θαρρεῖς τὰ φιλοτέχνησεν ἐπίτηδες ἡ Ρέα
ν' ἀλλάξεις τὰ στολίδια σου, φιλάρεσκη Ἀφροδίτη!

ΣΟΔΕΥΩ

Μ' ἀρέσει καὶ τὸ χαίρομαι τὸ νιοσκαμένο χῶμα,
Τὸ ξανασκάβω βλέποντας. Καὶ ποιὸς θὰ τὸ πιστέψει
πὼς μὲς ἀπὸ τοὺς σβῶλους του σοδεύω πρὶν ἀκόμα
τῶν λουλουδιῶν τὴν εὐωδιὰ καὶ τῶν καρπῶν τὴ γέψη;

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗ

Λιμνούλα σκουροπράσινη μὲ τὶς ὑγρὲς λειχῆνες,
νά ἰδοῦνε τρέχουν τὰ παιδιὰ τὶς πάπιες καὶ τὶς χῆνες.
Μὲ τὸ βραχνό τους κρώξιμο τόσο πολὺ χαρῆκαν
ποὺ λὲς ξέραν τὴ γλώσσα τους καὶ συνεννοηθῆκαν!

ΚΗΑΙΔΕΣ

Λιθογραφῶ στὰ μάτια μου τὴν εὐχρωμη φιγούρα:
 Ὁ κάμπος χλωροπράσινος, τὰ δέντρα του πιὸ σκούρα,
 θαρρεῖς τὸν κηλιδώνουνε! Μά, λιθογράφε μου, εἶδες,
 εἶδες ποτέ σου πι' ὀμορφες, ἐαρινές κηλίδες;

ΦΥΛΛΟΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ

Λένε: οἱ ἀνέμοι ὅταν φυσοῦν μὲ τὰ δεντρὰ μαλλώνουν.
 Μὰ ἐγώ, πού τὰ ἔχω φίλους μου, τὴ γλώσσα τους μαντεύω.
 Σᾶς λέω πῶς δὲ μαλλώνουνε, μόν' καλοσυμφωνᾶνε
 κι ἀντάμα φυλλοτραγουδοῦν τὴν ὀμορφιὰ τοῦ Κόσμου!

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ

Λαγοκοιμοῦνται στοῦ βουνοῦ τὸ λόγγο τ' ἄγρια δέντρα.
 Τὰ βλέπεις, λὲς πῶς ἔχουν βρεῖ τὴν αἰωνία γαλήνη.
 Μ' αὐτὰ μαζεύουν δύναμη, μαζεύουν χλωροφύλλη,
 γιὰ τοῦ χειμῶνα πού θὰ ρθεῖ τὸ χιονισμένο ἀγώνα.

ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Κυκλάμινα, πού ἀνθίζετε στῶν ἀγκαθιῶν τοὺς κόρφους,
θέλω στὶς πιὸ ἄγριες ἐρημιές νὰ ψάχνω νὰ σᾶς βρῶσκω.
Νὰ σᾶς σωπαίνω ἐμπιστεφτὰ κάποιες κρυφές μου σκέψεις
πού ἀνθίζουν ἔτσι σὰν ἐσᾶς σ' ἄγρια ἐρημιὰ τοῦ νοῦ μου. . .

ΧΑΡΑ ΜΕΓΑΛΗ

Κοιμᾶται ἀτάραχα ἡ ζωή. Τὰ μυθικά της πλούτη
φρουροῦνε, νυχτοφύλακες ἀκοίμητοι, τ' ἀστέρια.
Κι ὅταν ξυπνάει τὴ χαραυγὴ χαρὰ μεγάλη τὸ 'χει
πού δὲν τῆς κλέψαν τίποτε τ' ἄγρια Στοιχειὰ τῆς Νύχτας !

ΣΤΑΡΟΣΠΕΙΡΟ

Κλειστὸ χωράφι κίτρινο λεκιάζει ἀντίκρυ τὸ βουνό,
πού τό 'ντυσαν στὰ πράσινα τὰ ρεῖκια καὶ τὰ σκοίνα.
Εἶναι χωράφι τοῦ φτωχοῦ, πεσμένο ἀπὸ τὸν οὐρανό,
εἶναι μικρὸ σταρόσπειρο στὴν πιὸ μεγάλη πείνα !

ΑΝ ΗΜΟΥΝ

Κεραυνωμένε μου ἔλατε, κοκκινοφορεμένε,
 τ' ἄλλα σου ἀδέρφια ὀλόγυρα σέ βλέπουνε καὶ κλαῖνε.
 Πράσινα δάκρυα στάζουνε καὶ κίτρινο ρετσίνι. . .
 Ἄν ἤμουν κεραυνὸς ἐγώ, ποτὲ δὲ θά 'χε γίνεϊ!

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΗΠΟΣ

Κάτου οἱ ἀνθοὶ συντροφιαστοί, ψηλά τὰ δέντρα θόλος·
 παντοῦ νερά, παντοῦ πουλιὰ — δικός μου ὁ κῆπος ὅλος!
 Δικός μου ἀκόμα πιὸ πολὺ γιὰτ' εἶναι καὶ δικός του
 αὐτοῦ, πού 'ρθε καὶ κάθησε κοντά μου ἐδῶ, τοῦ ἀγνώστου!

ΘΑ ΤΗΝ ΦΤΑΣΕΙ;

Κατάκορφα τὸ κάτασπρο ὑψώνεται ἐκκλησάκι.
 Οἱ αἰῶνες τὸ γκρεμίζουνε κι αὐτοὶ τὸ ξαναχτίζουνε. . .
 Θαρρεῖς πατεῖ στὰ νύχια του πιὸ ἀκόμα νὰ ψηλώσει
 μήπως καὶ φτάσει τ' οὐρανοῦ τῆ δόξα — θὰ τὴν φτάσει;

ΟΛΑ ΘΟΛΑ

Κάποια φορά κ' έναν καιρό πήγαζε τὸ ποτάμι
σὲ νερομάννα ξάστερη καὶ ξάστερο ἐπροχώρα
νὰ φτάσει ὡς κάτω στὸ γιालὸ τὸ κύμα νὰ συντράμει. . .
Πηγές, ποτάμια, θάλασσες, ὅλα θολὰ εἶναι τώρα !

ΒΡΑΧΟΣ ΒΟΥΒΟΣ

Κανείς Σοφὸς δὲ μοῦ 'μαθε τὸ μυστικὸ τοῦ Κόσμου !
Βράχος βουβός, ἀγέρωχος, ἀσάλευτα μοῦ γενεῖ:
— Ξέρεις ν' ἀκούσεις τὴ σιωπὴ καὶ νὰ τὴν ἐρμηνέψεις;
"Αν ξέρεις, ἀφουγκράσου με τὸ Μυστικὸ νὰ μάθεις !

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Καλοκαιριάτικες βροχές, ποὺ δίνετε στὴ Φύση
τοῦ Φθινοπώρου τὸ ἄρωμα καὶ τὸ θλιμένο ἀθάρι,
θὰ προτιμοῦσα νὰ 'λειπεν ἡ δροσερὴ σας χάρη. . .
Σὰν ἔρθει τὸ Φθινόπωρο, πῶς θὰ με συγκινήσει;

ΚΑΛΩΣ ΤΗΝΕ

Καλῶς τηνε, κι ἄς ἄργησε, τὴν ποθητὴ βραχούλα!

Ἦρθε σιγὰ καὶ ταπεινὰ σὰν ἄπραγη νυφούλα.

— Κυρά μου, γιὰ δυνάμωσε καὶ κλάψε, κλάψε, κλάψε,
ἀπὲ τραβήξου ἀπόμακρα κι ὅσο θὰ ὀργώνω πάψε!

Ο ΓΚΡΕΜΟΣ

Καλὰ πού ἀνθίζεις, λαγκαδιά, καλὰ πού ἰσιάζεις, ράχη,

μὰ ἐσύ γκρεμέ, παλιογκρεμέ, τί θέλεις κ' ἔτσι χάσκεις;

— Ἀνοίγω τὴν ἀγκάλη μου, γλεντῶ τὸν ἴλιγγό μου·
πετρώνοντας τὴν κάθετο, δοξάζω τὴν εὐθεία!

ΔΕΗΣΙΣ

Καινούργια φύλλα ἔβγαλαν οἱ κλάδοι τῶν ἐλάτων

Καμπυλωτὰ στὶς ἄκρες τους μοιάζουν μὲ ἀθῶα χεράκια

μικρῶν παιδιῶν, πού ὑψώνονται δεητικὰ τοῦ Ἰψίστου

χωρὶς καὶ νὰ ἔχουν τίποτε νὰ τὸν παρακαλέσουν. . .

ΔΕΝ ΤΟ ΠΡΟΔΙΝΕΙΣ

Καθάριο τοῦ βουνοῦ νερό, ροή προαιώνιας κρήνης,
 ἐσὺ τὸ μέγα μυστικὸ τῆς πλάσης θὰ γνωρίζεις.
 Κ' ἴσως αὐτὸ κρυφολαλεῖς καθὼς κατηγορίζεις.
 Στέκομαι κι ἀφουγκράζομαι — μὰ δὲν μοῦ τὸ προδίνεις!

ΤΗΝ ΠΕΤΡΑ

Θαυμάζω τὸ μικρότερο τῶν οὐρανῶν ἀστέρι
 πὺ ἀγκομαχάει τῇ λάμπῃ του κι αὐτὸ στὴ γῆς νὰ φέρει.
 Μὰ πιὸ πολὺ στῆς θάλασσας θαυμάζω τὸν πυθμένα
 τὴν πέτρα, πὺ στίς τρύπες τῆς σκουλήκια ἔχει κρυμμένα. . .

ARMENA

Θαλασσοπόροι τοῦ καπνοῦ, τῆς ἑλικας ναυτίλοι,
 στὰ πέλαγα πὺ δέρνεστε, στοὺς κάβους πὺ περνᾶτε,
 νὰ ψάχνετε ὀλοτρόγυρα μὲ τὸ ἄρμυρό σας μάτι
 κι ὅταν δὲν βλέπετε ἄρμενα κι ἄσπρα πανιά νὰ κλαῖτε. . .

ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Θὰ σὲ κουρσέψω, ἀπάρθενο, χαριτωμένο Δάσος!
 Ποτὲ δὲν ἔχεις ξαναἰδεῖ τόσο σκληρὸ κουρσάρο!
 Ὁ ἄρχοντάς σου ἀζήμιωτος, ὁ φύλακάς σου θράσος —
 κι οὔτε θὰ νιώσεις νὰ ἴλειψαν αὐτὰ πού θὰ σοῦ πάρω!

Η Χ Ω

Ἦχώ τῆς ἀπονύχτερης βουβῆς εὐαισθησίας,
 δὲν εἶσαι ὁ φλοῖσβος τοῦ γιалоῦ πού ξεψυχᾷ ἡσύχως.
 Ἀστάλαχτη σταλαματιὰ παρθένας πεμπτουσίας
 ἀντιλαλεῖς σὰ νὰ ἴγινε τὸ σεληνόφως ἦχος!

ΤΟ ΠΛΑΤΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΜΑ

Ἦταν φίλοι στ' ἀκρογιαλὶ τὸ πλατάνι μὲ τὸ κύμα
 καὶ τ' ὠραῖο καλοκαίρι τὸ περάσανε μαζί. . .
 Λέει τὸ κύμα, ἴδιο πάντα, «Σύντροφέ μου, κρίμα! κρίμα!
 ὁ ἀφρός μου δὲν ἀλλάζει, πῶς κιτρίνισες ἐσύ;

ΘΥΜΗΣΕΣ

Ἦρθε ἡ Κυρά-Θανάσαινα. . . μᾶς ἔφερε κι αὐγά. . .
 Μὰ πιὸ πολὺ μᾶς ἔφερε θύμησες τόσες κι ἄλλες. . .
 Τοῦ μακαρίτη πιὸ πολὺ, πὺ μ' ἔμπειρο σουγιὰ
 στὸ λόγγο κλάριζε βαγιές καὶ σκάλιζε κουτάλες. . .

ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Ἡράνθεμα πὺ ἡ Ἄνοιξη τὰ ἔχει μετεωρίσει
 τὸ σμῆνος μοιάζει ἀπ' τὶς λευκὲς τοῦ δάσους πεταλούδες.
 Κ' οἱ δύο χρυσοκίτρινες θαρρεῖς πὺ εἶναι ἡ λάμψη
 τοῦ χρυσαφιοῦ πὺ κρύβεται στῆς μάνας γῆς τὰ σπλάχνα.

Ο ΚΑΜΠΟΣ

Ἡ νύχτα γλυκοχάϊδεψε τὸν Κάμπο νὰ πλαγιαῖσει.
 Οὐδὲ τριζόνια ἀκούγονται, οὐδὲ σπιθίζουν φῶτα.
 Καὶ μόνον ἄρωμα δριμύ, διαβάτη, θὰ σὲ φτάσει
 ἀπὸ τριφύλλι νιόκοπο κι ἀπὸ ἀργατιᾶς ἰδρώτα. . .

ΣΤΑΘΗΚΕ

Ἐδύση χρυσορόδινη κ' ἐσὺ ψηλὰ στὸ δῶμα
 προσμένεις τὸ ποθούμενο, πού θά 'ρθει μιὰν ἐσπέρα. . .
 Στάθηνκε ὁ Ἥλιος στὸ βουνὸ νὰ σὲ κοιτάξει ἀκόμα,
 ὡς νὰ 'σαι ἡ πι' ὀμορφη ζωή, πού ἀντίκρισε ὅλη μέρα!

ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἐ γνωριμιά μας γίνεται στενώτερη ὀλοένα,
 καμάρι τῶν ψηλῶν βουνῶν, ἔλατα ἀγαπημένα!
 Μὰ ἓνα κρυφὸ παράπονο στὸ νοῦ μου ἔχει ριζώσει:
 — Τάχα μὲ νιώθετε κ' ἐσεῖς ὅσο σᾶς ἔχω νιώσει;

ΠΡ' ΟΜΟΡΦΟ

Ζαλίστηκαν θαυμάζοντας τ' ἀχόρταστά μου μάτια
 μαρμαροσκάλιστους ναούς, φανταχτερὰ παλάτια.
 Ὅμως δὲν εἶναι πι' ὀμορφο, θνητέ, ὅ,τι ἂν ἔχεις κάμει
 ἀπὸ τὰ πλατανόκλαδα πού γέρνουν στὸ ποτάμι!

ΤΟ ΧΩΡΑΦΑΚΙ

Τὸ βλέπεις κεῖνο τὸ βουνὸ τὸ κοντοδασωμένο
 ὀπώχει ἀνάμεσα πληγή, βαθιὰ πληγὴ ἀνοιγμένη;
 Ἐγὼ, πού λές, τὸ λάβωσα μὲ κόπο καὶ μὲ ἰδρώτα
 καὶ μὲς στὰ ρεῖκια τοῦ ἀνοιξα τὸ χωραφάκι ἐκεῖνο.

Τ' ΑΛΟΓΟ

Τ' ἄλογο βόσκει ἀποβραδὺς στῆς χωραφιᾶς τῆ μέση.
 Στὸ πέρασμά μου αὐτιάζεται κι ἀσάλευτο προσέχει.
 Διώχνει τὶς ἀλογόμυγες μὲ τῆς οὐρᾶς τῆ φούντα,
 — Τὸν ἄλλο αὐτόν, πού μ' ἐνοχλεῖ, θὰ λέει, πῶς νὰ τὸν διώξω;

ΜΑΤΑΙΩΣ

Ἐπαναστάτες τ' Οὐρανοῦ, πεφτάστρια καὶ κομηῆτες,
 πού ἀρνιέστε νόμους τοῦ Θεοῦ, συστήματα τῆς τάξης,
 στὴν Πλάση τί προσθέτετε, στὸν Πόνο τί ἀφαιρεῖτε
 ματαίως ὡς ἐπισπεύδετε τὴν ὥρα τῆς φθορᾶς σας;

ΚΕΡΑΥΝΩΜΕΝΕ ΜΟΥ' ΕΛΑΤΕ

Ἔλατα μακροκλώναρα, κλάρες κορφές κουνᾶτε
 τοῦ δάσους τὸν κρυφὸ Θεὸ ὡσάν νὰ προσκυνᾶτε.
 Κεραυνωμένε μου ἔλατε, περήφανη καψάλα,
 τ' ἀστροπελέκι τράβηξες γιὰ νὰ γλιτώσης τ' ἄλλα!

ΛΑΝΑΡΙ

Ἡ εὐθύγραμμη βουνοκορφὴ ἔλατοφυτεμένη
 μοιάζει σὰν ἓνα πράσινο τῶν Ἀνεράιδων χτένι. . .
 — Δὲν εἶμαι χτένι! Εἶμαι δασὺ καὶ δυνατὸ λανάρι
 πὺ λαναρίζω σύνεφα καὶ τὰ σκορπάω μὲ χάρη. . .

ΤΑ ΦΥΛΛΑ!

Γυμνές οἱ λεῦκες μοιάζουνε σὰ νὰ προσμένουν κάτι. . .
 Δὲν ἀπαντοῦν στὸν βιαστικό, πὺ τις ρωτάει, διαβάτη.
 Θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ ψύχα τους ἂν ἤξερε νὰ ἐμίλα
 — Δὲν ξέρεις τί προσμένουμε, περαστικέ; Τὰ φύλλα!

ΔΕΙΞΤΕ ΜΟΥ

Ἔλατα σεῖς ψηλόκορμα καὶ θάμνα κοντοκλάδια,
χαμάδες μοσκοχόρταρα κι ἄθῳα λελουδάκια,
δειῖξτε μου τ' ἄγρια σας πουλιά, τ' ἀλάφια, τὰ ζαρκάδια,
τὶς χελωνίτσες τὶς δειλὲς καὶ τὰ σοφὰ φιδάκια !

ΑΔΕΡΦΩΣΟΥ

Ἔλατα, ποῦ ὅλο τὸ βουνὸ τὸ πνίξατε ὡς τὴ ράχη,
καλὰ ποῦ σεβαστήκατε τὸ ἀγέρωχο τσουγγρί του
καὶ γύρωθε τὸ φράξατε μὲ πράσινο στεφάνι !
Καὶ σύ, τσουγγρί, μιλᾶκωσε, φχαρίστα κι ἀδερφώσου !

ΟΙ ΔΡΑΚΟΙ

Οἱ Δράκοι ξαναφόρεσαν τὶς σιδερένιες μπότες.
Ἄδρασκελίζουν τὰ βουνά, ροβόλησαν τοὺς κάμπους
καὶ τοῦ νεροῦ τὴ δύναμη κουβάλησαν στὶς χῶρες,
τοῦ Ἀνθρώπου στροβιλίζοντας τὴν πολυπραγμοσύνη. . .

ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Χαθῆκαν, λέμε, τὰ Στοιχειά, Ξωθιές, Νεράιδες, Δράκοι. . .
 Μὰ ἐγὼ τὰ βλέπω ζωντανὰ παντοῦ, καλοὶ μου φίλοι!
 Κιλοβατῶρες στὶς ἐρμιές γεννάει τ' ἄγνὸ νεράκι,
 Δράκους γεμίσαν τὰ βουνὰ οἱ σιδερένιοι στύλοι!

ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Φεύγω κι ὡς εἶναι βέβαιο πὼς δὲ θὰ ξαναρθῶ,
 μικρὸ χωριὸ τῆς ξένης γῆς, νὰ ἔξερεις τί παθαίνω!
 Δὲ θέλω νὰ τὸ σκέπτομαι, θέλω νὰ τὸ αἰσθανθῶ,
 τώρα ποῦ σ' ἀποχαιρετῶ: ἂν φύγω ἢ ἂν πεθαίνω!

ΔΕ ΜΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΕ

Φεύγοντας ἀπ' τὸ λόγγο μου θαρρῶ πὼς ἕνα-ἕνα
 τὰ δέντρα μοῦ μαρτύρησαν τὰ μυστικά τους ὅλα.
 Μὰ ὁ λόγγος ἔτσι ὀλάκερος, σφιχτός, φυλλοδεμένος,
 ὄχι, δὲ μοῦ μαρτύρησε τὸ μέγα μυστικό του!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φθινόπωρο. Κατηφοροῦν στοὺς κάμπους τὰ κοπάδια.
 Θολώνουν οἱ νεροσυρμές, ὀργώνουν οἱ ζευγάδες.
 Μὰ ἐγὼ τὴ γνώριμη μορφή μὲ πόνο ξαναβρίσκω
 στὰ γυμνωμένα δέντρα σου καὶ στὰ στρωμένα φύλλα. . .

ΟΙΩΝΟΣ

Ἐνα μεγάλο σύνεφο ξεπρόβαλε γιὰ μένα·
 στὸν οὐρανὸ ζυμώνεται χίλιες μορφές ν' ἀλλάζει.
 Κι ὠχού! γιὰ ἰδέ το πάμοιασε, ράμφος! φτερὰ ἀνοιγμένα!
 Ἴδιος ἀετὸς ποὺ χύνεται στὰ νύχια νὰ μ' ἀρπάξει!

ΣΥΝΕΦΑ

Τὰ σύνεφα ἔτρεχαν πολὺ σὰ νὰ τὰ κυνηγοῦσαν
 καὶ χαμηλὰ σὰ νὰ ἦτανε στὸν Οὐρανὸ οἱ ἐχθροὶ τους. . .
 Ἢ Γῆ τὰ καλοπρόσμενε μὲ ἀγάπη νὰ τ' ἀρμέξει. . .
 Τί κρίμα! Μᾶς προσπέρασαν καὶ πᾶνε ἀλλοῦ νὰ βρέξουν!

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ

Τὴν τελευταίαν ἔδρεψα τοῦ δάσους ἀνεμώνα.
 Μὲ καρτεροῦσε, θὰ ἔλεγε, ἐκεῖ ὅλον τὸν χειμῶνα. . .
 Θαρρεῖς ἢ ρίζα πρόσεχε ν' ἀργήσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ
 ὅταν περάσει ὁ ποιητῆς τότε ν' ἀνθοφορήσῃ!

ΤΑ ΝΕΦΗ

Τί κρίμα! Ταξιδεύοντας μὲ τὰ φτερά τοῦ ἀνέμου
 ἀποκαλύπτω ἀθέλητα μιὰ εὐχάριστή μου πλάνη
 καὶ μιὰν ἀλήθεια ἀπλάνευτη: Στὴ γῆ τὰ νέφη ἀνήκουν!
 Κ' ἐγὼ πῶς ἦταν τ' οὐρανοῦ τὰ πίστευα σαρίδια. . .

ΨΙΑΗ ΒΡΟΧΗ

Τὸ ξέρω ἢ Γῆ θέλει βροχές, πολλὰς βροχές μεγάλες,
 μὰ ἢ Φύση ἔχει κρυφοὺς σκοποὺς καὶ προσταγὰς ἔχει ἄλλες...
 Ὅμως σ' ἐμὲ εἶναι εὐπρόσδεχτες κ' οἱ δροσερὲς ψιχάλες
 πὺ δάκρυα μοιάζουνε χαρᾶς καὶ πέφτουν στάλες - στάλες!

ΕΛΛ, ΒΡΟΧΟΥΛΑ!

Τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος, πού ἐμπρός χορεύει ἀπ' τῆ βροχ:
 ξυπνάει τὴν ἔγνοια τῆς δροσιᾶς στὴν ἀξεδίψαστη ψυχῇ.
 "Ἐλα, βροχούλα, δρόσισε τὴν πλάση κι' ὡς προσμένω
 ἄφησε ἀπ' ἔλα μόνο ἐμέ σὰν πρῶτα διψασμένο!

ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΙΡΕΤΗ

Ἡμέρα ἐξαιρετῆ: ἀνοιξὴ στὴ μέση τοῦ χειμῶνα!
 Καὶ τὰ χωράφια χλόισαν καὶ τὰ πουλιὰ λαλοῦνε.
 Τόσο μοναδικὴ χαρὰ ψυχῇ καὶ σῶμα νιώθουν.
 ὅπου τοὺς εἶναι ἀδιάφορο ἂν πέθαναν ἢ ἂν ζοῦνε!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΗΛΙΔΕΣ

"Ἐλαμψε ὁ ἥλιος χάρηκα. Κι ὅλη ἡ χαρὰ μου ἐκείνη
 θά 'πρεπε γιὰ τὴ λάμψη του νὰ ἦταν εὐγνωμοσύνη.
 "Ὅμως ὅσες με χαΐδεψαν στὸ πρόσωπό μου ἀχτίδες
 ρωτοῦσα μόνο νὰ μοῦ ποῦν πολλὰ γιὰ τὶς κηλίδες!

ΜΑΘΗΤΟΥΔΙ

- Εἶπε ὁ Σοφὸς στὸν Ἄνεμο, ποῦ δίδασκε τὰ νέφη,
ποῦ δίδασκε τὰ κύματα, ποῦ δίδασκε τὰ δέντρα
πῶς νὰ σαλεύουν ὁμορφα μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρη:
— Ἐσένα θέλω δάσκαλο! Πάρε με μαθητούδι!

ΝΟΣΤΑΛΓΟΙ

- Εἶπαν στὶς ἀρκουδοβασιῆς οἱ ἀρειῆς τῆς λαγκαδούλας:
— Γιατί κορφοκλαρώνετε καὶ χαμηλοκρεμᾶτε;
— Εἶδαμε λίγο ἀπὸ ψηλά τὸν οὐρανό, τὸ χάος. . .
Μὰ νοσταλγήσαμε τὴ γῆς καὶ τὶς καλές μας ρίζες!

ΝΑ ΜΑΘΕΙΣ. . .

- Εἶναι μικρὰ τὰ φύλλα σας! εἶπε μιὰ Δρῶς σπουδαία.
(Κοσμῆ τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ μὰ κρυφακούει τὰ ἐλάτια.)
Κι αὐτὰ τῆς ἀποκρίθηκαν: Προσπάθησε νὰ μάθεις
πῶς τοῦ μικροῦ τὸ μυστικὸ ἀξία ἔχει μεγάλη.

ENANTI ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἔδυσε ὁ ἥλιος πορφυρὸς κείθε ἀπ' τῆ Σαλαμίνα.
 Κι ὡσάν νὰ σβῆσει θέλοντας κάποια μου ἀνησυχία
 μ' ἓνα του χρυσοπόρφυρο νέφος, θαρρεῖς, μοῦ ἐμήνα:
 — Ἐν Σαλαμῖνι ἔληξεν, πρὸ ὀλίγου, ναυμαχία!

ΤΟ ΑΛΛΟ

Δυὸ κυπαρίσσια φύτρωσαν στὸ λόγγο τὸ μεγάλο.
 Τί εἶστε σεῖς; τὰ ἔλατα μὲ ἀπορία ρωτοῦν.
 Ἐκεῖνα συμβουλεύονται τὸν ἥλιο κι ἀπαντοῦν:
 — Δὲν εἴμαστε ὅ,τι εἶστε σεῖς, εἴμαστε ἐκεῖνο «τὸ ἄλλο» . . .

ΚΑΚΟΘΥΜΙΑ

Δὲν μοῦ μιᾶνε σήμερα δεντρά, νερά, λουλούδια,
 μήτε πουλιά καὶ μέλισσες, μήτε καὶ πεταλούδια. . .
 Μὰ τάχατε δὲ μοῦ μιᾶν ἢ ἐγὼ δὲν τά 'χω ἀκούσει;
 Ἄχ! ἀθυμιά, κακοθυμιά βριαρὰ πού μ' ἔχεις κρούσει!

Η ΜΠΟΡΑ

Δέν κυνηγῶ τρανές χαρές, οὐδὲ μεγάλες τύχες.
 Μὰ πόσο ξέρω νὰ χαρῶ τὴν πιὸ μικρὴ πού θά 'ρθει!
 Ἡ μπόρα μὲ φοβέριζε μὰ ξέσπασε ὅταν μπῆκα
 στὴν πόρτα μου καὶ πρόφτασα νὰ κλείσω παραθύρια. . .

ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Δέν κυνηγῶ τ' ἄσπρα πουλιὰ στὰ νέφη καὶ στ' ἀστέρια
 παρὰ τ' ἀφήνω νὰ ῥχονται σ' ἐμένα μοναχά τους. . .
 Καὶ δέν τοὺς στένω ξόβεργες, δέν τοὺς ἀπλώνω χέρια
 μόν' τοὺς ἀνοίγω τὴν καρδιά νὰ χτίσουν τὴ φωλιά τους.

ΝΑ ΒΡΕΙ

Δέν ἔχει ἀπόψε ἄλλο σκοπό, πού βγῆκε τὸ Φεγγάρι,
 παρὰ στὸ δάσος τοῦτο ἐδῶ νὰ ψάξει καὶ νὰ βρεῖ
 νὰ βρεῖ τὸ ἐρωτοπλάνταχτο νυχτερινὸ ζευγάρι
 καὶ νὰ τοῦ εἰπεῖ: Εἶναι ἀτέλειωτοι οἱ ἐρωτοθησαυροί!

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΕΝΑ ΤΙΠΟΤΕ

Ἐκεῖνο τὸ ἓνα τίποτε πόσες φορές μᾶς λείπει!
 Κι ὅμως ἐκεῖνο τῆς ζωῆς κάθε κενὸ γεμίζει. . .
 Ὅμορφοι πού 'ν' τῆς Ἀνοιξῆς οἱ ἀνθισμένοι κῆποι!
 μὰ πι' ὅμορφοι ὅταν — κοίτα την! — μιὰ κόρη τοὺς ποτίζει.

ΠΛΑΤΑΝΑΚΙ

Δὲν εἶμαι μέγας πλάτανος σὲ φημισμένη ποταμιά,
 οὔτε σὲ πολιτεία τρανή, νὰ ἰσκιώνω ἀνθρώπων πλήθη.
 Εἶμαι ἓνα πλατανάκι ἰσχνὸ σ' ἐρημικὴ μιὰ λαγκαδιὰ
 ὁποῦ κι ἂν μ' εἶδεν ἄνθρωπος δὲ μὲ ξαναθυμήθη!

ΨΑΡΟΒΑΡΚΕΣ

Δὲ ρήμωσε μόνο ἡ στεριά, κ' ἡ θάλασσα ρημώνει.
 Στὶς πόλεις φεύγουν οἱ φτωχοὶ νὰ βροῦνε τὴ χαρά. . .
 Κοιτάζω τὶς ψαρόβαρκες κ' ἡ νοσταλγία φουντώνει.
 Καλὰ πού βρίσκονται ἄνθρωποι νὰ κάνουν τὸν ψαρά!

ΔΕ ΘΑ ΣΕ ΚΟΨΩ

Δέ θα σέ κόψω τοῦ βουνοῦ μικρὸ μαβὺ λουλούδι,
 Νὰ μαραθεῖς, ἐκεῖ πού ἀνθεῖς, μὲ πόνο θὰ σ' ἀφήσω.
 Νὰ πᾶς νὰ πεῖς τοῦ μαραμοῦ πῶς σ' ἔκαμα τραγούδι
 νὰ ρθῶ τὴν ἄλλην "Ἀνοιξη χλωρὸ νὰ σέ ἀντικρίσω.

ΠΛΑΤΑΝΟΡΕΜΑ

Δασύ μου πλατανόρεμα, ὄμορφη λαγκαδιά μου,
 νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ ἕνας πλάτανος λαχτάρισε ἡ καρδιά μου.
 Μὰ εἶναι ὄλοι τους τρανὰ Στοιχειὰ κ' ἐγὼ πῶς νὰ στοιχειώσω;
 πῶς τὴ δική τους τὴν ψυχή στὰ στήθη μου νὰ ὀρμώσω;

ΓΡΙΟΥΛΑ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Γριούλα τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ, στοιχειὸ τῆς ἔρμης πλάσης,
 πού τὴ χαρὰ λησιμόνησες, τὴ λύπη δὲ θυμᾶσαι,
 ἔβγα νὰ μάσεις λάχανα καὶ ξύλα νὰ τὰ βράσεις.
 Ἄλάτι ἂν ἔχεις καὶ ψωμί, τὸ λάδι ἄσ' το νὰ λείπει.

ΑΔΟΚΗΤΗ ΒΡΟΧΗ

- Δασάκι τοῦ καλοκαιριοῦ, μᾶς ἔχεις ἀπιστήσει.
 Ἐδόκητη ἔφερες βροχὴ τοῦ Αὐγούστου τέτοια ἡμέρα!
 — Ἀγαπητέ μου, ἂν σπούδαζες καλύτερα τὴ Φύση
 θά ἔξερες πῶχω τὴ βροχὴ καὶ κόρη καὶ μητέρα!

ΤΟ ΦΩΣ

Γλα κὲ οὐρανὲ λαμπρόφωτε, πχτέρα τῆς αἰθρίας,
 τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ σου ἀνθρώπινη σκέψη ἔγινε καὶ γνώση.
 Κι ἄχ, ναί! τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ — τῆς Ἄρτεμης Λαφρίας—
 ἔγινε μῦθος κι ὄνειρο καὶ φαντασία τόση!

ΣΦΑΛΛΑΧΤΙ

- Γιὰ ἰδέστε πῶς ὁμόρφηγε τοῦ χωραφιοῦ τὸ φράχτη,
 ὀλάνθιστο κι ἀγκαθερό, τὸ κίτρινο σφαλάχτι!
 Τάχα ποιὸς ξέρει, ἔτσι ἄκαρπο, γιὰ ποιὸ σκοπὸ φροντίζει;
 — Κακὲ διαβάτη, δὲν σοῦ ἀρκεῖ πού τόσο ὠραῖα ἀνθίζει;!

PINCIO

Γενιές γενιῶν, φυλές φυλῶν ὁ χρόνος συγκεντρώνει
 σέ τοῦτο ἐδῶ τὸ ξάγναντο τετράψηλο μπαλκόνι.
 Οἱ θαυμαστές του εἶναι πολλοί, μὰ τὸ ἀποδειῖξαν ὅσοι
 πηδῆσαν καὶ σκοτώθηκαν στὴν ἀποκάτω στρώση!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΟΙΡΑ

Βουνοκορφή ἐλατόφυτη κι εὐκολοπατημένη,
 ἄλλες ἀπάτητες κορφές σὲ περιζώνουν γύρα.
 Ἄς εἶναι αὐτὲς περήφανες κ' ἐσύ ταπεινωμένη,
 ἂν ἔχουν Μοίρα κ' οἱ κορφές τὴν ἴδια ἔχετε Μοίρα!

ΑΡΓΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑ

Βουνά μου, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ τὸ ξέρει ὁ κόσμος ὅλος.
 Μὰ λίγο ἀργὰ κατάλαβα σᾶς ἀγαπῶ ντυμένα
 μὲ δάση καταπράσινα καὶ μὲ γλυκὸ γρασίδι.
 Γυμνά τὰ κορφοβούνια σας μὰ αἰωνοχιονισμένα!

ΟΛΟΥΘΕ

Βουνά ἂν δὲ σεργιανίσαμε κι ἂν δὲν εἰδάμε κάμπους,
ποτάμια δρασκελίσαμε, γιαιλοὶ μᾶς σταματῆσαν.
Λουλούδια ὀλοῦθε ἀνθίζανε τὸ δρόμο νὰ μᾶς στρώνουν
κι ὀλοῦθε καλοσώριζαν τὸ διάβα μας ἀηδόνια.

ΚΟΠΑΔΙ ΑΠΟ ΚΑΗΜΟΥΣ

Βοσκέ, πὺ ἀπαντηθήκαμε στὴ ράχη καὶ ξαφνιάστης,
τί θέλω ἐγὼ στὴν ἐρημιά; τί θέλω ἐγὼ στὸ λόγγο;
— Τρανὸ κοπάδι ἀπὸ καημοὺς μοῦ χάρισεν ὁ Πλάστης
καὶ τὸ σκαρίζω ὀλόραχα μὲ πόνο καὶ μὲ βόγγο!

ΤΟΝ ΚΑΛΟ ΘΕΟ

Βγῆκα νὰ ρίξω ψίχουλα στὴν πέτρινη βεράντα
γιὰ τὰ σπουργίτια πώρχονται καὶ ψαχουλεύουν πάντα.
Μήπως δὲν πρέπει; σκέφτομαι. Μήπως καὶ τὸν θυμῶσα.
Ποιὸν ἄλλον; Τὸν καλὸ Θεὸ πὺ τὰ φροντίζει τόσο!

ΣΥΝΤΡΟΦΟ

Βαργέστησα όλομόναχος στὸ σκοτεινὸ μου δρόμο.
 Ἐποκοιμήθη ὁ άνεμος, κουρνιασαν τ' άγριοπούλια,
 άγρίεψεν ἡ μοναξιά — μὰ βγήκε τὸ Φεγγάρι
 καὶ νά! μοῦ φέρνει σύντροφο τὸν φίλτατό μου ἴσκιο. . .

ΣΚΟΤΑΔΙ

Βαθὺ σκοτάδι σκέπασε τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
 κάθε μου άστέρι, κάθε μου φωτοελευσα χάρη. . .
 Κ' ἔμεινες μόνη ἑξάίρεση, κ' ἔμεινες μόνη ἑλπίδα
 τοῦ τάφου ἐσὺ πετούμενο, χρυσή πυγολαμπίδα. . .

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΑΧΝΑΣ

Ἐχνα θολή άπόκρυψε τὸ άπόμακρο βουνὸ
 κι άποτραβήχτηκε — χαρά! — σ' άγνωστον κόσμον άλλο. . .
 Τί κρίμα! ἡ άχνα σκόρπισε! Τάχα γιατί πονῶ;
 Γιατί γκρινιάζω τὸ βουνὸ καὶ λέω: «Ποῦ νά σε βάλω;»

ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ἄχ! μονοπάτι τοῦ βουνοῦ, πόσες φορές τὴ μέρα
ἀνήφορο, κατήφορο μὲ ἀγάπη σὲ διαβαίνω!
Κι οὔτε ποτὲ σὲ βαργιεστῶ κι οὔτε νὰ φύγω θέλω
νὰ ξαναπάω στὶς δημοσιῆς νὰ καπνιστῶ ὡς κουνάβι!

ΔΑΣΟΣ ΕΛΑΤΩΝ

Ἄφωνα πλάσματα τῆς Γῆς, ποῦ ἐσεῖς στὸ αὐτὶ τοῦ Ἄνεμου
μονάχα ψιθυρίζετε τὴν ἴδια πάντα φράση,
ποῦ βρήκατε τόσες φωνές γιὰ μέ, τοῦ δάσους Δέντρα,
καὶ πάντα κάτι ἀλλιώτικο μοῦ λέτε κάθε μέρα;

ΞΟΡΚΙΣΑ

Ἀφήνοντας τὴ δημοσιὰ τὸ μονοπάτι παίρνω
μὲ τὸ τρεχάμενο νερὸ καὶ τὰ λιγνὰ καλάμια —
Τὸ ἀγαπημένο μου χωριὸ στὴν ὄρασή μου φέρνω,
μακριὰ μου σὰ νὰ ξόρκισα τὴν ξενιτιά τὴ λάμια!

Η ΣΤΟΛΙΔΩΣΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ἄρμονικὰ ποὺ σύνθεσαν τὸ ἀπλό τους μεγαλεῖο
 τῶν λαγκαδιῶν οἱ τραχηλιῆς καὶ τῶν βουνῶν οἱ κρίκοι!
 Κι ὅμως τὴ χάρη σου χρωστᾶς, γαλήνιο ἐσὺ τοπίο,
 ὄχι σὲ ξέσπασμα χαρᾶς μὰ στοῦ σεισμοῦ τὴ φρίκη. . .

EKEINO MONO

Ἄποψε σκανταλίστηκα μ' ἓνα μικρὸ ζουζούνη:
 Σωπάσαν ὅλα τὰ πουλιὰ κ' οἱ γρύλοι. Ἐκεῖνο μόνο
 σφύριζε, ξανασφύριζε στῆς λαγκαδιᾶς τὴ χούνη,
 σφύριζε καὶ κοροῖδευε τὸ βραδινὸ μου πόνο!

ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Ἄποψε σὰν Βασίλισσας τῆς Γῆς φαντάζει ἡ ζωγραφιά:
 Ὁ οὐρανὸς χλαμύδα τῆς, τὸ πέλαγος ἀστάρη,
 τὸ δασοβούνι θρόνος τῆς — κ' ἡ θερισμένη χωραφιά
 φιλοτεχνεῖ τὸ στέμμα τῆς μὲ ἀγνὸ χρυσάφι στάρη.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ἀπολαβαίνω τοὺς μικροὺς, μονήρεις περιπάτους
 μετὰ τὸ ἀργὸ προσπέρασμα τῆς ὥρας τῆς κακῆς.
 Γιὰ θύελλες παροδικῆς καὶ γιὰ καιροὺς ἀστάτους
 μιῶ μὲ τίς χιλιόχρονες ἐλιές τῆς Ἀττικῆς. . .

ΜΟΝΟ ΕΓΩ

Ἄπλό, λιτὸ κι ἀπέριττο τῆς ἐξοχῆς τὸ κάδρο:
 Κυματιστὰ λοφόβουνα, χωράφια θερισμένα,
 ἀνάρια δέντρα, ἓνα φτωχὸ καλύβι — κ' ἡ χαρὰ μου
 ποὺ ἀνήκω μόνο ἐγὼ σ' αὐτὰ καὶ διόλου αὐτὰ σ' ἐμένα!

ΠΟΥ ΕΠΗΓΑΝ;

Ἀπέραντη κι ἀσύλληφτη ζωὴ τῶν ὄντων ὅλων,
 καμμιά ποτὲ δὲν ἔφτασε νὰ σ' ἐξηγήσει ὀρμήνια!
 Τώρα ποὺ νύχτωσε, σὲ ποιῆς φωλιές ἐνάλιων θόλων
 ἐπῆγαν τὰ χαρούμενα νὰ κοιμηθοῦν δελφίνια;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΡΑΝΕΥΟΥΝ

Ἐπάντησα τὴ φαμελιά τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων.
 Γλυκὰ τοὺς καλησπέρισα, γλυκὰ μοῦ ἀποκριθῆκαν.
 Εὐτυχησμένοι θά'λεγα. . . Μὰ τὰ παιδιὰ τρανεύουν
 κι ὁ τόπος εἶναι λιγοστός καὶ δὲ χωράει νὰ μείνουν! . . .

Ο ΚΟΥΚΟΣ ΜΕ Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Ἐντιφρονοῦν κι ἀντιδικοῦν ὁ κοῦκος μὲ τ' ἀηδόνη:
 Ἐκεῖνος θλιβερὰ λαλεῖ, χαρὲς τριλλίζει ἐκεῖνο.
 Μὰ κάθε χρόνο ἢ Ἐνοιξη σάν ἔρθει τ' ἀνταμώνει
 νὰ μᾶς θυμᾶ πού εἶναι ἀδερφοὶ τὸ γέλιο μὲ τὸν θρῆνο!

Α Ν Θ Η

Ἐνθισε ὁ κῆπος. Ἐγαπῶ τὰ ρόδα ὄχι μονάχα
 κι ὄλα τὰ φτωχολούλουδα. Στολίζω τὸ ποτῆρι.
 Στοχάζομαι: Για μᾶς ἀνθοῦν τοὺς ζωντανούς ἢ τάχα
 γιὰ τοὺς νεκρούς μας; Βιαστικὰ τὰ πάω στὸ Κοιμητῆρι!

ΚΑΛΥΒΑ

Ἐνάμεσα στὰ μέγαρα καὶ στὰ παλιὰ παλάτια
μὲ τὰ πολλὰ πατώματα, τὰ χίλια παραθύρια,
ἀναθυμιέμαι χαίροντας τοῦ Φούντα τὴν καλύβα,
ποὺ ἦταν ἀχεροσκέπαστη κ' ἔμπαινες μπουσουλώντας.

ΡΟΔΟΔΑΦΝΗ - ΛΙΓΑΡΙΑ

Ἄλική μου ροδοδάφνη καὶ γαλάζια λιγαριά,
τοῦ χωριοῦ μου ἀνθονεράιδες, ποὺ σᾶς ξέρω ἀπὸ μικρός,
πόσο μοῦ παρηγοῦτε τὴ νοσταλγικὴ καρδιά!
Ἄχ! μὲ σᾶς ἂν μὲ στολίσουν θά εἶμαι ὁ πι' ὄμορφος νεκρός!

ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΕἶΔΟΣ

Ἀλήθεια, δὲν ξανάχω ἰδεῖ πι' ὄμορφη πεταλούδα!
Ποῖος οἴστρος τὴ φαντάστηκε, ποῖο τὴ φροντίζει κῆδος;
Μὲ χίλια κ' ἓνα χρώματα στὴν κάθε της φτερούγα
θαρρεῖς εἶναι ἀδευτέρωτη στὸν κόσμο! Ἄγνωστον εἶδος!

ΑΚΟΥΩ . . .

Ἄκούω τὸν κοῦκο νὰ λαλεῖ τὴν Ἄνοιξη στὸ λόγγο
 κι ὁ προσπαππὸς μου ξαναζεῖ στὰ στήθη μου, ὁ τσοπάνος.
 Ἄκούω τ' ἀηδὸνι νὰ λαλεῖ καὶ ξανακούω τὰ λόγια
 ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ προσβάβα μου τότε ποὺ παντρευτήκαν. . .

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ

Ἄκοῦστ' ἓνα παράξενο, ποὺ γίνηκε στὴν Πλάση:
 Ἐνας βουνίσσιος ἀετὸς κ' ἓνα καμπίσιο φίδι
 σμίξαν καὶ συμφωνήσανε ν' ἀλλάζουνε τὸν κόσμο.
 Στὸν κάμπο ψόφησε ὁ ἀετὸς, τὸ φίδι στὸ ἀκροβούνι. . .

Ο ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Νὰ προχωρᾶς, νὰ προχωρᾶς σὲ ξένα ὠραῖα μέρη
 θάλασσες, κάμπους καὶ βουνά, παρθένα δάση — ἀλλ' ὅμως
 κάθε φορὰ νὰ σκέπτεσαι κ' ἡ σκέψη σου νὰ χαίρει
 ποὺ ὑπάρχει τῆς ἐπιστροφῆς ὁ εὐλογημένος δρόμος!

ΑΔΕΣΠΟΤΑ

Ἄδέςποτα εἶναι τὰ νησιά, τὰ χίλια ἐρημονήσια!
 Καραβοκύρη, ἐσύ, κακέ, τραβᾶς τὴ ρότα σου ἴσια. . .
 Ἄνάκοψε! Σταμάτησε νὰ βγῶ νὰ τὰ διατρέξω!
 Νὰ βγῶ νὰ γίνω Βασιλιάς σ' ὅποιο νησί διαλέξω!

ΠΑΡΑΚΑΛΩΝΤΑΣ

Τὰ κορφοκλάδια γέμισαν τῶν ἐλατιῶν ἐφέτος
 ἀπὸ τὰ καστανόξανθα ὠραῖα κηροπήγια
 ποὺ ὑψώνονται στὸν οὐρανό, θυμιάμα ἀπὸ ρετσίνοι,
 παρακαλώντας νὰ μὴ ρθεῖ βαρὺς, κακὸς χειμώνας!

ΖΩΗ ΠΟΥ ΑΠΟΜΕΙΝΕ

Ἄγρια ἐρημιὰ πρωτόγονη, νύχτα κι ἀχνὸ φεγγάρι
 κρυμμένο στ' ἄσπρα σύνεφα — λές εἶναι ἀρχὴ τοῦ Κόσμου
 λές εἶναι ἀντάμα τέλος του! Μακριὰ σκυλὶ γαυγίζει. . .
 Αὐτὸ εἶναι ἡ μοναχὴ ζωὴ ποὺ ἀπόμεινε στὴν πλάση!

ΠΟΙΑ ΑΝΑΓΚΗ;

Ἄγνη φαντάζει, ἀκούγεται, μοσχοβολάει ἢ πλάση
 στοῦ Μάη τὴν ἀνθισμένη ἀκμὴ τὸ πλούσιο αὐτὸ βραδάκι.
 Τ' ἀηδόνι μὲ τίς τρίλιες του τὴν ἔχει ὠραῖα ἐκφράσει —
 Ποιὰ ἦταν ἀνάγκη ν' ἀκουστεῖ μαζί ἓνα βατραχάκι;!

ΠΕΛΙΣΤΑ

Ἄράχωβα καὶ Πέλιστα, φωλιές ἀγαπημένες,
 στὶς ρίζες τοῦ ἐλατόδασου, στοῦ Φίδαρη τὴ δίνη,
 φεύγω καὶ παίρνω θύμησες μὲ κίπερι δεμένες
 μπουκέτο ἀπὸ ἀγριολούλουδα τοῦ Κοκκινιά, τοῦ Ἀρδίνη...

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

Τοὺς πέντε ἀξίζει ὠκεανούς κανεὶς νὰ διαπεράσει,
 κι ὄχι μιὰ μικροθάλασσα, νὰ ρθεῖ νὰ σὲ πετύχει!
 Ὁ Λόγος τοῦ Λομπάρδου σου ν' ἀχεῖ στ' ἀκροθαλάσσι,
 ν' ἀντιλαλοῦν παγκόσμια τοῦ Σολωμοῦ σου οἱ Στίχοι!

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τὸ μαῦρο ἀντικατόπτρισμα ριγεῖ τῶν ἄσπρων γλάρων
 στὴν ὄνειρώδη θάλασσα τῆς δυσμικῆς πορφύρας.
 Καὶ λὲς ναρκώνει τὴ ζωὴ στὰ βάθη τῶν κυττάρων,
 νέκταρ, ἢ οὐρανοστάλαχτη γαλήνη τῆς Κερκύρας!

ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΗΣ

Στὸν Αἴνο ἀγκυροδένεσαι, στὸν κόσμο ταξιδεύεις.
 Παρόμοια ξέρεις ν' ἀγαπᾶς τὸ χῶμα καὶ τὸ κύμα.
 Τὴν ἀξιοσύνη σου σκορπᾶς, τὰ πλούτη συμμαζεύεις.
 "Ὅπου ἂν βρεθεῖς τὸν "Ἄγιο σου προσκύνα καὶ βλαστήμα!

ΛΕΥΚΑΔΑ

Θαλασσογκρέμιστα βουνὰ τῆς γραφικῆς Λευκάδας,
 τὸ κύμα πάντα σᾶς φιλεῖ, σπάνια ἢ γλαυκὴ γαλήνη.
 Κι ὅμως στὸ ἀποκορύφωμα τῆς πιὸ ἄγριας σοροκάδας
 πέφτει ἀπ' τοὺς βράχους στοὺς ἀφρούς, αἰώνιο θύμα, 'Εκείνη!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τὸν Ἀϊ-Δημήτρη προσκυνῶ, τὸ Νέστορα θαρρύνω.
 Ἀναγαλιάζω ἀπ' τῆ χαρὰ μὰ κι ἀπ' τὴν ἔγνοια τρέμω.
 Θεσσαλονίκη, ὁ Πύργος σου λευκὸ φαντάζει κρίνο
 ἀνάμεσα στὸν Ὀλυμπο κι ἀνάμεσα στὸν Αἴμο!

ΗΠΕΙΡΟΣ

Νὰ τραβηχτοῦν τὰ σύνεφα, νὰ διαλυθεῖ τὸ πούσι,
 στὴ μεγαλόπετρη στεριά χρυσὴ νὰ πέσει ἀχτίνα,
 μὲς ἀπ' τὴν ἄπλα θάλασσα νὰ ξαναἰδῶ ν' ἀνθοῦσι
 τὰ χιονισμένα σου, Ἡπειρος, βουνὰ σὰν ἄσπρα κρίνα!

ΞΑΦΝΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

Δὲν κλαίω στὴν ξαφνικὴ βροχή, πού ξέσπασε στὸ δάσος,
 μικρὰ πουλιά πού βρέθηκαν μακριὰ ἀπὸ τὴ φωλιά τους,
 μηδὲ κι ἀγρίμια πού τροφή δὲ θὰ βρουν ἄλλη ἀπόψε.
 Μόν' κλαίω τίς μυρμηγκοφωλιές πού θὰ πλημμυριστοῦνε. . .

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Ἔλα, γλωμό φθινόπωρο, νὰ μᾶς προσφέρεις πάλι
τὸ μοιρολόι τῆς βροχῆς, τὸν θρῆνο τῶν ἀνέμων,
τῶν δέντρων τῆ φυλλορροή καὶ στὸ θαμπὸ ἀνθογιάλι,
τὴν ἄοσμη παρηγοριὰ τῶν ἄσπρων χρυσαυθέμων!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Δὲν εἶναι τὰ κυκλάμινα, μηδὲ τὰ πρωτοβρόχια,
μηδὲ καὶ τὰ χρυσάνθεμα τοῦ φθινοπώρου ἢ ὥρα,
Τοῦ δάσους εἶναι ἡ μοναξιά, πὺ ἕνα-ἕνα πέφτουν
τὰ φύλλα δίχως θρόισμα καὶ στρώνονται στὸ χῶμα. . .

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μοῦ ἀρέσουν τὰ ψηλὰ βουνά: Σπίτια, χωράφια, δάση
ἕλα τ' ἀφήνουν κάτωθε! Πῶς θά 'θελα νὰ ζήσω
παντοτινὰ στὸ αἰθέριο τους ἀλλόκοσμο γιορτάσι!
Κι ἀπόψε τὰ γλυκοκοιτῶ νὰ τ' ἀποχαιρετήσω! . .

ΚΡΥΦΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Δέντρα μου αίωνοζώητα, χαρεΐτε τὸ σκοπὸ σας,
 ὅπου μὲ ρίζες καὶ κορφές Γῆ κι Οὐρανὸ ἐνώνει!
 Φεύγω! Σᾶς ἀποχαιρετῶ! Κρυφὸ παράπονο ἔχω
 ποὺ θὰ μοῦ λείπετε πολὺ, μὰ ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς λείπω!

ΟΜΟΡΦΗ ΜΕΡΑ

Ὅμορφη Μέρα! Πι' ὅμορφη δὲ γίνεται νὰ γίνει!
 Σὰν ὄνειρο σὲ χαίρομαι, μεθώντας φῶς καὶ γλύκα.
 Θέλω ἦ νὰ μὴ βράδυναζες κ' ἐσύ, θέλω ὅσο ζῶ νὰ φέγγεις,
 ἦ μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα μαζὶ κ' ἐγὼ νὰ λείψω!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Θεέ μου, πολὺ μὲ βόηθησες στὴ μακρινὴ πορεία.
 Τὸ αἰσθάνομαι, τ' ὁμολογῶ, μὰ καὶ τὸ τρέμω λίγο. . .
 Μὴ μὲ προσέχεις ἄλλο πιά! κι ἄσε μου ἐλευθερία
 μονάχος νὰ ταπεινωθῶ κι ἀθόρυβα νὰ φύγω. . .

ΠΙΣΤΕΥΩ

‘Ο Θάνατος ύψώνεται στοῦ ὀρίζοντα τὴν ἄκρη.
Τὸ ξέρω πὼς θὰ ρθεῖ ὡς ἐδῶ καὶ πὼς θὰ μὲ νικήσει. . .
Μὰ δὲ φοβᾶμαι, οὔτε λυγμὸς μὲ πνίγει οὔτε δάκρυ
Πιστεύω στὴν αἰώνια ζωὴ, ὦ Θεέ μου, ὦ Φύση!

ΟΛΟΜΟΝΑΧΟΝ

Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ Χάροντα, μιὰ κ’ ἔρχεται ὅλην ὥρα
νὰ κάνει τίς προμήθειες τοῦ ἀπ’ τὸν Ἀπάνω Κόσμο.
Θὰ ξηγηθοῦμε μπρὸς μεριά, σὰν ἔρθει νὰ μὲ πάρει
νὰ πάρει με ὀλομόναχον, ὄχι ὀρμαθὸ καὶ μὲ ἄλλους!

ΤΗ ΝΙΟΤΗ!

Θάνατε, μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά θὰ παίξουμε τῆς πείρας:
Ναί! τῆ ζωὴ τὴν ἀγαπῶ, ἀλλ’ ὄχι καὶ τὸ γῆρας. . .
Ἀσμένως θὰ σὲ πρόσμενα ἂν μὲ βεβαίωνες ὅτι
ἐκεῖ ποῦ θὰ ῥθεις νὰ μὲ πᾶς θὰ ξαναβρῶ τὴ Νιότη!

ΜΑΤΑΙΟ

Μακαριστοὶ ὅσοι ἀπέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτο,
τῇ θύμησή τους παίρνοντας μαζί και τ' ὄνομά τους!
Πόσο εἶναι μάταιο νὰ ἐπιζηεῖς στοῦ πληθυσμοῦ τὶς μνηῆμες
ὡς, ἄλλωστε, ἐπιζοῦν πολλὰ ὀνόματα κακούργων!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΛΑΣΗ

Λίγοι ἀπομείναν οἱ παλιοὶ και οἱ παλιές τοῦ τόπου,
πού τὸν γλεντήσαμε μαζί και φεύγουν ἕνας-ἕνας. . .
Καινούργια πλάση, νιοὶ και νιές, ἱερὴ πηγὴ τοῦ ἀνθρώπου,
ὅσο βαθιὰ σὲ χαίρομαι, πιστεύω, ἄλλος κανένας!

ΚΑΠΟΥ ΑΛΛΟΥ

Κάποια φορὰ πού κάπου ἄλλοῦ θὰ βρίσκομαι, ἂν μπορούσα
νὰ βλέπω ἀπὸ μακριὰ τῇ Γῆ, θὰ κοίταζα μονάχα
τὰ νέα χαρούμενα παιδιὰ κι ὅλο θὰ τὰ εὐλογοῦσα!
Τοὺς γέρους δὲ θὰ πρόσεχα, σὰ νὰ μὴν ἦταν τάχα. . .

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

Νωπά λουλούδια δροσερά σοῦ φέραμε στὸ Μνήμα
καὶ τὸ καντήλι ανάψαμε. . . Τί κρίμα! Καὶ τί κρίμα!
Ἐκεῖνο ἃς ἦτανε σβηστό, ἐκεῖνα μαραμένα,
ἐσένα νὰ ἔχουμε ἀνθηρόν, γεμάτον φῶς, Ἐσένα!

ΘΑ ΧΑΙΡΟΜΑΙ

Μὲ καρτεροῦν οἱ φίλοι μου κι ἂν τοὺς ἀργήσω λίγο
θὰ νὰ χαροῦν περισσότερο σὰν θὰ μὲ ἰδοῦν νὰ φτάνω. . .
Ἄχ! κι ὅταν πιά δὲ θὰ μὲ ἰδοῦν γιατί μακριὰ θὰ φύγω
θὰ χαίρομαι ἂν μὲ ἀναζητοῦν στὸν Κόσμο τὸν Ἀπάνω. . .

ΤΑΦΟΙ

Επανάρθα πάλι σήμερα στοὺς ἱερούς μας τάφους,
μὰ δὲν κρυφομιλήσαμε, ὅπως τὶς ἄλλες μέρες.
Σωπάσαμε κ' αἰσθάνθηκα βαθύτερά μου κάπου
πόσο βουβή, πόσο ἄραχλη εἶναι ἡ σιωπὴ τῶν τάφων!

ΟΛΟΙ ΜΑΣ

Θάνατε, καὶ ὅσοι ἔρχονται μόνοι τους πρὸς ἐσένα
 οὔτε κ' ἐκεῖνοι σὲ ἀγαποῦν — στὸ ζόφο σου προσφεύγουν
 γιατί ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἡ ζωῆ σκληρὰ τοὺς ἔχει διώξει. . .
 "Όλοι μας ὅμως θέλουμε: ἀιφνίδια νὰ μᾶς πάρεις!

«ΕΝΑΣ ΕΙΜΑΙ»

Ἡ θάλασσα, ἡ στρατόσφαιρα κ' ἡ γῆς ἡ φτωχομάνα
 λογόφεραν λιγότερους ἀνθρώπους ποιά σκοτώνει.
 Τὸ κύμα, τὸ φτερό, ὁ τροχὸς ἦταν οἱ μάρτυρές τους.
 Μὰ ὁ Χάρος μπῆκε ἀνάμεσα καὶ φώναξε: «Ἕνας εἶμαι!»

ΒΑΘΥΤΕΡΑ

Ἐσεῖς οἱ διαμαρτυρητὲς κ' ἐσεῖς οἱ εἰκονοκλάστες
 σκεφθεῖτε το βαθύτερα, μήπως αὐτὸ πὺ φταίει
 εἶναι τὸ πὺς τῆ μέλλουσα ζωῆ δὲν προσδοκᾶμε
 καὶ πια κανεῖς δὲ γνοιάζεται νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του!

ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

“Έναν καιρό πού πίστευαν και στη Ζωή την Άλλη
ισορροπούσε τις ψυχές, τῆς κρίσης ἔρμα, ὁ φόβος.
Χωρίς καθόλου νά ὑστεροῦν και σέ μεγάλα ἔργα
ὑπερτεροῦσαν ταπεινά σέ πνεῦμα τῆς θυσίας!

Η ΜΝΗΜΗ

“Έναν ἔχθρο ἔχεις, Θάνατε, πού σοῦ κερδίζει μάχες,
ἔστω κι ἂν χάσει τελικά τὸν πόλεμο κ’ ἐκεῖνος:
Τῆ Μνήμη! Ἐκείνη σοῦ στερεῖ τοῦ ἀφανισμοῦ τὴ δόξα. . .
Χαριστική σου εἶναι βολή γιὰ τοὺς θνητοὺς ἢ Λήθη!

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Δὲν τά ’χω μὲ τὸν ἄγριο και τὸν κακὸ χειμῶνα,
πού μοῦ ἐπισεῖ τὸ θάνατο και πάσχω νά ξεφύγω.
Μόν’ τά ’χω μὲ τὴν ἀνοιξη, πού πάντα μὲ πλανεύει
και λέω πὼς εἶμαι ἀθάνατος και Χάρο δὲ φοβᾶμαι!

ΞΕΠΕΣΜΟΣ

Δέν ἔχει μόνον ἡ ζωὴ καταζευτελιστεῖ
 μέ τὰ σοφὰ κηρύγματα σοφῶν ἀνισορρόπων,
 ἀλλὰ κι αὐτὸς ὁ θάνατος ἔχει ἐξαναγκαστεῖ
 νὰ ἐμπαίξει τις ἀγνές ψυχές τῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων. . .

ΔΕΝ ΔΥΣΦΟΡΩ

Δέν δυσφορῶ πὺ χάλασε τοῦ Ἐπάνω Κόσμου ἡ ὄψη
 ὅσο πὺ χάλασε ἡ θωριὰ κι αὐτοῦ τοῦ Κάτω Κόσμου,
 ὁ ἐχθρεμὸς τῆς Κόλασης, τοῦ Παραδείσου ἡ ἀγάπη.
 Κι ἀπόμειναν ἀχάλαστα μονάχα τὰ σκουλήκια. . .

ΔΕ ΣΙΜΩΝΕΙ

Γριούλα, πὺ νειρεύεσαι στὸ παραθύρι, μόνη,
 τὸ Χάρο τάχα καρτερεῖς, μὰ ἐκεῖνος δὲ σιμώνει! . . .
 Πάει νὰ θερίσει στῆς χαρᾶς τις ἀνθισμένες ὥρες
 μελαχροινούς μοναχογιούς, ξανθὲς μοναχοκόρες!

A N Θ A . . .

Γλυκιά χαρά νά ξαναϊδῶ καλοῦς παλιούς μου φίλους
 κι ὅσα καιρὸ δὲν εἶπαμε ὅλα μαζί τὰ ποῦμε. . .
 Μὰ ὅπως τὰ χρόνια πέρασαν κ' εἶναι οἱ βολές μας λίγες
 μιλάμε καὶ ρωτιόμαστε ἂν θά ξαναϊδωθοῦμε!

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί με πόνεσε πολὺ τοῦ χωρισμοῦ μου ἡ σχίζα
 καὶ στὴν κορφή τοῦ στοχασμοῦ καὶ στῆς καρδιάς τὴ ρίζα;
 Ἔχω ἓνα φόβο μυστικὸ πού δὲν τὸν φανερώνω:
 Μήπως καὶ δὲν σᾶς ξαναϊδῶ, τρέμω, τὸν ἄλλο χρόνο. . .

ΕΚΕΙ. . .

Γιατί, γιατί νά μὴ μπορῶ νά βγῶ καὶ νά φωνάξω
 τὰ μυστικά μου κρίματα ν' ἀκούσει ὁ κόσμος ὅλος;
 Ὡ πόση ἀνάγκη ἔχουμε ἀπ' τὴ ζωὴ τὴν ἄλλη!
 Ἐκεῖ κανένα μυστικὸ δὲ θά με πνίγει κρίμα!

ΚΙ ΑΛΛΟΣ. . .

Ἄχ! κι ἄλλος φίλος πέρασε στὴν ὕχτη τὴν ἀντικρινή. . .
 Φίλους θὰ βρεῖ ἐκεῖ πιὸ πολλοὺς ἀπ' ὅσους ἔδῳ ἀφήνει.
 Δὲν ξέρω τώρα πιά γιὰ ποιούς ἢ εὐαίσθητη καρδιὰ θρηνεῖ
 γι' αὐτοὺς ποὺ ἀντιπεράσανε; γιὰ μᾶς πῶχουμε μείνει;

ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Ἄφρόντιστο τοῦ ξενικοῦ χωριοῦ νεκροταφεῖο,
 γνωστός μου δὲ σὲ κατοικεῖ, μηδὲ γνωστός γνωστοῦ μου.
 Στοὺς ἔρμους τάφους σου ἂν σκορπῶ κ' ἐγὼ λουλούδια δύν
 τὴ φτώχεια ἀναστοχάζομαι τῶν τάφων τοῦ χωριοῦ μου. . .

ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Ἄπόψε μοῦ εἶπαν πέθανε — συντρίφτηκε κομμάτια —
 ὁ φίλος μὲ τὰ γαλανά, τὰ παιδιακίσια μάτια.
 Πόσοι πιστοὶ μου σύντροφοι, ἀλήθεια, μῶχουν λείπει!
 Δὲν εἶναι τώρα πιά γι' αὐτούς, εἶναι γιὰ μένα ἡ θλίψη. . .

ΑΝΤΩΝΗ, ΑΝΤΩΝΗ, ΑΝΤΩΝΗ!

Ἄντωνη, ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά, κατάκατσε τὸ σῶμα
 ἢ μέρα νυχτοβράδιασε κι ὅλο μαυρονοχτώνει. . .
 Μὰ ἐμεῖς μυαλό δὲ βάζουμε καὶ κυνηγᾶμε ἀκόμα
 τὶς παιδικές μας χίμαιρες, Ἄντωνη, Ἄντωνη, Ἄντωνη!

Η ΛΗΘΗ

Ἄν τύχει κ' ἔχουν οἱ νεκροὶ συνείδηση τοῦ κόσμου
 μὲς ἀπ' τὰ μαῦρα χώματα, κάτω ἀπ' τὸ ξερολίθι,
 θὰ τοὺς πικραίνει πιὸ πολὺ κι ἀπ' ὅλα — στοχασμὸς μου —
 ὄχι ἢ χαρὰ τῶν ζωντανῶν, τῆς μνήμης τους ἢ λήθη!

ΟΥΤΕ ΓΙΑ ΘΑΜΑ

Ἄϊ-Γιάννη μου τῆς Βομποκοῦς, καινούργιος ἦρθε χρόνος.
 Κάθε καγκέλλι καὶ σταυρός, κάθε σκαλί καὶ τάμα. . .
 Θυμαῖσαι πόσοι ἐρχόμαστε; Τώρα ἔχω μείνει μόνος. . .
 Κι οὔτε γιὰ θάμα τάζομαι νὰ ξαναρθοῦμε ἀντάμα!

ΠΛΟΥΤΙΖΟΥΝ

Στῆς μοναξιᾶς μου τὶς μακρές, βραδυποροῦσες ὥρες
σιμότερά μου βρίσκονται ὅλοι μου οἱ ἀγαπημένοι —
Καὶ μὲ τοῦ ὄνειρου τοὺς ἀνθούς, τῆς μνήμης τὶς ὀπῶρες
πλουτίζουν κάθε μου στιγμή ἀκριβομετρημένη. . .

ΔΙΑΘΗΚΗ

Καημὸς τῆς ἐπιβίωσης, παράταση τοῦ ὑπάρχειν
ἢ τελευταία θέληση κ' ἡ μυστικὴ διαθήκη.
Μὰ ὁ θάνατος ἐξαίρεση καμμιά δὲν ἐπιτρέπει.
Παρασκευάζει καὶ γι' αὐτὴν τῆς σήψης τὸ σκουλήκι. . .

ΒΗΜΑΤΑ

Εἶναι ἡ ζωὴ μας βήματα, μικρά, μεγάλα, ὠραῖα,
χαρούμενα καὶ θλιβερά. . . Μὲ κάθε ἀπλό σου βῆμα
θυμοῦ πὼς ἀδρασκέλισες, τυχαῖα καὶ μοιραῖα,
ἕνα κάθε στιγμή ἀνοιχτὸ γιὰ σένα μόνο μνημα.

ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΦΤΑ

Εἶν' κάποια δευτερόλεφτα στὴν κοσμικὴ ζωὴ μας
 σὰν αἰῶνες ἀργοχάραχτα τοῦ χρόνου μας τὸν δίσκο. . .
 Ἦθελα τώρα νὰ 'ξερα: Θὰ ὑπάρχουν, τάχα, αἰῶνες
 ποὺ νὰ 'ν' σὰν δευτερόλεφτα μὲς στὴ ζωὴ τὴν ἄλλη;

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Ὅλοι μαζί ὡς βαδίζουμε καὶ ξεφωνεῖ ὁ καθένας
 ἄλλος μας τοὺς ὀλοφυρμούς κι ἄλλος τὰ ὠσανά του,
 ἀναθυμιέται ἀργὰ καὶ ποῦ ἀπ' ὅλους μας κανένας
 πὼς εἶναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς καὶ δρόμος τοῦ θανάτου;

ΦΑΚΟΙ

Ἐπάρχουν μαγικοὶ φακοί, φορεῖς τους κι ἀντικρίζεις
 τὴν τραγωδία τῆς ζωῆς σὰ νὰ ἦταν κωμωδία.
 Σὲ τελευταία ἀνάλυση δὲν ξέρω τί κερδίζεις
 ξὸν καὶ τὸ Χάρο προεξοφλᾷς ἰλαροτραγωδία. . .

ΕΙΜΑΙ ΘΝΗΤΟΣ

”Ω, τί ζημιὰ ἔχουν οἱ θνητοὶ πού τῇ ζωῇ πικραίνουν,
 στὴ σκέψη τους καρφώνοντας τὸ φόβο τοῦ θανάτου!
 Εἶμαι θνητός! Τὸ χαίρομαι! Αὐτὸ θὰ πεῖ πὼς εἶμαι
 ἄνθρωπος ὀλοζώντανος καὶ τοῦ θανάτου φθόνος!

ΦΤΩΧΟΖΩΗ

Φτωχοζωή, χαμοζωή μ’ ὅλα τὰ βάσανά σου,
 δὲν ξέρω ἂν προτιμότερη δὲν εἶσαι ἀπ’ τὴν πιὸ ἀπάνου. . .
 ”Οχι πού ’ναι ὅλα σου πιὸ ἀπλά, πιὸ ξεκαθαρισμένα
 μὰ καὶ πού μοιάζεις πλιότερο τοῦ στερητῆ Θανάτου. . .

ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΟΥΝ

Τὸ σπίτι, ὁ κῆπος ὁμορφα. Κάτω ἀπ’ τὴν ἴδια στέγη
 ὁ Θάνατος μὲ τὴ Ζωὴ συγκατοικοῦν μαζί μας.
 Καὶ τὸ ρολοῖ ὅταν μετρᾷ κάθε ὥρα ξαναλέγει:
 «Εἶναι ἡ ζωὴ μας θάνατος κι ὁ θάνατος ζωὴ μας!»

ΚΟΥΦΑΡΙ

Σκόνταψα μὲ τὰ μάτια μου σὲ ἀνθρώπινο κουφάρι.

Ἐνάσκελα κοιμότανε σὲ νοτερό χορτάρι.

— ὦ εὐτυχισμένε, σὴν πάσα, τίποτα ἐσὺ δὲ χάνεις
ζήσεις δὲ ζήσεις ἄλλο πιά, πεθάνεις δὲν πεθάνεις!

ΣΚΛΗΡΟΤΕΡΟ

Σκληρὸ κι ἀπαρηγόρητο νὰ μὴν ὑπάρχεις πιά

κι ἀπ' ὅσα τρέχουν ἐπὶ γῆς τίποτε νὰ μὴν ξέρεις!

Μὰ θά 'τανε σκληρότερο — πεθαίνει ἡ ἀνθρωπιά; —

νὰ τὰ 'βλεπες, νὰ τὰ 'ξερες — χωρὶς νὰ τὰ ὑποφέρεις!

ΠΡΟΤΟΥ. . .

Σέβου κι ἀγάπα τοὺς νεκροὺς ἂν θέλεις νὰ εὐτυχῆσεις

καὶ ζώντας νὰ ἐπικοινωνοῦν μετὰ τοὺς Ἀγγέλους τοῦ Ἄδου.

Ἐτσι τῆς Μέλλουσας Ζωῆς τὴν ὄψη θὰ γνωρίσεις
προτοῦ καλύψει σου τὸ φῶς τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι. . .

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΑΣ

Σὰν ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ χτίσουμε ἕνα σπίτι
 νὰ τ' ὀμορφοστολίσουμε, νὰ τὸ γλυκοχαροῦμε,
 γιατί καὶ νὰ μὴ γίνεταί, τὸ ἴδιο αὐτό, Προφήτη,
 στὸν τάφο μας, πιὸ εὐχάριστα νεκροὶ νὰ κατοικοῦμε;

ΑΝΤΙΣ ΧΑΡΑ

- Ποῦ πᾶς τρεχάτος, ἀδερφέ; Σταμάτα πού σέ θέλω!
- Μὴ μὲ κρατᾶς, μὴ μ' ἀμποδᾶς! Πάω σὲ χαρὰ μεγάλη!
 "Ἄν μ' ἀκουγε κι ἂν ζέμενε κι ἄλλες χαρὲς θὰ ἐγλέντα. . .
 Μὰ ἐκεῖ πού πῆγε, ἀντὶς χαρά, τὸ Χάρο βροῆκε ἐμπρός του..

ΜΙΛΑΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ποτὲ δὲ μὲ προσκάλεσαν νὰ δράσω, οἱ πεθαμένοι.
 Οἱ ζωντανοὶ μὲ προσκαλοῦν καὶ κάνω τὴ βουλή τους.
 Πρωτοβουλία ἐλάχιστη σ' ἐμέ τὸν ἴδιο μένει:
 αὐτοχτονοῦν ἀσύνειδα, σφάζονται μεταξὺ τους! . .

ΣΕΙΡΕΣ ΦΕΡΕΤΡΩΝ

Πολλές φορές άναρωτώ τ' είναι τὰ περασμένα;
 Σειρές φερέτρων με νεκρούς λησμονημένους πιά. . .
 Μά ποιοι είναι τάχα αυτοί οι νεκροί; Μήπως τὰ πεπρωμένα,
 που τώρα ξεπεράστηκαν με τόση άπανθρωπιά;

ΜΟΝΑΞΙΑ

Παρηγοριέται ή μοναξιά όταν καλεΐς και φτάνουν
 τ' άγαπημένα πρόσωπα σιμά σου από τον "Αδη. . .
 Μά ή μοναξιά είναι άβάσταχτη όταν καλεΐς του κάκου
 και δέν σ' άκοϋν, δέν έρχονται σιμά σου οι Κοιμημένοι. . .

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΙ

"Οχι, Θάνατέ μου, άπέξω και μακριά δέν σ' έχω έσένα!
 Σ' έχω έντός μου όλη την ώρα και μαζί καλοπερνοϋμε.
 Θα μου φύγεις μόνον όταν κ' ή ζωή μου φύγει, ώϊμένα.
 Θα πετάξετε άγκαλιασμένοι κ' έτσι δέ θα χωριστοϋμε!

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

‘Ο γάμος τους, ἡ γέννα της, τοῦ γιοῦ της τὰ βαφτίσια,
 τοῦ γιοῦ της τὸ στεφάνωμα, τῆς ἐγγονῆς ἡ γέννα:
 σταθμοὶ ζωῆς ὑψώνονται στὸ κύλημα τοῦ χρόνου. . .
 ”Αχ! εἶναι κι ἄλλοι! ὅμως αὐτοὺς ἄς μὴν τοὺς θυμηθοῦμι

Π Ρ Ω Τ Ο Σ

‘Ο Μεγιστὰν θυμήθηκε τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου
 τὸν τίτλο του καὶ δήλωσεν ἐμφατικὰ ποιὸς εἶναι.
 Παράξενο! Τὸν πρόσεξεν ὁ θάνατος σὰν ἦρθε
 καὶ φώναξε τιμητικά: ’Εσεῖς περάστε πρῶτος!

ΤΟΠΙΑ

”Ομορφη πλάση, ἀξέχαστα περικαλλῆ τοπία,
 πὺ σᾶς κουρσεύει ὁ ποιητής, λεηλατεῖ ὁ ζωγράφος,
 πὶ’ ὁμορφη βρίσκω ἀπ’ ὅλα σας πὺς ἔχουν φαντασία
 τὸ ἐρωτικὸ κρεββάτι μας, κι ὁ νεκρικός μας τάφος!

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ

“Όμορφο κυπαρισσάκι, πράσινο και λιγερό,
όσο θά 'θελε ή ψυχή μου δέν μπορω να σε χαρω.
Δέν μπορεϊ κ' έσύ, τί κρίμα!
να μου στόλιζες τὸ μνημα!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΑΣ

“Όσα μεγάλα και τρανά, όσα ύψηλά και άκραϊα,
δυσπρόσιτα και μακρινά τὰ βρίσκει ό λογισμός μας.
“Όμως τὸ μεγαλύτερο, και ως πράξη και ως ιδέα,
είναι πολὺ πλησίον μας! Ποιὸ είναι; ‘Ο Θάνατός μας!

ΜΟΝΟΜΙΑΣ

“Όσα πολλά και αν λέγαμε κάθε φορά μας, φίλε,
αὐτὰ πὸ παραλείπαμε περισσότερα είναι πάντα.
Πὼς να τὰ εἰποῦμε μονομιᾶς φαντάσου, θά 'ρθει ὥρα
μὲ τῆς παντοτινῆς σιωπῆς τῆ φλυαρία, όλα!

ΕΙΠΕ Η ΖΩΗ

—“Όσα ύψηλά κι ἂν στοχαστεῖς, ὅσα γενναῖα κι ἂν πράξεις,
εἶπε ἡ Ζωὴ στὸ Θάνατο, ποτὲ δὲ θὰ μ’ ἀλλάξεις!
Τὴν ἀφεντιά σου πείσει:
Αὐτὴ εἶμαι κι αὐτὸς εἶσαι!

ΚΙ ΑΧ! ΞΕΡΩ. . .

Θέλω ἀπ’ τὴ δρῦν ἐκεῖνη ἐκεῖ νὰ φκιάστε φέρετρό μου
κι ἀπὸ τὸν κῆπο αὐτὸν ἐδῶ ἀνθούς νὰ μὲ στολίστε.
Τὸ χῶμα ποὺ θὰ μὲ δεχτεῖ τό ’χω διαλέξει ὁ ἴδιος.
Κι ἄχ! ξέρω ποιὰ ματάκια ἐκεῖ στὸν τάφο μου θὰ κλαῖνε. . .

ΜΑΝΤΕΥΩ

Μαντεύω πῶς θὰ γονατᾶς στὸν τάφο μου θλιμμένη
νὰ μοῦ σκορπᾶς τριαντάφυλλα, ν’ ἀνάβεις τὸ καντήλι. . .
Κ’ ἐλπίζω νὰ τὰ νιώθω ἐγὼ μὲς στ’ ἀλαφρό μου χῶμα
τὸ χᾶδι τῆς φροντίδας σου, τὸ δάκρυ τῆς ἀγάπης.

ΤΟΤΕ . . .

Χαίρομαι κι όταν σπαρταρά στο δρόμο του χωριού μου
τῆς καθημερινῆς ζωῆς ὁ νταμαχιάρης μόχθος.

Μὰ όταν τῆ νύχτα εἶν' ἔρημος, χαίρομαι ἄλλο βάθος:
Αὐτὲς τὶς ὥρες θά 'ρχεσαι, ψυχῇ μου, τότε. . . Ξέρεις!

Τ Α Ξ Ι Δ Ι

Κι ἀπ' τὸ ταξίδι πιὸ πολὺ εὐχάριστο εἶναι ἀκόμα
νὰ φτάνεις, νὰ σὲ καρτεροῦν χαρούμενοι ὅλοι οἱ φίλοι.

Ὡ, ἄς ἦτανε καὶ στὸ στερνὸ ταξίδι μας παρόμοια
ἐκεῖνοι νὰ μᾶς καρτεροῦν, ποὺ φύγαν πρῶτοι, ὅλοι!

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ποτὲ δὲν εἶναι ἡ Πρόσκληση ἐχθρὸς μας, πάντα φίλος!

Χαίρομαι ὅταν μὲ προσκαλοῦν καὶ πρόθυμα πηγαίνω.

Θαρρῶ πὼς δὲ θὰ ἐλαττωθῇ ὁ συνειθὸς μου ζῆλος —

Καὶ τοῦ Θανάτου ἡ Πρόσκληση θὰ μ' εὔρει εὐτυχισμένο!

ΦΩΣ - ΣΚΟΤΑΔΙ

Σκοτάδι στίβω βγάζω φῶς, βγάζω ἀπ' τὸ φῶς σκοτάδι
 Πιάνω μαδῶ τὸν ἄνεμο, τὰ πούπουλά του στρώνω.
 Ἐστρα τρίβω στὶς χούφτες μου καὶ τὴ χρυσή τους σκό-
 σκορπῶ στὸ δρόμο πού περνῶ, στὸν τάφο πού πηγαίνω. .

ΠΟΛΥ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ

Πολὺ σ' ἀγάπησα, ζωὴ τοῦ Ἀπάνου Κόσμου, ἐσένα. . .
 Πόσο εὐτυχοῦσα βλέποντας τὴ φυσικὴ ὁμορφιά σου!
 Ὅταν θὰ πάω στ' ἀγύριστα τοῦ Κάτου Κόσμου ξένα,
 ἄς ἦταν νὰ νειρεύομαι, ὄχι ἄλλο, τὴ θωριά σου!

ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ!

Στὸ Κοιμητήρι περπατῶ μὲ κουρασμένο βῆμα
 Τάφους μετρῶ καὶ σταματῶ στὸ πατρικό μου μνημα.
 Σωπαίνω — μοιάζει νὰ ρωτῶ τὸ ἀνθισμένο χῶμα
 — Μήπως θ' ἀνοίξεις γιὰ νὰ μπῶ; — Μὴ βιάζεσαι! Ὅχι ἀκόμα

ΘΑ ΚΑΑΙΩ

“Όταν θὰ λάβω μήνυμα νὰ πάω στὸν Ἄλλο Κόσμο
 θὰ κλαίω γιὰ τὸ σπιτάκι μου, γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς μου.
 Θὰ κλαίω καὶ γιὰ τὶς νέες γενιές, ποὺ ἀκόμα ἔχουν νὰ ζήσουν
 κι ἄχ! δὲ θὰ ζήσουν πι’ ὁμορφα, ὡς θάπρεπε, ἀπὸ μένα!

ΦΙΛΟΣ

- Καλῶς τὸ φίλο, πῶ ῥχεται τὰ δῶρα φορτωμένος!
 Εἶναι ὅλα καλοπρόσδεχτα, ὅλα θεοσταλμένα!
- Δὲν εἶμαι φίλος χαριστής. Εἶμαι, φτωχέ μου, ὁ Χάρος!
- Τὰ δῶρα σου περίμενα καὶ τό ῥερα ποιὸς εἶσαι!

ΖΩΗ

Χαρὰ γεμάτος, νιόφερτος, ζωὴ σὲ χαιρετοῦσα!
 Καὶ πῶς σὲ ἀντιχαιρέτιζα, ὠριμος πιά, μὲ ἀβρότη!
 Νὰ δώσω σὰν εὐτύχησα ὅσους καρποὺς μποροῦσα,
 μπορῶ καὶ σὲ ἀποχαιρετῶ μὲ τὴ χαρὰ τὴν πρώτη!

Η ΕΛΠΙΔΑ

Δέν ἔχω πουθενά ἰδεῖ τὸ ἀγαλμά σου.

Οὔτε βωμό σου ἱερὸν δέν εἶδα.

Κι ὁμως μεγάλη εἶσαι Θεὰ κ' ἡ βοήθειά σου
εὐεργετεῖ τὸν ἄνθρωπο. Εἶσαι ἡ Ἐλπίδα!

Ε Υ Ρ Ε Τ Η Ρ Ι Ο

Ἀρχὴ Στίχου	Σελ.	Τίτλος
Ἀγάπη ἐσὺ ἀδευτέρωτη	151	Ἴσως
Ἀγκαθαινοὶ τῆς ταραχῆς	152	Δὲν σᾶς Προσμῆνει
Ἀγνή φαντάζει, ἀκούγεται	283	Ποιὰ Ἀνάγκη;
Ἄγνωστε φίλε κι ἀδερφε	21	Οἱ Ἄγνωστοι
Ἄγρια ἐρημιὰ πρωτόγονη	282	Ζωὴ τοῦ Ἀπόμεινε
Ἄγρια φωνὴ ἀπ' τὰ ἐγκατα	187	Ἀπιστιὰ
Ἀδέσποτα εἶναι τὰ νησιὰ	282	Ἀδέσποτα
Ἄ! Εἶναι κάτι νὰ μπορεῖς	133	Σὲ Καθαρὸ Δρόμο
Ἀθῶες καρδιές, ἀθῶα μυαλὰ	151	Ἀθῶες Καρδιές
Ἀϊ-Γιάννη μου τῆς Βομποκοῦς	299	Οὔτε γιὰ Θάμα
Αἰσθηματὰ μου, ἰδέες μου	81	Σὰν Καναρίνια
Αἰσθητικέ, στοχαστικέ	115	Τὰ Χρῶματα
Ἀκούγοντας, διαβάζοντας	62	Νομίζω
Ἀκοῦστ' ἓνα παράξενο	281	Ἐνα Παράξενο
Ἀκούω νὰ λές πὼς προτιμᾶς	86	Οἱ Δυὸ Σιωπῆς
Ἀκούω τὸν κοῦκο νὰ λαλεῖ	281	Ἀκούω
Ἀλήθεια δὲν ξανάχω ἰδεῖ	280	Ἄγνωστον Εἶδος
Ἀλική μου ροδοδάφνη	280	Ροδοδάφνη-Λιγαριὰ
Ἄλλ' ἔτσι δὲ γνωρίζουμε	118	Ἄν Ζοῦμε
Ἀμάρτησα καὶ κἀνον-τας	62	Ἀγάπη
Ἀμέτρητα τ' ἀστέρια σου	101	Ἀμέτρητα
Ἄμοιρο πλάσμα, ποῦ ἀξιζες	191	Ἢ Ἄφρανη
Ἀνάγκη, ἀκέραιη Δύναμη	114	Ἀνάγκη
Ἄν ἀγωνίστηκα κ' ἐγὼ	14	Καρπούς
Ἀναζητώντας νέες μορφές	152	Συζηεῖς
Ἀναθυμῆμαι ζωηρὰ	63	Ἀναθυμῆμαι
Ἀνάμεσα στὰ μέγαρα	280	Καλύβα
Ἄν ἄνθρωπος πραγματικὸς	138	Ἄνθρωπος
Ἄν ἔχεις ἐπιφοίτηση	80	Ἐπιφοίτηση
Ἄν ἔχεις τὰ φτερὰ μικρὰ	146	Χαμηλῶνε
Ἀνήμερα τῆς χάρις σου	171	Ἄι-Φίλιππα
Ἄνθισε ὁ κήπος	279	Ἄνθη
Ἄνθός μου ἦταν ἡ ἀνοιξη	78	Τὴν Ἰστατη Ἀνεμῶνα

"Ανθρωπε, πού πορεύεσαι	116	'Η 'Οπτική 'Απάτη
"Αν λέω είμαι άναμάρτητος	186	Δέν συμφωνώ
"Αν μάς τήν έκρυψε ό Θεός	177	"Αν
"Αν ξέρατε, σεΐς πού άγαπώ	24	"Αν Ξέρατε
"Αν όσο πρέπει ευαίσθητος	151	"Όταν Πιείθεις
"Αν πέσει ό βράχος στό γκρεμό	61	"Αν
"Αν σ' έχει με χάρισματα	152	Δοσμένο
'Αντιφρονοῦν κι άντιδικούν	279	'Ο Κοῦκος με τ' 'Αηδόνι
"Αν τύχει κ' έχουν οί νεκροί	299	'Η Λήθη
'Αντώνη, άσπρίσαν τά μαλλιά	299	'Αντώνη, 'Αντώνη, 'Αντώνη!
'Αξιζέιτε νά σκαλίζετε	116	Τήν 'Επιφάνεια Τούτη
'Απάντησα τή φαμελιά	279	Τά Παιδιά Τρανεῦσιν
"Απειρε μά κι άνάπηρε	116	Ξεχνᾶς. . .
'Απέραντη κι άσύλληφτη	278	Ποῦ 'Επήγαν
'Απλό, λιτό κι άπέριττο	278	Μόνο 'Εγώ
'Απλός τοῦ νοῦ μου ό στοχασμός	81	Τό Δῶρο μου
'Απόκρυφοί μου στοχασμοί	61	'Απόκρυφοί μου Στοχασμοί
'Απολαβαίνω τούς μικρούς	278	Περίπατος
'Απ' όλα τά πιό μακρινά	61	Μακρινή Μουσική
'Απ' όλες τίς πηγές άφρό	87	Τό Δάκρυ
'Από τά νιάτα μου ή ψυχή	13	'Αγάλαχος
'Απόψε μοῦ είπαν πέθανε	298	Γιά Μένα
'Απόψε, Ρώμη, δέν άχει	224	'Αχει
'Απόψε σκανταλιστηκα	277	'Εκείνο Μόνο
'Απόψε σάν Βασίλισσας	277	Ζωγραφιά
'Απ' τή στιγμή πού τέλειωσε	177	Σωπαίνει
'Απ' τούς μεγάλους τούς σκοπούς	87	Πόθος Γαλήνης
'Αράχωβα και Πέλιστα	283	Πέλιστα
'Αρμονικά πού σύνθεσαν	277	'Η Στολίδωση τῆς Γῆς
"Ας άρραιώσουμε, λοιπόν.	183	Συναντήσεις
"Ασε νά ψέλνει ό ποιητής	200	'Εσὺ
"Αστρο καλό σημάδεψε	67	Τί σοῦ Λείπει;
Αὔγερινό γλυκόνειρο	185	Τό Νυχτοπάτη
Αὐτός πού ὄλο μ' ἔχθρευεται	23	Κάθε Καλό
'Αφήνοντας τή δημοσιά	276	Ξόρκισα
'Αφήστε τά μικρά παιδιά	159	Μικρά Παιδιά
'Αφ' ὅτου τήν ταχύτητα	97	'Αναζητήσεις
'Αφρόντιστο τοῦ ξενικοῦ	298	Νεκροταφεῖο

"Αφωνα πλάσματα τῆς γῆς	276	Δάσος Ἐλάτων
"Αχ! κι ἄλλος φίλος πέρασε	298	Κι "Άλλος. . .
"Αχ! μὴν ἀφήνεις ἄδικα	86	"Η Πλήξη μου
"Αχ! μονοπάτι τοῦ βουνοῦ	276	Μονοπάτι
"Αχνα θολή ἀπόκρυψε	275	Τὸ Σκηηνικό τῆς "Αχνας
"Αχ! νὰ μποροῦσα νὰ 'παιρνα	185	Νὰ Μποροῦσα
'Αχόρταγε, ἀξεδιψαστε	88	'Η Δύναμή σου
Βαθὺ σκοτάδι σκέπασε	275	Σκοτάδι
Βαργέστησα θαυμάζοντας	63	Τὰ Μηδαμινὰ
Βαργέστησα ὀλομόναχος	275	Σύντροφο
Βαριά εἶναι τ' ἀξιώματα	146	Ταπεινοσύνη
Βασανισμένος κι ἄκεφος	78	Παρηγοριά κ' Ἐνθάρρυνση
Βγάλε το! Πές το! Μὰ γιατί	89	"Ηττα
Βγήκα νὰ ρίξω ψίχουλα	274	Τὸν Καλὸ Θεὸ
Βοσκέ, ποῦ ἀπαντηθήκαμε	274	Κοπάδι ἀπὸ Καημοῦς
Βουνά ἄν δὲ σεργιανίσαμε	274	'Ολοῦθε
Βουνά μου, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ	273	'Αργὰ Κατάλαβα
Βουνοκορφὴ ἐλατόφυτη	273	Τὴν "Ιδια Μοίρα
Γαλήνια τὸ ἀπονέκρωσαν	132	Βραβεύοντας
Γενιὲς γενιῶν, φυλὲς φυλῶν	273	Pincio
Γιὰ ιδέστε πῶς ὁμόρφηνε	272	Σφαλάχι
Γιὰ μένα ὁ κύκλος τῆς ζωῆς	68	'Ο Κύκλος τῆς Ζωῆς
«Γιὰ μιὰ βολὰ εἶν' τὰ λεβεντιὰ	204	Τὰ Λεβεντιὰ
Γιὰ νὰ κερδίσεις ἀνετα	146	Μὲ τὸν Κόπο
Γιὰ πές μου, ἐσὺ πολὺπυρε,	89	Παρωπίδες
Γιὰ τὴν παλιὰν ἀγάπη μας	200	Περὴφανοι
Γιατί, γιατί νὰ μὴν μπορῶ	297	'Εκεῖ. . .
Γιατί μὲ πόνεσε πολὺ	297	Γιατί;
Γιατί, ψυχῆς ἀδύνατες,	90	Μαῦρες Σελίδες
Γλαυκὲ οὐρανὲ λαμπρόφωτε	272	Τὸ Φῶς
Γλυκὲς οἱ καραμέλλες τῆς	185	Καραμέλλες
Γλυκιὰ σκλαβιὰ τῶν ἔθισμῶν	15	Συνήθειες
Γλυκιὰ χαρὰ νὰ ξαναιδῶ	297	"Αν θὰ. . .
Γνώριζε, σὺ, ποῦ κυνηγᾶς	90	Μορφὴ Εὐτυχίας
Γνωστά μου, θὰ σᾶς ξαναιδῶ	74	Ταξίδι

Γοργόφτερη ὦρα, πῶς πετᾶς	88	Γοργόφτερη ὦρα
Γράφω τραγουδι ἄγραφο	79	Αὐτὸ
Γριούλα, πού νειρεύεσαι	296	Δὲ Σιμώνει
Γριούλα τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ	271	Γριούλα τοῦ Βουνοῦ
Γυμνές οἱ λεῦκες μοιάζουνε	261	Τὰ Φύλλα!
Δασάκι τοῦ καλοκαιριοῦ	272	Ἄδોકητη Βροχῆ
Δασὺ μου πλατανόρεμα	271	Πλατανόρεμα
Δὲ θὰ ζητήσω τίποτε	183	Πείσω
Δὲ θὰ σὲ κόψω τοῦ βουνοῦ	271	Δὲ θὰ σὲ Κόψω
Δὲ θέλω νὰ παιδεύεσαι	60	Παιδεύεσαι
Δὲ μὲ ζαλίζεις ἄλλο πιὰ	60	Ταχύτης
Δὲ μ' ἐνοχλεῖ σάν μ' ἀδικοῦν	59	Πῶς μ' ἐνοχλεῖ
Δὲν ἀγαπῶ τὴν ἔκταση	59	Τὸ Σύνоро
Δὲν δυσφορῶ πού χάλασε	296	Δὲν Δυσφορῶ
Δὲν ἔζησα ὅπως ἤθελα	69	Τὸ Ριζικό μου
Δὲν εἶμαι μεγαλήγορος	67	Ἄνθρωπος Ἄπλός
Δὲν εἶμαι μέγας πλάτανος	270	Πλατανάκι
Δὲν εἶναι, ἀγάπη, τὸ φιλι	184	Τὸ Δάκρυ σου
Δὲν εἶναι δύσκολο πολὺ	143	Πόσο καλός
Δὲν εἶναι ἡ δράση, μόνο αὐτή,	85	Ἄντιδραση
Δὲν εἶναι ἡ δράση, σκέφτομαι	85	Στοχασμὸς
Δὲν εἶναι λίγο νὰ ξυπνᾶς	86	Τάξη
Δὲν εἶναι πάντοτε γενναῖο	147	Γιὰ τοῦ Καλοῦ
Δὲν εἶναι τὰ κυκλάμινα	286	Φθινόπωρο
Δὲν ἐνσαρκώνεται ὁ Χριστὸς	178	Κάποιος Ἄλλος
Δὲν ἔχει ἀπόψε ἄλλο σκοπὸ	269	Νὰ Βρεῖ
Δὲν ἔχει μόνον ἡ ζωῆ	296	Ξεπεσμὸς
Δὲν ἔχεις κάμει θέλοντας	90	Τῆς Ἀρετῆς τὸν Κύκλο
Δὲν ἔχω ἐγὼ παράπονο	184	Μοίρα
Δὲν ἔχω πουθενὰ ἰδεῖ	312	Ἄν Ἐλπίδα
Δὲν κλαίω στὴν ξαφνικὴ βροχῆ	285	Ξαφνικὴ Βροχῆ
Δὲν κυνηγῶ τ' ἄσπρα πουλιά	269	Τὴν Καρδιά
Δὲν κυνηγῶ τρανές χαρές	269	Ἄν Μπόρα
Δὲν μοῦ μιλᾶνε σήμερα	268	Κακοθυμιά
Δὲν ξέρω ἂν ἄλλες ἀρετές	46	Τώρα πού Νυχτῶνας
Δὲν ξέρω ἂν θὰ ἔμαι στὴ ζωῆ	165	Ἄν θὰ Δεχθεῖτε
Δὲν ξέρω ἂν μοιάζουν τ' οὐρανοῦ	184	Πολλές Χαρές

Δέν ξέρω τ' είναι έγωισμός	37	Πιό 'Ικανούς	
Δέν ξέρω τί άλλο, άτμόσφαιρα	64	Ραδιοφωνία	
Δέν πάω νά ξεμολογηθῶ	65	Λίγες Βρεϊ	
Δέν πόθησα Ξεκούραστος	64	Τρόπος Ζωής	
Δέν τά 'χω μέ τόν άγριο	295	Μέ τήν "Ανοιξη	
Δέντρα μου αιωνοζώητα	287	Κρυφό Παράπονο	
Δέντρα μου έσεις καρπόφορα	24	Δέ Ζήτησα "Άλλη Χάρη	
Δέ ρήμωσε μόνο ή στεριά	270	Ψαρόβαρκες	
Δεσμέ μου έσύ νεανικέ,	183	Μέ Ποιόν Τρόμο	
Δέ σπέρνει χωριστά ό Θεός	176	Ποιός Ξέρει	
Δέ χάρηκα άλλο τίποτε	59	Παιδί	
Διαβάζω πιό προσεχτικά	64	Δαχτυλικά 'Αποτυπώματα	
Δίδυμ' άδέρφια τό Καλό	150	Ν' 'Αλλάξουν Ρόλο	
Δικόνε μου έχω Καύκασο	79	'Ο Στίχος	
Διστάζω νά σοῦ έμπιστευτῶ	65	Τούς Μωρούς	
Δόλια Μητέρα, μυστικός	91	Δόλια Μητέρα	
Δός τους, Θεέ μου, άλλη άπό μᾶς	166	Οὔτε Τάφο!	
Δυό άνθρωποι όταν σμιξουνε	91	Μυστική Φωνή	
Δυό κυπαρίσσια φύτρωσαν	268	Τό "Άλλο	
Δυσάρεστα κι ευχάριστα	69	Ευχαριστῶ	
Δύσκολο πού 'ναι στίς στιγμές	155	Δύσκολο	
Δύσμοιρο πλάσμα, όχι ποτέ	192	Παυλίνα	
Δυστυχησμένοι όσοι έχουνε	149	Νά 'ναι άνοιχτά	
Δῶρα πολλά μου χάρισε	67	Δῶρα Πολλά	
'Εαρινό μου όνειρο	31	"Ονειρο	
«'Εγώ είμαι ό άρχοντας τής γῆς!»	131	'Ο Πόλεμος	
'Εγώ ήμουνα τό άμέριμνο	76	Τώρα πού Πρέπει νά Θρηνηῶ	
'Εγώ, κανένα, πού, ποτέ	18	Παρακαλῶ	
'Εγώ πολλά δέ ρώτησα	65	Μυστική Προσευχή	
'Εγώ πού μήτε μιά στιγμή	76	Λυπᾶμαι	
'Εγώ πού τόσο τ' άγαπῶ	58	Τῆς 'Αλλαγῆς ό Νόμος	
'Εγώ πού ύπηρετῶ πολλούς	58	Ρούλα	
'Εδυσε ό ήλιος περφυρός	268	'Εναντι Σαλαμῆος	
'Εδῶ ψηφί, έδῶ ρηγι	115	'Η Θεία Χάρη	
Είμαι ό πιστός κι ό άπιστος	58	Κράμα	
Είμαι τό φρόνιμο πουλι	57	Τό Φρόνιμο Πουλι	
Είμ' ένας άθρονος Θεός	88	'Ο Κίνδυνος	

Είναι ἡ ζωὴ μας βήματα	300	Βήματα
Είναι ἡ ζωὴ μας πόλεμος	132	Πόλεμος, Εἰρήνη
Είναι ἡ πηγὴ μου καθαρὴ	57	Ἡ Πηγὴ μου
Είναι κι αὐτὴ μιὰ δύναμη	157	Ἐκτελῶ Διαταγὰς
Είναι μεγάλα θάματα	57	Θάματα
Είναι μικρὰ τὰ φύλλα σας	267	Νὰ Μάθεις
Είναι σὰ νὰ μὴ θέλῃσες	198	Νὰ μὴν Ξαναμιλήσουμε
Εἴν' κάποια δευτερόλεπτα	301	Δευτερόλεπτα
Εἶπαν στὶς ἀρκουδοβασιῆς	267	Νοσταλγοὶ
Εἶπε ἡ ζωὴ: «Ὅλοι μοῦ λέν	175	Χωρὶς Ἑσένα
Εἶπε ἡ ὄροφὴ στὸ δάπεδο	91	Ἡ Ὅροφὴ
Εἶπε ὁ δραστήριος ἄνθρωπος	92	Ὁ Δραστήριος
Εἶπε ὁ Θεός: «Γιὰ μιὰ φορὰ	171	Γιὰ Μιὰ Φορὰ
Εἶπε ὁ καλοστεκούμενος	198	Στερνὴ μου Γνώση
Εἶπε ὁ Σοφὸς στὸν Ἄνεμο	267	Μαθητοῦδι
Εἶπε ὁ Τροχὸς στὴν Ἄσφαλτο	150	Εἶπε ὁ Τροχὸς
Εἶσαι θεοφοβούμενος	171	Ἄπανταχοῦ Παρῶν
Ἐκανε τρέλλες ὁ μικρὸς	161	Σκιπιόνε
Ἐκεῖνο σου τὸ ἀνάβλεμμα	199	Ἀνάβλεμμα
Ἐκεῖνο τὸ ἕνα τίποτε	270	Ἐκεῖνο τὸ ἕνα Τίποτε
Ἐλα, γλυκιά μου ἐπιθυμιὰ	56	Ἄν Ἴσως
Ἐλα, καιρὸ ἔχεις νὰ μοῦ ρθεῖς	75	Τίποτε Ἀγαπημένο
Ἐλα μικρὲ κ' ἔλα τρανὲ	92	Βάρος
Ἐλαμψε ὁ ἥλιος, μὲ καλεῖ	55	Λάσπη
Ἐλαμψε ὁ ἥλιος χάρηκα	266	Γιὰ τίς Κηλίδες
Ἐλα νὰ κλάψουνε μαζὶ	199	Γιατί;
Ἐλα νὰ πολεμήσουμε	56	Στοῦ Φεγγαριοῦ τὸ Ἀλώνι
Ἐλα νὰ συγυρίσουμε	77	Οἱ Θησαυροὶ μου
Ἐλα, σκληρὴ μου Ἀνάγκη ἐσὺ	56	Ἀνάγκη
Ἐλατα μακροκλώναρα	261	Κεραυνωμένε μου Ἐλατε
Ἐλατα, ποῦ ὄλο τὸ βουνὸ	262	Ἀδερφώσου
Ἐλατα σεῖς ψηλόκορμα	262	Δεῖξτε μου
Ἐλάτε, Μοῖρες, πέστε μου	153	Ἐλάτε
Ἐλα, χλωμὸ φθινόπωρο	286	Φθινόπωρο
Ἐλα, χρυσέ μου ἄνθρωπε,	17	Ἐλα
Ἐμοιαζε — μὰ πῶς ἔμοιαζε! —	199	Ἐμοιαζε
Ἐνα κορίτσι περπατᾶ	200	Ἐνα Κορίτσι
Ἐνα μεγάλο σύννεφο	264	Οἰωνὸς

Έναν-ένα κάθε τόσο	156	Πακιστάν
Έναν έχθρό έχεις, Θάνατε,	295	Ή Μνήμη
Έναν καιρό που πίστευα	295	Έναν Καιρό
Ένα πουλάκι τρόμαξε	220	Στήν Κερασιά μου
Ένας βουνίσιος κότσυφας	221	Κι Αύτός
Ένας είναι ό Πανάγαθος	92	Κάποιο Σκουλήκι
Έξω είναι ό ήλιος κ' ή χαρά	55	Ό Νόμος ό Δικός μου
Έπάλληλοι κι όμόκεντροι	153	Άπαρέγκλιτα
Έπαναστάτες τ' ούρανοϋ	260	Ματαιώς
Έπήρα εγώ άπ' τό χαλινό	114	«Εις Έαυτόν»
Έσεΐς οι διαμαρτυρητές	294	Βαθύτερα
— Έ, στρατοκόπε, που τραβάς	150	Ήταν. . .
Έσύ κι άν κλεις στη σάρκα σου	93	Άστέρι
Έσύ, φτωχέ, που άγάπησες	22	Άγάπησα
Έτσι όπως όπισθοχωρεΐ	105	Πισωπατεΐ
Έτσι όπως τά 'φερε ό καιρός	77	Άξιζει;
Έδες εϋπαρουσίαστες	186	Έδες
Έθθεία χάραξα γραμμή	76	Όλοΐσα
Εϋτυχησμένοι γίνονται	93	Τά Συμβαΐνοντα
Έφυγε, Ξαναγύρισε	221	Σά μια Νυφάδα
Έφυγε ό ύπνος τήν αύγή	31	Υπνάκος
Έχει ή ψυχή μας μυστικόν	93	Ή Διάθεση
Έχει ή ψυχή μου βαρεθεΐ	46	Τό Μονοπάτι
Έχεις έχθρους απέξω σου	153	Κι άλλους από μέσα
Έχεις τ' ώραΐο προτέρημα	149	Πρόσεξε
Έχουμε ανάγκη από προφή(τες)	169	Ό Τιμιος Σταυρός
Έχουν αξία στη ζωή	94	Καλοί Τρόποι
Ζαλίστηκαν θαυμάζοντας	259	Πι' όμορφο
Ζυγέ μου, σιδερένι μου	75	Ζυγέ μου
Ζωγράφε, πιό έπιδέξια	79	Του Λόγου. . .
Ή άπουσία είναι άμορφη	201	Διάψευση
Ή γνωριμιά μας γίνεται	259	Κρυφό Παράπονο
Ή γνώση εκόπιασε πολύ	108	Τήν Πίστη
Ή Δύση χρυσορόδινη	259	Στάθηκε
Ή εϋθύγραμμη βουνοκορφή	261	Λανάρι

Ἡ θάλασσα, ἡ στρατόσφαιρα	294	«Ένας Εἶμαι»
Ἦθελα νά 'μουν ἀρνητῆς	55	Δὲν Ξέρω
Ἡθικολόγοι, πρὸς Θεοῦ!	202	Θεραπευτῆς
Ἡ Κοκκινιά κι ὁ Φίδαρης	71	Ἡ Κοκκινιά κι ὁ Φίδαρης
Ἡ λύσσα τῆς καταστροφῆς	149	Προσφυγικὲς Οἰκογένειες
Ἡμέρα ἐξαίρετη: Ἄνοιξη	266	Ἡμέρα Ἐξαίρετη
Ἡ Μοίρα μῦρα ἔχει πολλά	133	Ἡ Μοίρα
Ἡ Μόρφωση σ' εὐάνθιστα	94	Ἡ Μόρφωση
Ἡ Μουσικὴ σταμάτησε	148	Καί στὴ Σιωπῆ
Ἡ νύχτα γλυκοχάιδεψε	258	Ὁ Κάμπος
Ἡ Παναγιὰ στὸ τέμπλο τῆς	176	Πῶς;
Ἡ προσοχὴ τὴν ἄρπαξε	148	Μιά Λεπτομέρεια
Ἡ πρώτη ἀριά, δισταχτικὴ	201	Ἄπουσία
Ἡράκλεια δύναμη πολλὲς	95	Ὀγκολίθους
Ἡράνθεμα, ποῦ ἡ Ἄνοιξη	258	Ζωγραφιὰ μὲ Πεταλοῦδες
Ἡρθε ἡ Κυρά-Θανάσαινα	258	Θύμησες
Ἡρθεν ὁ Ἱεραπόστολος	148	Δὲν Πείθω
Ἡρθες-προσπέρασες γοργά	186	Ποιὸς;
Ἡρωα, πές μας τί ἔβλεπες	102	Ἡρωα
Ἡρωες τοῦ διαστήματος	140	Πολὺ θὰ Προτιμοῦσα
Ἦσουν γιὰ μὲ καλόστρωτος	43	Ένας Δρόμος
Ἦταν μιὰ μπόρα. Πέρασε.	187	Καί Πάλι
Ἦταν φίλοι στ' ἀκρογιάλι	257	Τὸ Πλατάνι καὶ τὸ Κύμα
Ἦ τσοῦπα ποῦ ἀνηφόρισε	202	Ἄκου τὴν
Ἦχώ τῆς ἀπονύχτερης	257	Ἦχώ
Θαλασσογκρέμιστα βουνά	284	Λευκάδα
Θαλασσοπόροι τοῦ καπνοῦ	256	Ἄρμενα
Θά μάθω σταυροβελονιά	203	Ὅπως Παλιὰ
Θάνατε, καὶ ὅσοι ἐρχονται	294	Ὅλοι μας
Θάνατε, μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιὰ	291	Τῆ Νύκτῃ!
Θά περικόψω τὰ φτερά	42	Συσπείρωση
Θαρρεῖ κανεῖς τοῦ Θεοῦ Φωτὸς	170	Φοβᾶμαι
Θά σέ κουρσέψω, ἀπάρθενο,	257	Κουρσάρος
Θαυμάζω τὸ μικρότερο	256	Τὴν Πέτρα
Θαυμάζω τοὺς πρωτόγονους	54	Μὲ Πανὶ
Θαυμάζω, φίλε, ποῦ μπορῶ	17	Ἄνώφελο
Θά 'χω νά πῶ στὴ Μάνα μου	73	Ἐκεῖνος

Θεέ μου, πολὺ μὲ βόηθησες	287	Προσευχὴ
Θέλω ἀπ' τῆ δρῦν ἐκείνη ἐκεῖ	308	Κι ἄχ! Ξέρω. . .
Θέλω νὰ σὲ καταραστῶ	203	Νὰ σὲ Καταραστῶ
Θνητέ μου, ἡ δυστυχία σου	147	'Απ' τὶς 'Απεχθέστερες
Θρόνοι τῆς ἀθωότης μας	158	Μαθητικὰ Θρανιά
Θυμᾶμαι σ' ἓνα ἀπόμερο	160	Ο Tempora!
Θυμᾶσαι, Μάνα, μοῦ 'λεγες	71	Τὰ Στοιχεῖα
'Ιδοῦ ἓνας προβληματισμὸς	95	Προβληματισμὸς
'Ισχύς, ποτὲ δὲν ἔσυρα	54	'Ισχύς
Καβαλικεθουν τὰ παιδιὰ	160	Τὸ Πέτρινο Λιοντάρι
Καημὸς τῆς ἐπιβίωσης	300	Διαθήκη
Καθάριο τοῦ βουνοῦ νερὸ	256	Δὲν τὸ Προδίνεις
Κάθε ἄλλο θὰ ἦταν πλάνεμα	147	Κάποια Μέρα. . .
Κάθε ἐρχομὸς σου ἄλλος σταθμὸς	54	Νέα 'Ελπίδα
Καθέννας δρόμο διάλεξε	96	Κομματί Γῆς
Καθ' ἐποχὴ στὰ ἦθη τῆς	203	Δεῖγμα ὁ 'Ερωσ
Κάθε φορὰ πού ἀναπολῶ	204	Καμμιά
Καθὼς καβάλλα σὲ περνῶ	209	Πρῶτα
Και γιὰ τὴν ματαιότητα	137	Ταξιδευτῆς τοῦ 'Απείρου
Και δυνατὸς και φρόνιμος	195	'Αντρεία
Και μένει ἀκόμα μιὰ φορὰ	195	Κύθηρα
Και μὲ τὸν ἥλιο βάδισα	53	Νὰ 'Εμπορευτῶ
Καινούργια φύλλα ἐβγαλαν	255	Δέησις
Και πάλι στ' ἅγια χῶματα	209	Και Πάλι
Και σᾶς τοῦ πλήθους ἄσημοι	145	Στιγμὴ 'Αναπόφευκτη
Και στὶς πιὸ δυνατὲς ψυχές	154	Και στὶς Δυνατὲς Ψυχές
Και τώρα ἀπὸ τῆς ἔξαρσης	96	Σὰ Μηχανή
Και ὑγεία μοῦ χάρισε, Θεέ,	36	'Η 'Ανθρωπιά
Κακὲς στιγμὲς, ἀγκαθερὰ	53	Κακὲς Στιγμὲς
Κακὸ ποτὲ δὲ θέλησα	18	Μήπως;
Καλὰ πού ἀνθίζεις, λαγκαδιά,	255	'Ο Γκρεμὸς
Καλὰ τὸν ἔστειλε ὁ Θεὸς	145	Σᾶς ἔσυραν. . .
Καλέ μου κ' εὐσυνείδητε	98	Δοκιμασία
Καλέ μου, πού ἀδικήθηκες,	96	Καλοί, κακοί. . .
Καλὴ ἑνσαρκώνω Μοῖρα τους	162	Τὰ Σορκῶ
Καλὴ ζωὴ μου, ἐκύλησες	68	"Ὡς τὴν Κορφή

Καλοί κι ἀγαπημένοι μου	21	Γιατί Φεύγω;
Καλοκαιριάτικες Βροχές	254	Καλοκαιριάτικες Βροχές
Καλό κι αὐτὸ τ' ἀνάποδο	53	Νὰ μὴ Βλέπω
Καλό μου ἐσὺ πανόγραμμα	20	Τὸ Πανόγραμμα
Καλῶς μᾶς ἤρθε ὁ Ἐρωτας	194	Καλῶς μᾶς Ἔρθε
Καλῶς τηγε κι ἄς ἄργησε	255	Καλῶς τηγε
Καλῶς τὸ Φίλο, πῶ ἔρχεται	311	Φίλος
Κάμε στὰ ἐνδιαφέροντα	118	Θά 'σαι ὁ Πρῶτος
Καμιὰ χαρὰ, κανεὶς καημὸς	194	Ἐρωτα
Κανεὶς δὲ θὰ μὲ πείστευεν	22	Μόνον Σὺ
Κανεὶς δὲ μὲ συντρόφεψε	20	Θὰ σᾶς Πείσω
Κάνεις νὰ πείς γιὰ τίς παλιές	167	Παλιές Ἀλήθειες
Κανεὶς οὔτε σὲ τόπο ζέρει	170	Ὁ Ἄφαντος Θρόνος
Κανεὶς Σοφὸς δὲ μοῦ ἔμαθε	254	Βράχος Βουβὸς
Κανέναν δὲν ἀπάντησα	19	Συντρόφοι τῆς Ἀνάγκης
Κανένας δὲ σὲ πρόσεξε	220	Θεωρία
Κανένας, Πρόοδε, δὲν μπορεῖ	97	Πρόοδος
Κανόνες ἔθεσες, Ζωή,	52	Ζευγάρι
Κάποια φορὰ κ' ἔταν καιρὸ	254	Ὅλα Θολὰ
Κάποια φορὰ πού κάπου ἄλλοῦ	292	Κάπου Ἄλλοῦ
Κάποτε μοῦ ἔπες: «Σὲ θαρρῶ	16	Φιλία
Κάπου μακριὰ, κάπου κοντὰ	170	Ἁγία Παρασκευὴ
Κάστρο τοῦ Ἐπάχτου, πύργοι σου	158	Κάστρο τοῦ Ἐπάχτου
Κατάκαρδὴ μου ἢ λύπηση	62	Ὁ Πόλεμος
Κατάκορφα τὸ κάτασπρο	253	Θὰ τὴν Φτάσει
Κατατρεγμένα μου πουλιά	221	Ἄνοιχτὸ Παράθυρο
Κάτου οἱ ἀνθοὶ συντροφιαστοὶ	253	Δημόσιος Κῆπος
Κεραυνομένη μου ἔλατε,	253	Ἄν Ἡμουν
Κι ἂν εἶλα, ἐπαναστάτες μας,	168	Ὅταν ποτὲ Γυρίστε. . .
Κι ἀπ' τὸ ταξίδι πιὸ πολὺ	309	Ταξίδι
Κλειστὸ χωράφι κίτρινο	252	Σταρόσπειρο
Κοιμᾶται ἀτάραχα ἡ ζωὴ	252	Χαρὰ Μεγάλῃ
Κόρες μου καλογένηνες	98	Ἡ Ἀπόφαση
Κορφολογώντας ἀνθη	99	Νὰ Ἐθασαυρίσεις
Κυκλάμινα, πού ἀνθίζετε	252	Κυκλάμινα
Λαγοκοιμούνται στοῦ βουνοῦ	251	Γιὰ τὸν Ἀγῶνα
Λαμπρὴ μου σκέψη, πού πετᾶς	85	Γύρισε

Λέει ὁ ἀπροβληματίστος	52	Προβληματίζομαι
Λένε: οἱ ἀνέμοι ὅταν φυσοῦν	251	Φυλλοτραγουδοῦν
Λέω πῶς τις ξέρω τις χαρὲς	52	Χαρὲς
Λησμόνα τὰ κακὰ τῆς γῆς	103	Δυστυχέστεροι
Λησμονημένοι μου Παῖδοι	158	Παῖδοι-Ἀντίπαῖδοι
Λησμονητὸς ὁ λόγος μου	66	Θησαυρὸς
Λίγοι ἀπομεῖναν οἱ παλιοὶ	292	Καινούργια Πλάση
Λιθογραφῶ στὰ μάτια μου	251	Κηλίδες
Λιμονούλα σκουροπράσινη	250	Συνενώηση
Λιοντάρια, ἐσεῖς, πανίσχυρα	156	Λαοὶ
Λοτόμε, ποῦ ὅλη τῆ ζωὴ	99	Ἔνας Λοτόμος
Λυπᾶμαι ὡς βλέπω ναυτικούς	145	Καράβια μὲ Πανιά
Λύσε με, Στίχε! Ποῦ μὲ πᾶς	82	Δὲ μ' ἀποκρίνεται
Μακαριστοὶ ὅσοι ἀπέρχονται	292	Μάταιο
Μὰ κι ἂν καλὰ ἐβάδισεν	134	Νὰ Σωθεῖ
Μακριὰ γεννήθη κάθε μιὰ	194	Γιὰ Κάποιον
Μαντεύω πῶς θὰ γονατᾶς	308	Μαντεύω
Μ' ἀρέσει καὶ τὸ χαίρομαι	250	Σοδεῶω
Μᾶς ἀποκλείσαν τὰ βουνά	219	Ἀδιάβατη Μασχάλη
Μᾶς ξανακινῶνουν οἱ ἀλλαγές	143	Ὁ Κρυμμένος Θησαυρὸς
Μαστοὶ πελώριοι τὰ βουνά	249	Ἀσπροπόταμος
Μεγάλα δάση πέρασα	247	Τόσο Κακὸ
Μεγάλε κόσμε ἀπέραντε	100	Στὸ Ζύγι
Μεγάλε μου ἐπιστήμονα	94	Ἀνηξερὸς
Μεγάλοι ἂν βγῆκαν σύγχρονοι	51	Μεγάλοι
Μεγάλο λάθος πῶκαμα	117	Τὸ Ἀντίθετο
Μὲ κάποιον εἶδαμε τὸ φῶς	21	Μὲ Κάποιον
Μὲ καρτεροῦν οἱ φίλοι μου	293	Θὰ χαίρομαι
Μελαγχολία μου ἀξάφνη	51	Νὰ μὴ μοῦ Λεῖψεις
Μέλισσες, μοσχομέλισσες	247	Μέλισσες
Μὲ προκαλοῦνε νὰ τοὺς πῶ	249	Στὸν Κῆπο μου
Μὲς ἀπ' τὸ λόγγο τοῦ βουνοῦ	247	Ἀκαθόριστη
Μὲ σπρώχνει στ' ἀκροθάλασσο	248	Νὰ 'μου
Μὲς στὰ μεγάλα μάτια σου	193	Κρίμα Βαρὺ
Μὲς στὶς ἐπαλξες τοῦ Κάστρου	193	Παίζουμε
Μὲ τὰ μικρὰ θαυμαστικά	144	Ἡ Ζωὴ
Μὲ τῆς ζωῆς τὸ μουσικὸ	51	Τὸ Κουβάρι

Μέ τὸ ἀμαξάκι σου περνᾶς	193	Μέ τὸ ἀμαξάκι σου περνᾶς
Μέ τὸ βαπόρι τῆς γραμμῆς	248	Ταξίδι
Μέ τὸ βοριά παλεύετε	248	Δάσος Ἐλάτων
Μέ τὸ ὑποδεκάμετρο	99	Ἵπολογισμοί
Μέτρα κορμιὰ κι ἀρίθμησε	100	Ἄν Γνώρισε
Μὴ βιάζεσαι! Μὴ σπαταλᾶς	100	Θηλιὰ-Θηλιὰ
Μηδὲ τὰ βώδια τοῦ ζευγαῖ	246	Τὸ Σταροχώραφο
Μὴν κλαῖς, περιβολάκι μου,	246	Πόσο Διαφέρουν
Μὴν πείς γιὰ κάτι ἀσήμαντο	101	Ἐπὶ τῶν Ἀσημάντων
Μὴν πολυψάχνεις, δύσπιστε,	102	Ἡρώες
Μὴ σὲ κουράζουν οἱ γνωστοί	101	Οἱ Γνωστοί
Μὴ μὲ περιγέλασετε	50	Ἄστρον
Μὴ σοῦ φανεῖ παράδοξος	19	Ὡς Πάντα. . .
Μὴ σπαταλιέσαι ἀκαρπα	144	Τὸν Ἴδιον Ἐαυτοῦ σου
Μητέρα, μπῆκα στὸ χορὸ	71	Τῆς Νόβαινας
Μητέρες ὄλες, φέρτε Του	175	«Πῶς Ἔδου Σου»;
Μὴ τὴν ψυχὴ σου, Ἄνθρωπε,	144	Τὸ Φῶς σου
Μὴ φεύγεις, ὕπνε μου καλέ,	30	Μὴ Φεύγεις
Μιά κυκλαμιὰ ὀλομόναχη	246	Μιά Κυκλαμιὰ
Μιά μέλισσα χαζούτσικη	245	Ἄντίπερα
Μικρές μου καθημερινές	50	Ἐτοιμος
Μικροφροντίδες, τεμπελιές	102	Παραγεμῖδια
Μοίρα, νὰ ξέρεις σὲ νικῶ	70	Νίκη
Μοναχός μου στὰ λιβάδια	245	Κάθε Γύρος
Μοῦ ἀρέσει νὰ λοξοδρομῶ	245	Δρομάκια
Μοῦ ἀρέσει νὰ μὲ σταματοῦν	19	Μήπως κ' ἐγώ;
Μοῦ ἀρέσει νύχτα νὰ ξυπνῶ	19	Στὸ Σκοτάδι
Μοῦ ἀρέσει ὁ λόγγος πού κρατεῖ	244	Ἐφομοίωση
Μοῦ ἀρέσουν τὰ ψηλὰ βουνά	286	Ἐποχαιρετισμός
Μοῦ λένε ἢ γνώση τοῦ παθοῦ	50	Μοῦ Λένε
Μοῦ πείς πῶς συνομιλήσες	244	Πετρομυλῶ
Μοῦ φτάνει, πολιτεία τρανή,	243	Νὰ Εἶχα
Μπορεῖ καὶ νὰ στερῆθηκες	141	Μπορεῖ
Μπορεῖ, κοιτώντας τὰ παιδιὰ	161	Τὴν Ἐδαιρε. . .
Μπορεῖς νὰ πράξεις τὸ καλὸ	142	Δέξου
Μπορῶ σηκώνω κάποτε	48	Αἰσθηση
Νὰ βλέπεις τὸν ἀχνὸ καπνὸ	133	Ὅραμα

Νά εἶχα τὴ σκέψη δυνατὴ	49	Ἐνώφελη Βλακεία
Ναί, ὑπάρχει σάν φαινόμενο	191	Θωπεία
Νά καταχτούσαμε τὴ Γῆ!	142	Πρὶν Ἄλλο
Νά ἴμαι, πῶς θέλω! ἐγὼ καλὸς	17	Γείτονες
Νά μὴν προβληματίζεσαι	95	Προβληματισμοὶ
Ν' ἀναστενάζει τ' ἄκουσα	66	Ἐναστενάζω
Νά πᾶς καὶ νά ῥθεις μὲ καλό!	192	Στὸ Καλό!
Νά περιμένεις τὸ ἄγνωστο	103	Χαρούμενο
Νά περπατᾶς ἀνάσχολος	243	Μοναχὴ Ἐγνοία
Νά προχωρᾶς, νά προχωρᾶς	281	Ὁ Εὐδολογημένος Δρόμος
Νά ἴσαι καλὸς προσπάθησε	143	Νά ἴσαι Καλὸς
Νά ἴστε ὁμορφες σᾶς χάρηκα	190	Γυναῖκες
Νά τες οἱ Νεράιδες, νά ἴτες!	243	Νεράιδες
Νά τραβηχτοῦν τὰ σύνεφα	285	Ἡπειρος
Ν' ἀφήνεις τὸ φαινόμενο	142	Ν' ἀφήνεις, . .
Νά φτάνεις εἶναι πιδὸ σκληρὸ	156	Πιδὸ Σκληρὸ
Νά ἴχαν τὰ δέντρα μου φωνή	242	Τὰ Δέντρα
Νά ἴχεις τὸ σήμερα ἄνετο	117	Θέλω Νά ἴσθηνα
Νέοι ὁδοιπόροι τῆς ζωῆς	168	Νέοι Ὀδοιπόροι
Νησάκι ἀφροπερίζωστο	242	Νησάκι
Νιέ μου ζωγράφε, σὲ ρωτῶ:	115	Ζωγράφε
Ντάλα καταμεσήμερο	242	Νά μὴ μοῦ Λεῖψει
Νύχτα, μὲ τέγνη προσπαθᾶς	103	Νύχτα
Νυχτερινὰ βιώματα	190	Νυχτερινὰ βιώματα
Νυχτερινὴ μου ἀπόλογε	31	Τῆς Μοναξιᾶς
Νυχτερινή, σάν ὄνειρο	240	Στὰ πέλαγα
Νυχτερινὸ ἀποθάλασσο	240	Ἐράθυμος
Νυχτομαυρίζει τὸ βουνό	240	Πατρικὸ Βουνό
Νωπὰ λουλούδια δροσερὰ	293	Στὸ Τάφο τοῦ Ἐδερφοῦ
Ἐανάρθα πάλι σήμερα	293	Τάφοι
Ἐανθὰ τὰ στάχυα στὶς πλαγιές	241	Ἐανθὰ τὰ Στάχυα
Ἐάστερε πρωινὸ μου νοῦ,	14	Ἐάστερε
Ἐεκλείδωσε τὰ χεῖλή μου	18	Ὅλους
Ἐέρω τοῦ κόσμου τίς πληγές	47	Πληγές
Ἐημέρωσε, καλόφεξε	44	Φεγγίτες
Ἐωμάχοι ἐσεῖς τῶν ἄγωνων	210	Ἐυχοπαῖδι
Ἐωμάχοι, ποῦ σᾶς ἀπαντῶ	241	Ἐωμάχος

"Ο ἀγέρας καταλάγιασε	239	"Υπνος
"Ο άνθρωπος, όταν γερός	104	Τέσσερες Ἀνίγκες
"Ο ἀντίζηλος τῆς θάλασσης	239	"Ο Ἀντίζηλος
"Ο βράχος μονοκόμματος	239	Κάπου θά Βρεῖς
"Ο γάμος τους, ἡ γέenna της	306	Οικογενειακοὶ Σταθμοὶ
"Ο ἕνας νά 'σαι στὸ βουνὸ	238	"Ο Ἐνας
"Ο θάνατος ὑψώνεται	291	Πιστεύω
Οἱ ἀρετές μου εἶναι μικρές	42	Ζηλεύω
Οἱ γείτονές μου ρώτησαν	105	Μεγάλος Αἰγός
Οἱ Δράκοι ξαναφόρεσαν	262	Οἱ Δράκοι
Οἱ δυὸ ἐχθροὶ μου τῆς ζωῆς	42	Οἱ Δυὸ Ἐχθροὶ μου
Οἱ καλογέροι λείψανε	174	Βουβὸ Μνημόσυνο
Οἱ μηχανές φιλήθηκαν	105	Σύγκρουση
Οἱ πρὸς ἐμένα χάρες σου	178	Δὲ θά φυλλορροήσω
Οἱ ράγες μὲ τὰ γούπατα	237	Οἱ Ράγες
"Ο κῆπος μου εἶναι ὁ πιὺ σοφὸς	238	"Ο Κῆπος
"Ο κηπουρὸς μας γέρασε	237	"Ο Κηπουρὸς μας
"Ο κόσμος μου ἦτανε μικρὸς	75	Μέτρα
"Ολα μοῦ φταῖνε σήμερα	41	"Ολα μοῦ Φταῖνε
"Ολα οἱ σοφὸς τὰ πρόβλεψαν	177	Μὰ Ἐμειναν
"Ολα παραμορφώθηκαν	162	Στὰ Μικρὰ Παιδιά
"Ολα τὰ δέντρα τῶν δασῶν	237	Δὲν τὸ Εἶδα
"Ολες τὶς ματαιότητες	46	Ματαιότητες
"Ο λόγος: Τὴν ἀλήθεια ἐγώ	119	Τὴν Ἀλήθεια
"Ολοι μαζί ὡς βαδίζουμε	301	"Ο Δρόμος
"Ολυμπος πρὸς Ταυγετον:	236	"Ολυμπος πρὸς Ταυγετον
"Ο Μεγιστὰν θυμήθηκε	306	Πρῶτος
"Ομορφα Δέντρα τοῦ Δρυμοῦ,	236	Προσκυνητῆς
"Ομορφα παίξεις, Ἄνεμε	236	Μόνον Ἐκεῖνος
"Ομορφη μέρα! Πι' ὄμορφη	287	"Ομορφη Μέρα
"Ομορφη πλάση	306	Τοπία
"Ομορφο κυπαρισσάκι	307	Κυπαρισσάκι
"Ομορφος νά 'σαι κι εὐρωστος	190	Οἱ Ἐρωτικὲς Κυρίες
"Ομορφο τ' ὄνειρο, ὄμορφη	41	Πραγματώση
"Ο μόχθος δημιουργικὸς	141	Κρίνει
"Ο πόνος ἀνοιχτὴ πληγὴ	104	'Αλλί σου
"Οπου ἡ ἀγάπη ἀληθινή	105	'Αγάπη Ἀληθινή
"Οπου νερὸ κι ὕπου στατὸς	174	Κάποιο Ἀστέρι

"Όπως καλογεννήθηκα	69	Συνταίριασμα
'Όρὲ ποῦ καταστήσαμε	106	Βουνίσσιος
'Όρμές μου ἀκαταδάμαστες	41	Ποιὰ Δύναμη;
"Όσα κακὰ μοῦ κάμανε	60	Μὲ Φρόνιμο Σφουγγάρι
"Όσα μεγάλα καὶ τρανὰ	307	'Ό Θάνατός μας
"Όσα πολλὰ κι ἄν λέγαμε	307	Μονομιᾶς
"Όσα ὕψηλὰ κι ἄν στοχαστεῖς	308	Εἶπε ἡ Ζωὴ
"Όσοι προτρέχετε μὲ βιά	167	Σκεφτήκατε;
"Όσο κι ἄν ὁμορφότερο	66	Μνήμη Προγόνων
"Όσο μπορεῖς ἀνέβαινε	141	Στὴν Πρώτη "Όρα
"Όταν αὐγούλα ξεκινᾶς	155	Κρυφὴ Βορὰ
"Όταν βρῆθῶ μὲ τοὺς πολλοὺς	24	'Ό Κόσμος "Όλος
"Όταν εἶμαι στὰ κέφια μου	40	"Όταν κι ὅταν
"Όταν θὰ λάβω μῆνυμα	311	Θὰ κλαίω
"Όταν κερδίσει τελικὰ	37	'Επαναστάτης
"Όταν ξηρὰ καὶ θάλασσα	235	Πῶς Θέλεις;
"Όταν τὴ νύχτα μὲ ζυπνᾶ	28	"Όταν τὴ Νύχτα
Οὐδεὶς μας ἀναμάρτητος	172	'Αμάρτημα
'Ό Φασουλῆς! 'Ακόμα ζεῖ;	160	Γιατὶ τάχα;
"Όχι, Θάνατέ μου, ἀπέξω	305	'Αγκαλιασμένοι
Παιδιὰ μου, ἄχ! νὰ μπορούσατε	164	«'Αλλοι Θὰ 'ναι»
Παιδιὰ μου ἐσεῖς τρεχούμενα	163	Εὐχὴ Γέρου
«Παλιὲς Καντάδες», ἐσπερὶς	182	Γηραιὰ Κυρία
Παλιούς Καιροὺς ἀνάστησε	182	"Ό Πῶς!
Παλληκαρία πάλεψε	89	"Όρα
Πανευτυχὴς περίπτωσι	140	Πλουτίζοντας
Παντρεύεται ἡ ἀγγόνα της	164	Νὰ Πᾶς
Παρακαλῶ σε Οὐράνιο Φῶς,	176	Πρὸς τὸ Φῶς
Παραμύθια τοῦ λαοῦ	40	Τοῦ Λαοῦ
Παρὰ νὰ κακοχάνεσαι	235	"Όχι 'Ανθρῶποι
Παράξενο εἶναι τὰ μικρὰ	107	Μικρὰ καὶ Μεγάλα
—Πάρε με, κράζω στὸν Ψαρά	235	Διώνοντας
Παρηγοριέται ἡ μοναξιά	305	Μοναξιά
Παρθένα Φύση, Μάνα μου	234	Παρθένα Φύση
Πατέρα μου, νιογέννητο	70	Πατέρα μου
Πειθῶ, ποῦ θυγατέρα σου	107	Πειθῶ
Πεῖρα μου, σ' ἐμπιστεύομαι	39	Πεῖρα μου

Πείρα, πού γνώρισες πολλά	38	Καταστάλαγμα
Περαστικές μου γνωριμιές	45	Περαστικές Γνωριμιές
Περιπλοκάδια στόλιζαν	234	Τῆ Μουσική τοῦ Βελονιοῦ
Περνάει ψηλά στοῦ ξέφωτο	227	Πρόσκαιρη
Πές τὴν ἀλήθεια ὀλόκληρη	108	ἼΙ Μισαλήθεια
Πῆγα καὶ ξαναμίλησα	234	Ἐπικοινωνία
Πῆραν κι-τρινοφύλλιασαν	233	Ἀμπέλια
Πίκρα μου ἐσύ, πόνο μου ἐσύ,	108	Τῆς Νοστιμιᾶς τὸ Ἄλάτι
Πιστεύοντας — ἔστω τυφλά! —	107	Ἢ Πίστη
Πιστεύω νὰ ἴναι ἀδυναμιὰ	109	Ἀντίθεση
Πιλαγιές πρασινοστόλιστες	233	Τὴν Ἄνοιξη
Πλανῶ τίς ἀναμνήσεις μου	204	Δὲν ἐλθθῆ
Πληθαίνουνε τὰ θύματα	174	Ἢ Ἐσταυρωμένους
Πλούσια εἶναι τὰ μάτια μας	109	Ἢ νοῦς μας κ' ἡ καρδιά μας
Ποιὰ εἶσαι σύ; ρωτήσανε	125	Ἢψηλὴ Διανόηση
Ποιὰ περηφάνια ταπεινῆ	109	Ἢ Ὀλάκερος
Ποιὸ δυνατότερο στοιχειὸ	238	Σὲ Ταπεινώνει
Ποιὸν νὰ καλέσω νὰ μοῦ πεῖ	110	Ἢ Ἰδιος
Ποιδὸς εἶν' ἐκεῖνος πού θὰ πεῖ	110	Διδαχῆ
Ποιδὸς πῆγε στοῦ ψηλοῦ βουνό,	139	Στριφογυρίζεις
Πολλά εἶναι τ' ἀνεξήγητα	97	Οἱ Νόμοι τῆς Προόδου
Πολλά εἶναι τ' ἀπαραίτητα	110	Τὸ Κουδούνι
Πολλά, καρδιά μου, ἐπιθυμᾶς	233	Ἢ Ἐλατος τοῦ Ἄρδινῆ
Πολλά μοῦ χάρισε ἡ ζωῆ	15	Πολλά
Πολλά μπορεῖς νὰ διδαχτεῖς	119	Δεξίωση Πρεσβείας
Πολλά νομίζεις δύνασαι	111	Τὸ πιὸ Πολύ
Πολλά, πολλά μᾶς χάρισες	112	Πολλά
Πολλά τὰ ρόδα ἕναν καιρὸ	38	Τὰ Καλάθια
Πολλά τοῦ νοῦ τὰ θαύματα	112	Καὶ τὸ Καλύτερο. . .
Πολλές δυνάμεις τῆ ζωῆ	104	Ἢ Ἐρωτας κι ὁ Πόλεμος
Πολλές φορές ἀναρωτῶ	305	Σειρὲς Φερέτρων
Πολλές φορές εἶσαι χρυσὸ	111	Τὸ Κουδουνάκι
Πολλές φορές ἡ σκέψη μου	38	Ἢ Σκέψη μου
Πολλοὶ σοφοὶ στοχάστηκαν	112	Ἢ Πείνα
Πολὺ ἀγαπῶ σ' ὅλης τῆς γῆς	232	Ἢ ὑπομονῆ
Πολὺ γελιῶνται ὅσοι σοφοὶ	113	Ἢ Ἀριθμὸς
Πολὺ κοντὰ θὰ βρῖσκεσαι	113	Πλήθουσα Γαλήνη
Πολὺ μικραίνει ἡ ἀπόσταση	117	Τοῦ Ζαχαροπλαστεῖου

Πολύ σ' αγάπησα, ζωή,	310	Πολύ σ' αγάπησα
Πόνε μου, πόνε αγιάτρευτε	98	Τί Κρίμα
Πόνου κραυγή άπ' τ' άντικρινό	232	Πόνου Κραυγή
Πόσες πηγαίνουνε στιγμές	120	Στιγμές
Πόσες στιγμές και πόσες	139	Νά τις Κλαδέψω
Πόσες φορές σε άπόκρουσα	35	Στό Τέλος
Πόσο βαριά μου στοίχισες	192	Σεμνότη
Πόσο γλυκιά του δειλινοῦ	205	Περασμένα
Πόσο είναι οί ώρες όμορφες	47	Φάντασμα
Πόσο είναι ώραϊο να έξαντλείς	154	"Ό,τι σοῦ Έπιφυλάξει!
Πόσο είναι ώραϊο το αὐθόρμητο	120	Τό Αὐθόρμητο
Πόσο είν' εύχάριστο καλοῦς	120	Προσμονές
Πόσο ή χαρά είναι πιό λαμπρή	121	Εῖδαισθησίες
Πόσο λυπᾶμαι τοῦς φτωχοῦς	36	Δέν 'Αξίζει
Πόσο του άγνωστοῦ ή γνωριμιᾶ	121	Μαγνήτης
Πόσο ψηλά είναι ο Γολγοθᾶς	173	'Όμολογία
Ποτάμι τῆς κατεβασιάς	106	Φιλοσοφία Χωριάτικη
Ποτέ δέ μ' έξουσίασε	70	'Εκείνοι
Ποτέ δέ με προσκάλεσαν	304	Μιλᾶει ο θάνατος
Ποτέ δέν είναι ή πρόσκληση	309	'Η Πρόσκληση
Ποτέ μην άπελπίζεσαι	139	Δοκίμαζε
Ποτέ μου δέ σταμάτησα	15	'Η Δράση
Ποτέ όταν δίνεις να μη λές	138	Ποτέ
Πουλᾶκι ταξιδιάρικο	220	'Ορφανός Κλώνος
Που νέος δέν άμάρτησα	191	Μετάνιωμα
Που πᾶς, ζωή, και κρύβεσαι	121	Νεκρές ώρες
Που πᾶς, καλέ, που πᾶς, κακέ,	138	Δέν ξέρω
Που πᾶς τρεχάτος, άδερφέ,	304	'Αντίς Χαρά
Πρέπει κ' έσύ να 'σαι θεᾶ	122	'Επιείκεια
Πρέπει ο καθένας άνθρωπος	157	Σάν Μεγάλοι
Προσμένεις φθινοπωρινές	187	Δυό Κυκλαμίες
Προσπάθησε όσο το μπορείς	122	Τόπος και Χρόνος
Πώς δέ σε ξεκουφαίνει ή τζάζ;	159	'Η Φλογέρα
Πώς εἶπες; Δέν υπάρχουν πιᾶ	196	"Όπως Τότε. . .
Πώς έτσι το άποφάσισης;	122	Πῶς;
Πώς ήθελα να ήξερα	189	Πρώτο Φίλημα
Πώς σᾶς λυπᾶμαι, τραγικές	47	Πρόσφυγες
Πώς συμπαθῶ τις άπειρες	162	"Απειρές Μητέρες

Πῶς τώρα τούς ειλικρινεῖς	16	Ἄντιδωρο
Πῶς χαίρομαι πού τὸ κλειστό	43	Ἄκουώ
Ριζώσου ἀσάλευτα στή γῆ	137	Σάν Βρέφος
Ροή τοῦ λόγου, τοῦ ρυθμοῦ	80	Ροή
Ρωτᾶ ἡ Ζωή, τραχιά,	125	ἼΙ Ἰδέα
Ρώτησα μιὰ βαλκανιδιά	232	Ποτέ!
Σαλευούν ριζοθέμελα	231	Βραχοφωλιές
Σάν γκιζερίζω τὰ βουνά	231	Σάν Γκιζερίζω
Σάν Ἐρινύες με κυνηγοῦν	205	Ἐρινύες
Σάν ἔχουμε τὴ δύναμη	304	Οἱ Τάφοι μας
Σαπίζουν στ' ἄδυστα τῆς γῆς	231	Ἵ Ο Σπόρος
Σᾶς ἔκλεβα, γειτόνοι μου	16	Σᾶς ἔκλεβα
Σᾶς χαίρομαι, τρελλὰ παιδιᾶ	163	Σᾶς χαίρομαι
Σὲ ἀπόμερο ἓνα ρεστωρᾶν	45	Καλέ μου Γέρο
Σέβου κι ἀγάπα τούς νεκρούς	303	Προτοῦ. . .
Σειρὰ οἱ χελιδονοφωλιές	188	Μὰ ἐσὺ, Πουλι
Σὲ λόγγο βρέθηκα πυκνὸ	123	Τὸ Μαντήλι
Σ' ἓνα ἀνθισμένο ἀκούμπησα	230	Νὰ τοῦ Μοιάσω
Σ' ἓνα κ' οἱ δυὸ μας πίναμε	189	Φτεροὶ τῆς Μοίρας
Σὲ ξένες ἄλλες θάλασσες	230	Ταξίδεψα
Σὲ ὄραματίζομαι συχνά	205	Τ' Ἀξεθύμαστο Μύρο
Σὲ ποιοῦ ἄλλος ἀπροσπέλαστο	189	Σουζάνα
Σ' ἔρειπωμένου ἐνὸς Ναοῦ	123	Φρονιμάδα
Σκέψου πολὺ καὶ μέτρησε	137	Σκέψου Πουλι
Σκηνή μου ἀνεπανάληπτη	218	Χαρὰ Πουλίσινα
Σκληρὸ κι ἀπαρηγόρητο	303	Σκληρότερο
Σκόνταψα με τὰ μάτια μου	303	Κουφάρι
Σκόρπιον σὲ θέλησε ὁ Θεὸς	128	Σκόρπιον
Σκοτάδι στίβω βγάζω φῶς,	310	Φῶς - Σκοτάδι
Σμᾶρι μαυρόφτερων πουλιῶν	173	Καλόγριες
Σοῦ ἀρέσει νὰ 'σαι χάλκινο	111	Κώδων Κινδύνου
Σοῦ ἀρέσουν, μοῦ 'πες, τὰ μικρὰ	188	Δρομάκια
Σοφέ, πού τὴν ἀπόλυτη	136	Θὰ Ρέψεις
Σοφοί μου καὶ φιλόσοφοι	159	Ποιὸς θὰ τοὺς Πει;
Σοφοί, πού ψάχνετε βαθιά	136	Κάπως Ἔτσι
Σοφὸς Θεὸς μᾶς ὄρισε	129	Ἵ Η Χρήση

Σπινίως συμβουλευέται	136	Ἄνάμεσα
Σπουδὴ ὅταν ἔχεις βιάζεσαι	123	Ἵρες Ἄναμονῆς
Στὰ βάθη ἀπὸ τὸν ὕπνο μου	82	Ξαγρόπνιες
Στάζουσι διαμάντια οἱ φυλλωσιές	224	Στὸν Κῆπο
Σταθμὸς-καμπή! Μετάβαση	197	Θάνατος
Στὰ κύματα ποιάς θάλασσας	188	Ἄπὸνια
Στάσου πουλάκι! Σ' ἀγαπῶ!	219	Ποῖος Δάσκαλος;
Στ' αὐτιά μου ἔναυλα μένουνε	73	Λόγια Σοφίας
Στὰ χωριουδάκια πού περνῶ	230	Σπόρους
Στὴ δασωμένη λαγκαδιὰ	229	Ἐνα Μόνο Πράσινο
Στὴ Δύση ἀργὰ βαδίζουμε	181	Μὰ ὦ νὰ ἔξεραι
Στὴ μηχανή του ἀκούμπησε	124	Ἐργάτης
Στὴν ἄνεση πελάγωσα	36	Στέρηση
Στὴν ἐκκλησιά μὲ πῆγαινες	72	Τῆς Ἐκκλησιάς
Στὴν ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ	172	Ὡ πόσο Μοιάζουσι
Στὴν Κυριακάτικη ἐξοχή	226	Ἄσχημολα
Στὴν τρικυμία τῆς ζωῆς	35	Ψυχὴ
Στὴν ρεματιὰ ν' ἀνηρορᾶς	229	Φτωχὴ Βρυσούλα
Στῆς μοναξιᾶς μου τίς μακρὲς	300	Πλουτίζουν
Στιμμένη οὐσία τῆς ζωῆς	124	Στιμμένη Οὐσία
Στίς τάπιες του σκαλι-σκαλι	39	Κατάκοιτο
Στὸ Γέρο-Δάσος φύτεψαν	228	Οἱ Δασοκόμοι
Στὸ Δάσος ἂν βαδίζω ἐγὼ	229	Φεγγάρι
Στὸ Δάσος βρίσκω ἴσκιο χλοερὸ	228	Στὸ Δάσος
Στὸ Δάσος εἶδα σήμερα	228	Στὸ Δάσος
Στὸ Δάσος νὰ 'σαι μοναξὸς	227	Στὸ Δάσος
Στὸ Δάσος ξάφνου ἀντίκρισα	226	Στὸ Δάσος
Στὸ Δάσος ὀλομόναχος	226	Μοναξιές
Στὸ Δάσος πού πλανήθηκα	227	Τ' ἀμέτρητα Μεγέθη
Στοιχεῖο κι αὐτὸ δυναμικὸ	125	Τὸ Ἐπιβάλλον
Στὸ Κοιμητήρι περπατῶ	310	Ὅχι Ἀκόμα!
Στολιστήκε, σταφνίστηκε	126	Ἢ Νέα Ἰδέα
Στόμωσε, ὡς φαίνεται, ἡ χρυσὴ	39	Τὰ Τοριανά
Στὸν ἄγριο λόγγο περπατῶ	223	Μιὰ λέξη
Στὸν ἄγριο λόγγο σὰν χαθεῖς	223	Ἄτραπὸς
Στὸν Αἶνο ἀγκυροδένεσαι	284	Κεφαλωνίτης
Στὸν ἀργαλειό μου τῆς ζωῆς	34	Φροντιδες
Στὸν κάμπο διασταυρώθηκα	222	Δρόμοι

Στόν κῆπο γύρω γλώμισαχν	195	Φθινόπωρο
Στόν κῆπο μου ἔχω ἕναν πανσέ	222	Θά ζηλέψουνε
Στόν κῆπο ὁ σκύλος τρύπωνε	222	Τὰ Τρώει;
Στό νοῦ τό φῶς λαμποκοπᾶ	35	Τὸ Θαμπερὸ Φῶς
Στόν πάγκο ξεμονάχιαστος	197	Θάνατος
Στό πάρκο περιφέρομαι	224	Τὰ Δέντρα
Στό πάρκο φίλους ἐπιασα	223	Κωμωδία
Στό σταυροδρόμι σμίξανε	196	Χαμόγελο Γλυκό
Στοῦ ἡλιοῦ τό φῶς τὰ κίτρινα	250	Ν' ἀλλάξεις
Στοῦ μπαλκονιοῦ τό ξάγναντο	225	Δέν ξέρουν νά ξεχνᾶνε
Στοῦ χρόνου τό τρικύμισμα	124	'Αγώνας
Στρῶνω τὸν ἀπολογισμό	29	Πότε;
Συγχρονισμένε μου ἄνθρωπε	126	Καί Ταλέντο
Συγχώρεσέ μας, Πόλεμε,	132	Κρίμα πού ἡ Εἰρήνη
Συνείδησή μου ἀμείλιχτη	34	Εἶδος εὐσυνειδήτου
Συνείδηση, νά εὐχαριστᾶς	80	Συνείδηση
Σύνολα, μή μέ λειώνετε	34	'Επιβουλή
Συνταραγμένη μου ψυχῇ	33	Γιατρεία
Συχνά καλῶ τοὺς φίλους μου	49	Δέν τὰ Δέσαν
Σφοδρά τῆς «κατανάλωσης»	127	Κανατάκιση
Σωστά τό λέει ὁ Δέσποτας!	33	Κήρυγμα
Τ' ἀθάρι σου ἄγνωστο σ' ἐμέ	48	'Ο Φθόνος
Τὰ κορφοκλάδια γέμισαν	282	Παρακαλώντας
Τ' ἄλογο βοσκει ἀποβραδύς	260	Τ' ἄλογο
Τὰ νιάτα στά γεράματα	197	Δέ θά 'ναι
Τὰ ξένα σπίτια ὅταν περνῶ	44	Τῆ Νύχτα
Ταξίδευε καί γνώριζε	106	Στερνὸς Χωριάτης
Ταξιδευτής, τὴν ἄγκυρα	44	Κοσμοπλανῶ
Ταξιδεῦω μέ μιὰν ὕμορφη	202	Μαχαίρι Δίκοπο
Ταξιδεῦω σὲ ἀνθοδάσος	43	Στῆ Βεράντα
Ταπεινωμένος στάθηκα	241	Τὸ Μέγα Δῶρο
Τὰ περασμένα σήμερα	163	Πρώτη Φορὰ
Τὰ σπουργιτάκια χαίρομαι	219	Σπουργίτια
Τὰ σύνεφα ἔτρεχαν πολὺ	264	Σύνεφα
Τέσσερες εἶχε Βασιλεῖς	129	Οἱ Τέσσερες Βασιλεῖς
Τῆ Γῆ μας ὅσο ἂν ἀγαπῶ	209	"Ακουσα 'Εγὼ
Τῆ Θεῖα Πρόνοια εὐχαριστῶ	33	Δέ Ζοῦμε

Τὴν ἀνθρωπιὰ σου φύλαγε	135	Ἄπο Σὲ τὸν ἴδιο
Τὴν καταδικὴ ἀνάτρεψε	135	Ἄσε το
Τὴν τελευταίαν ἔδρεψα	265	Ἡ Τελευταία Ἀνεμώνη
Τὴν ὥρα τούτῃ πού οἱ ψυχές	22	Οἱ Ψυχές
Τῆς ἀηθίας τὸ ἔμεσμα	218	Ἐνα Πουλί
Τῆς θεωρίας ἀπόστολοι	166	Ποιός;
Τῆς μοναξιάς ἢ κατχνιά	32	Μοίραζε Πάντα
Τῆς ξενιτιάς περίπατε,	225	Περίπατος
Τῆς σάρκας ἀμαρτία γλυκιά	169	Τῆς Μεγάλης Τρίτης
Τῆς Τέχνης τὴν πρωταρχικὴ	127	Τῆς Τέχνης
Τί θά 'χανα! Τί θά 'χανα	217	Ἄνὰ δύο
Τί κρίμα! Ταξιθεύοντας	265	Τὰ Νέφη
Τιμῆς, ὡς γράφουν, ἔνεκεν	157	«Τιμῆς Ἐνεκεν»
Τίποτε νέο δὲ σοῦ ζητῶ	32	Ποτὲ Βαργεστισμένος
Τις ἀγαθές σου συμβουλές	73	Δὲν ἔχω Γιὸ
Τις διαθέσεις ἀγαπῶ	32	Χρυσὸ Μέτρο
Τις ἤσυχες αὐτὲς στιγμές	217	Ἔρατος
Τὸ ἀπέραντο πολλές φορές	127	Τὸ Ἀπέραντο
Τὸ ἀρχαῖο τὸ Κάστρο ἀγέρωγο	213	Μὰ ἰδέστε
Τὸ βελουδένιο χᾶιδεμα	29	Νὰ Νιώσω
Τὸ βλέπεις κείνο τὸ βουνὸ	260	Τὸ Χωραφάκι
Τὸ βούκινό του ἂν ἀκουστεῖ	82	Ὁ Ἀριστοκράτης Στίχος
Τὸ δέντρο ἐσὺ τὸ πιὸ σοφὸ	217	Ἡ Γαζία
Τὸ Ἴον, τὸ ἡράνθεμον	74	Ὅταν ὁ Βίος Ἐκίνα. . .
Τὸ «ἄλλοι ὕδωρ», ποιητῆ,	78	Τὸ Ἄλλοι ὕδωρ
Τὸ Μάρμαρο χολοπαθεῖ	128	Τὸ Μάρμαρο
Τὸ μαῦρο ἀντικατόπτρισμα	284	Κέρκυρα
Τὸ μισοφέγγαρο ἐρευνᾷ	213	Τὸ Μισοφέγγαρο
Τὸν Ἀϊ-Δημήτρη προσκυνῶ	285	Θεσσαλονίκη
Τὸ νὰ μὴν ἔχω εἶναι κακὸ	37	Λίγα
Τὸν νέο μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά	165	Τί Κρίμα
Τὸ νέο σου ἔργο ἀρχίζοντας	118	Ἄτελές
Τὸν κύκλο τέλειο νόμισες	169	Ἔσάν Μωρὰ Παρθένος
Τὸν προαιώνιον ἀνηχεῖ	218	Ἐσπερινὲς Παραισθησῆες
Τὸ ξέρω ἢ γῆ θέλει βροχές	265	Ψιλὴ Βροχὴ
Τὸ ξέρω σᾶς κουράζουνε	216	Χρυσὸ Κλειδί
Τὸ Οὐράνιο Τόξο, οἱ Ἀστραπές	216	Ἡ Διάρκεια
Τὸ Πάθος μοῦ ἀντιμίλησε	48	Τὸ Πάθος τοῦ Πάθους.

Τὸ παρελθὸν μᾶς ἔδωσες	40	Πιστός σου
Τὸ πῶς μεγάλο εὐτύχημα	13	Εὐτύχημα
Τὸ πλατανάκι γλώμιασε	216	Καταδικασμένον
Τὸ πὼς δὲν τὸν ἐχτρεύομαι	23	Ὁ Κόσμος
Τὸ σπίτι μου παράδωσες	74	Μοῦ Παράδωσες
Τὸ σπίτι, ὁ κήπος ὄμορφα	302	Συγκατοικοῦν
Τοῦ καρπισμένου κήπου μου	215	Τὰ Μαῦρα Σῦκα
Τοῦ νέου κόσμου βιαστικοὶ	167	Σταθεῖτε
Τοῦ πάρκου οἱ δρῦς θροῦζουνε	215	Τοῦ Πάρκου οἱ Δρῦς
Τοῦ πλοῦτου ξεγελάσματα	128	Τῆς Φτώχειας
Τοῦ Σαραντάημερου αὐγινή	173	Ὅρθρου Βαθέος
Τοὺς δροσερότατους ἀνθούς	166	Ὅπου τὰ Βρῶ
Τοὺς λόφους ἀνιμέριασεν	214	Ἐνὸς Διαβάτη
Τοὺς νόμους ὅλους τῆς ζωῆς	126	Ἄρθρον Μόνον
Τοὺς Πέντε ἀξιῶζει ὠκεανούς	283	Ζάκυνθος
Τοῦ ὑπαίθρου λαϊκὴ ἀγορὰ	161	Λαϊκὴ Ἄγορὰ
Τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος	266	Ἴελα, Βροχούλα!
Τοῦ φθινοπώρου χάιδεψεν	225	Μοναστήρι
Τοῦ χρόνου σου, ὦρες καὶ στιγμῆς	134	Ἄν Θέλεις
Τρεῖς ἄσπρες γίδες βόσκουνε	214	Τρεῖς Ἄσπρες Γίδες
Τρελλά μου γιδοκάτσικα	214	Ὅτι, Ὅτι!
Τσίβ! Τσίβ! Τσίβ! ἐκελαίδουσε	219	Χρέος
Τύχη ἀγαθὴ, γειτόνεψα	164	Γειτόνεψα
Τῶν ὄμβρων τίς δεξαμενὴς	87	Τὸ Δάκρυ μας
Τώρα, Μανούλα μου, ἄγιασες	72	Βωμὸς
Τώρα πού ἀπόλυτη σιωπὴ	213	Τώρα Μιλῆστε
Τώρα πού τὸν ἀγύριστο	77	Τί Κρίμα
Ἐπάρχουν μαγικοὶ φακοί,	301	Φακοί
Ἐπνε, ἂν δὲν ἦσουν α' ἐπὶ	30	Πόσο. . .
Ἐπνε μου, νυχτοβασιλιά,	30	Στόν Ἐπνο
Ἐφάσματα πολῦτιμα	215	Ἄμφια
Φαίνεται μπῆκα στὴ ζωὴ	68	Μοίρα
Φεύγοντας ἀπ' τὸ λόγγο μου	263	Δὲ μοῦ μαρτύρησε
Φεύγω κι ὡς εἶναι βέβαιο	263	Ἄναχώρηση
Φθινόπωρο κατηγοροῦν	264	Φθινόπωρο
Φίλος καλὸς τῶν γυναικῶν	198	Ὅλες

Φκιάσε τὰ μαλλιά σου ὠρχῖα	196	Ὁμορφούλα
Φόβος φριχτός ἐφώλιασε	72	Σκέψη Φριχτή
Φτάνει τὸ νεκροκάμπανο!	140	Φτάνει!
Φτωχοζωή, χαμοζωή	302	Φτωχοζωή
Φτωχοῦληδες, μὲ συγκινεῖ	45	Φτωχοῦληδες
Φωνές τοῦ ὑποσυνείδητου	28	Τὸ Μελλούμενο
Καθῆκαν, λέμε, τὰ Στοιχειά	263	Στοιχειά
Χαιράμενος τὴν ἔμορφη	129	Μάτιασμα
Χαίρομαι κι ὅταν σπαρταρᾷ	309	Τότε. . .
Χαμογελοῦν στὸ πέρασμα	181	Ρωμαντική
Χάντρα τὴ χάντρα τό σμιξα	28	Χάντρες
Χαρὰ γεμάτος, νιόφερτος	311	Ζωή
Χαράζει ὁ Ἥλιος δδόντας	212	Δὲ θέλω
Χαρούμενος καὶ ξέγνοιαστος	130	Ἄνάμνηση
Χειροπιαστὲς ἡ χίμαιρα	130	Πάντα Δύο
Χίλιες φροντίδες ἔμορφες	27	Λαχταρῶ
Χριστέ μου, ἐγὼ τὰ πάθη σου	168	Μεγάλῃ Παρασκευῇ
Χριστέ μου, ὅπως σὲ ἀντίκριζα	172	Προσευχή
Χρόνια μετροῦν οἱ Δασικοὶ	212	Μόνο ἐγὼ
Χρόνια περᾶσαμε ἔμορφη	25	Τώρα εἶναι Ἄργά
Χρυσὸς ἐμπρός μου κάλυκας	26	Χρυσὸς ὁ Κάλυκας
Χτίζω στὰ βάθη τῆς ψυχῆς	26	Καλόγριες
Χωμένο στ' ἀγριοπούρναρα	212	Οἱ θησαυροὶ τῆς Γῆς!
Χωρὶς ντουφέκια καὶ σπαθιά	154	Νὰ Πολεμᾷς
Ψᾶξετε, καλοὶ μου ἐρευνητές,	13	Τὰ Δῶρα τοῦ Θεοῦ
Ψάχνουν νὰ βροῦν τ' ἀσθλήπτα	135	Λησμονοῦν
Ψάχνω νὰ βρῶ ποιοὺν ἄνθρωπο	23	Ἄμαρτωλὸ
Ψάχνω νὰ βρῶ τὸ Χάροντα	291	Ὁλομόναχο
Ψηλὰ βουνά, δάση πυκνά	210	Ἄνακτερῶ καὶ Χαίρομαι
Ψηλὰ βουνὰ ἐλατόφυτα,	210	Ἦρθα
Ψηλὰ — κ' ἐμπρός μου ἀπλώνεται	211	Κατάσπαρτοι
Ψηφιδωτό μου στοχαστὸ	211	Ψηφιδωτὸ
Ψιλῆ, δασεῖα, πνεύματα	130	Ἡ Τελεία
Ψυχὴ μου ἐστὶ καὶ σκέψη μου	25	Ὁ ἴδιος Νόμος
Ἦ ἐσὺ, ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν	26	Τὸ Χεῖρον

Ἦ ἐσύ, πού τ' εἶναι ποίηση	81	Ἡ Ποίηση
Ἦ εὐγενικό μου αἶσθημα	25	Και Λησμονῶ
Ἦ θά σοῦ τύχει κάποτε	20	Πικρή Γραφή
Ἦ Θεέ μου λαχανιάσαμε	131	Ἄλλο Γυμναστή
Ἦ Θεέ μου πού τὰ βήματα	27	Παλιά Προσευχή
Ἦ κι ἂν μπορούσαμε ὅλοι μας	134	Ἦς Ἐμεῖς Βουλόμεστε
Ἦ κόσμε ἄλλε, μυστικὲ	201	Ἦ Κόσμε Ἄλλε. . .
Ἦ μάταιη καὶ μαρτυρικὴ	175	Νὰ βλέπεις τὸ Νυμφώνα
Ἦ μὴ τίς ὄμορφες στιγμές	131	Ἄντιδοτο
Ἦ νὰ μπορούσα τῆς καρδιάς	63	Τὰ Μαραμμένα Βρύα
Ἦ πόσο τίς μηχανικὲς	27	Ζωάκι Ἀσύνειδο
Ἦραία γαλήνη ὀλάνθιστη	155	Ποιᾶς Μοίρας
Ἦραία Κυρία εὐγενικὴ	181	Τὸ Σπαθὶ τοῦ Τριστάνου
Ἦραία Κυρία, πού πικρὲς	182	Ἦ Ολομόναχος
Ἦραῖο μου δέντρο, εὐθυτενὲς	211	Ἦραῖο μου Δέντρο
Ἦρες καλὲς ἀσήμαντες	113	Στὸ Φράχτη
Ἦρες, πού συναλλάζετε	114	Εὐτυχία
Ἦς ἀγαπῶ τὰ ἔλατα	244	Λειχήνες
Ἦσάν με δίχως ἄρμενα	49	Δὲ Μπορῶ
Ἦ σπάνιες ξαστεριὲς τοῦ νοῦ	119	Πέρα
Ἦς τῆ ζωῆ μου πέρασα	14	Δουλέψει
Ἦ τί ζημιὰ ἔχουν οἱ θνητοὶ	302	Εἶμαι Ἐθνητὸς

ΕΡΓΑ ΤΟΥ Γ. ΑΘΑΝΑ

ΠΡΩΤΟΝΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ	Ποιήματα
ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΕΠΑΧΤΟ	Ποιήματα
ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΥ	Ποιήματα
ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΑΠΕΛΛΟ	Νουβέλα
ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΕΣ	Διηγήματα
ΕΙΡΜΟΣ	Ποιήματα
ΑΠΑΘΗΚΕΣ ΨΥΧΕΣ	Διηγήματα
ΔΡΟΣΕΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ	Ποιήματα
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (Σειρά Α')	Ποιήματα
ΕΥΔΟΚΙΑ	Ποιήματα
ΒΑΘΙΕΣ ΡΙΖΕΣ	Διηγήματα
ΤΙΜΙΑ ΔΩΡΑ	Ποιήματα
ΑΣΤΕΓΝΩΤΟ ΔΑΚΡΥ	Ποιήματα
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ	Δοκίμιο
ΔΟΚΙΜΙΑ ('Ανωνύμου)	Ποιήματα
ΑΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΝΟΣ	Ποιήματα
ΜΟΝΟΚΟΝΤΥΛΙΕΣ	Ποιήματα
ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΜΑΚΕΤΤΕΣ (Quadretti Italiani)	Ποιήματα
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ (Σειρά Β')	Ποιήματα
ΑΝΑ ΤΟΝ ΘΕΡΙΣΜΕΝΟΝ ΑΓΡΟΝ	Ποιήματα

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«ΑΝΑ ΤΟΝ ΘΕΡΙΣΜΕΝΟΝ ΑΓΡΟΝ»
ΤΟΥ
Γ. Α Θ Α Ν Α
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
“Κ. ΜΙΧΑΛΑΣ” Α.Ε.
ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ ΤΟΥ 1982
ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΙΠΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ
ΓΙΩΡΓΗ ΒΑΡΛΑΜΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ : ΤΑΣΟΣ ΠΙΤΣΙΛΟΣ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 4

